

ЛИДИЯ ДЖОЙС МУЗИКАТА НА НОЩТА

Част 2 от „На нощта“

Превод от английски: Ваня Пенева, 2008

chitanka.info

ПРОЛОГ

Няма да се отърве толкова лесно!

Тази мисъл тласкаше напред Себастиан Гримстор, граф Уортхем, когато скочи от седалката на файтона и хвърли юздите в ръцете на мотаещото се наоколо конярче точно в секундата, когато ботушите му изскърцаха върху чакъла.

— Ей сега ще се върна — извика той и забърза по забулената в мъгла улица към дискретно елегантния вход на Уитсън Клъбс. Широките му стъпки отекваха гневно в полумрака.

Себастиан отвори вратата с трясък, направи се, че не чува учтивите протести на портиера зад блестящата махагонова маса, прекоси вестибюла и влезе право в трапезарията.

В просторното помещение бяха подредени разкошни маси от черешово дърво, които се губеха под великолепия таван, украсен с кристал и злато — наследство от минали времена. Днес обаче Себастиан нямаше време да се възхити на атмосферата на древно достойнство, просмукано с миризма на тютюн. Днес мислеше за друго.

Както очакваше, Бертран дьо Линт седеше на обичайната си маса, ядеше бифтек, пиеше порто и се смееше с един приятел. Намерението на Себастиан беше да му поиска сметка колкото може незабелязано, да го изведе в задния двор на клуба и... каквото ще да става. Не искаше да мисли за края на историята.

Ала когато видя престъпника за първи път след нападението над Адела, забрави всяка дискретност. Гневът стесни полезрението му, докато самодоволната физиономия на Дьо Линт бе обрамчена от мрак и Себастиан трябваше здраво да стисне зъби, за да овладее избликналата от сърцето му ярост.

— Дьо Линт, копеле проклето! — Себастиан едва позна собствения си глас — по-точно рев.

В залата се възцари мъртвешка тишина. Петдесет двойки очи се вдигнаха от чиниите и се устремиха към него. Себастиан не забелязваше нищо. В смаяното мълчание звънът на сребърните

прибори, които Дьо Линт остави в чинията си, и приглушеното преместване на стола върху обюсонския килим, отекнаха оглушително в залата. Негодникът се изправи бавно и изгледа обвинителя съвсем спокойно. Челото му се набръчка презрително.

— Наистина, Уортхем — проговори проточено, — ако става въпрос за случката с вашето малко момиче, тук изобщо не е мястото...

— Вие сте лъжливо копеле! — надвика го Себастиан, защото не искаше да чуе какво ново коварство е измислил Дьо Линт, за да омърси името на дъщеря му. За първи път през дванадесетте години, откакто познаваше този мъж, в кехлибарения поглед на Дьо Линт светна несигурност и Себастиан изпита мрачно задоволство. — Разпитът беше фарс — продължи той с нарастващ гняв. — Откъде взехте дързостта да дойдете тук и да...

Дьо Линт се усмихна презрително.

— Не казах нищо друго, освен истината. Никой не се изненада. В крайна сметка всички знаем каква беше майка й. Това й е в кръвта, нима не разбирате, стари момко? Най-добре забавете тази глупава история.

— Не! — Себастиан се хвърли напред, преодолява разстоянието на един дъх и се удари с такава сила в Дьо Линт, че дребният мъж полетя към стената. Трясъкът беше толкова силен, че по съседните маси зазвъня порцелан. — Тя е дете, по дяволите! Дете!

Дьо Линт сведе поглед към жакета си, смачкан в юмруците на Себастиан, после погледна нападателя си в лицето. В очите му светна подигравка.

— Когато я имах, не беше дете...

Юмрукът на Себастиан го улучи в брадичката и преряза думата. Грозният шум от удар на плът върху плът сякаш събуди присъстващите на насието. Зрителите не останаха безучастни, десетина ръце сграбчиха Себастиан за жакета, отделиха го от Дьо Линт и го повлякоха към вратата. Себастиан не се предаде толкова лесно. Разцепи веждата на един мъж, изрита втори, третият получи силен удар с лакът в ребрата.

В ушите му бучеше протест. Всички добре познати гласове изричаха добре познатите неща, които вероятно и той щеше да казва, ако беше на тяхно място... и ако не беше станалото миналия месец.

— Наистина отвратително, стари момко...

— Не се постъпва така и вие много добре го знаете...

— Не бива така, Уортхем. Никой не напада джентълмен в клуба му...

В гласовете им звучеше съчувствието на старите му приятели, които знаеха защо бе издигнал глас в полза на незаконната си дъщеря. Много скоро около него се издигна черна, непроницаема стена от отчаяние.

Себастиан престана, да се брани.

Докато го влачеха към вратата, погледът му беше устремен към лицето на врага му. Дьо Линт се изправи, приглади смачкания си жакет и изтупа праха от коленете си, сякаш отърсваше с лекота позора на обвиненията.

Дълбоко в себе си Себастиан знаеше, че Дьо Линт наистина умее да изглежда невинен. Да се представя за невинен пред обществото. Бой в достопочтен, уважаван клуб — това беше скандал. Ала за мъжете от Уйтсън Клъбс и за другите почтени джентълмени незаконното дете на един лекомислен граф и една испанска уличница беше нищо. Опозоряването на момичето вероятно щеше да намери място в клюкарските вестници, но тъй като то живееше извън защитения свят на аристокрацията, съдбата му нямаше никакво значение.

— Още не съм свършил с вас. — Себастиан не говореше особено високо, но надвика с лекота гласовете в залата, които възбудено обсъждаха сблъсъка. — Адела ще получи справедливост, все едно по какъв начин. Заклевам се!

Дьо Линт само вдигна едната си вежда. Това беше последното, което Себастиан видя, преди да го изведат във вестибюла.

— Махайте се! — изкрещя той на мъжете, които се бяха стълпили около него. Негови приятели или приятели на Дьо Линт — той не знаеше какви са, знаеше само, че не могат да бъдат и двете. Мъжете не се помръднаха. Той се обърна към изхода на клуба, отърси се от последните ръце, които го държаха, и продължи: — Всичко е наред. Отивам си. Влезте си вътре.

Когато се запъти към вратата, мъжете тръгнаха обратно. Себастиан излезе навън, затвори и спря на прага. Валеше сив, мръсен лондонски дъжд. Помисли си, че дъждът е най-чистото нещо, което е виждал от много време насам, и тази мисъл му причини дълбоко безпокойство, за което в момента не желаше да търси обяснение.

— Сега ще ви забранят да престъпвате прага на клуба, нали знаете? — прозвуча зад него добре познат, спокоен глас и Себастиан се обърна наляво. Стивън Холанд бе излязъл след него и го следеше със загрижен поглед, макар че ръцете му бяха пъхнати небрежно в джобовете. Значи имаше поне един приятел.

— Все ми е едно! — изсъска Себастиан.

Холанд вдигна рамене. Дали като отговор или заради дъжда, който мокреше вечерния му жакет — Себастиан не беше в състояние да каже.

— Наистина не разбирам какво се надявахте да постигнете.

В гърдите на Себастиан отново пламна гняв.

— Той няма да се отърве толкова лесно. Няма да го допусна.

Холанд мълча дълго. Когато накрая заговори, гласът му беше нарочно небрежен:

— Според мен той каза истината. Дьо Линт може да е развратник, но не е лъжец. Щом твърди, че не е упражнил насилие...

— По дяволите, Холанд! — Себастиан буквално изплю думите. — Ако бяхте там... ако бяхте видели кръвта, белезите от камшик, сълзите... тогава щяхте да разберете, че е било изнасилване, и то от най-лошия вид. Тя е още дете... — Себастиан забеляза, че отново е започнал да крещи, и преглътна остатъка от изречението. — Вярвате ли ми?

Холанд бавно извърна глава и погледна приятеля си със загрижено изражение.

— Знам, че вие не сте лъжец, Уортхем. Както знам, че Дьо Линт не е лъжец. Това е всичко, което мога да кажа.

Онова, което искаше да каже Холанд — през изминалия месец Себастиан го беше чувал многократно, — беше от ясно по-ясно и прозрението го разтърси като гръмотевица: животът на Себастиан Гримстор не беше по-добър, нито по-безукорен от този на Дьо Линт. И тъй като нямаше други свидетели, освен едно младо момиче, незаконородено дете със съмнителен морал, и една стара бавачка, която не беше видяла нищо конкретно, неговата дума стоеше срещу тази на Дьо Линт, а в случай на съмнение решението беше в полза на обвиняемия.

Себастиан съзнаваше, че е постъпил глупаво, като е потърсил конфронтация. Не беше рицарят от древната легенда, които защитава

честта на бедната девойка пред целия свят. Каквото и да правеше за незаконната си дъщеря, то не беше в състояние да го освободи от чувството, че и той носи вина за злодеянието. Докато размишляваше мрачно, осъзна, че се е държал като идиот. Ала когато онова просяче го спря пред кантората на лондонския му адвокат и му каза къде е видяло Дьо Линт, гневът го надви и той престана да мисли.

Знаейки, че не е в състояние да изрече обичайните нищо незначещи думи за сбогом, Себастиан кимна кратко и забърза надолу по стълбата. Взе юздите на файтона от ръцете на чакащото конярче и му подхвърли един шилинг. Без да се обърне още веднъж, плесна с юздите и конете потеглиха първо ходом, после в лек тръс. Много искаше да препусне в див галоп, да избяга по-бързо от клуба, от Дьо Линт и от собствения си пропилян живот. Ала обузда порива си и принуди конете да се движат изнервящо бавно по оживените вечерни улици. Трябваше да прогони от мислите си дявола, който го тласкаше към лудост.

Само подъл негодник можеше да организира пианска вечер в къща, където отглеждаше невинно младо момиче. Никой друг, освен той самия не би могъл да омърси едно момиче само с кръвната им връзка, да го омърси така, че автоматично да се усъмнят в морала му. Той беше виновен, че Адела толкова дълго беше страдала от любезното му пренебрежение, докато той се възхищаваше от великодушието си. Той беше виновен, че я бяха нападнали. Той беше виновен, че не ѝ повярваха за нападението. Не можеше да стори нищо, за да поправи грешките си, но поне можеше да поиска сметка от извършителя. Дължеше ѝ го.

Когато стигна до това заключение, Себастиан установи, че е стигнал до края на града. Пътят пред него беше пуст. До този момент не беше помислил къде отива, но сега осъзна, че се е движил в посока към Хартуолд.

При мисълта за тихото старо убежище сърцето му се затопли, а когато си спомни, че там е Даниел — братовчед му Даниел, единственият приятел, който през последния мъчителен месец не беше показал и най-малкото съмнение, — разбра, че несъзнателното му решение е двойно правилно. Конете усетиха нетърпението му по начина, по който стегна юздите, вирнаха глави и издуха ноздри. Себастиан изплющя с камшика и лекият файтон се понесе в галоп по

пустия път. Извън града нямаше никой в този късен час, пътят беше примамливо прав... Трябваше само да изпразни главата си и да се отдаде на тракането на колелата, на тропота на копитата, на свиренето на вятъра...

В следващия миг тракането премина в пращане, конете изцвилиха панически, Себастиан излетя от седалката. Даже в тази страшна минута тишината на пътя задържа страха в шах. Когато падна тежко върху утъпканата земя, едно ъгълче на съзнанието му се обади напълно безучастно: Ама че глупав начин да умреш!

В следващия миг всичко потъна в мрак.

1

*Стоях във Венеция на Моста на
въздишките,*

отляво палат, отдясно затвор.

*Видях как градът се издига от
вълните*

*като с махване на магическа
пръчка.*

*Хиляда години крилата на
облаците*

*се развяват около мен, а
умиращата слава*

*на далечните дни се смее,
когато много покорени*

*страни виждали мраморните
планини на крилатия лъв*

*и Венеция, държава в
държавата,*

властвала над хиляда острова

*Ехото на Тасо вече не отеква
във Венеция*

и гондолиерът гребе мълчаливо.

*Палатите се ронят по
бреговете*

и в ушите вече не звучи музика

*Старите дни отминаха — но
красотата е още тук.*

*Държавите се разпадат,
изкуството избледнява —*

ала природата никога не умира

*И ти не забравяй колко красива
беше някога Венеция,
място изпълнено с радост, с
много празници,
панаирът на света, маската на
Италия!*

Джордж
Гордън лорд
Байрон,
„Странствания
та на рицаря
Харолд, канто
4, I, III“

Прекрасен ден да умреш.

Възвишенията на Корнуел се нагъваха пред прозореца на спалнята му като зелено платно и бавно се спускаха към назъбената линия на сивото море, което виждаше за първи път след продължилата няколко дни буря. Небето беше с цвят на крехък син порцелан, а светлината, която падаше през вдигнатите завеси, криеше сладко обещание за приближаваща пролет.

Себастиан наблюдаваше гледката с тихо задоволство — сякаш това беше знак, че съдбата е благосклонна към безумното му намерение. Затвори пътническия си сандък с подobaващ трясък и с увереността, че не е наредил ризите си както трябва. Някога това би го смутило, но не и днес. Никога преди не беше събирал багажа си сам. Ала той вече не беше мъжът: от някога... пък и мъртвите нямат камериери, нали?

— Значи си решил. — Гласът на Даниел дойде откъм вратата и това не беше въпрос. Себастиан сложи ръка върху нагрятата от слънцето ламарина, с която бе обкован капакът на сандъка — вещественно доказателство запрещението му.

— Да — отговори той, без да вдигне глава.

Ламарината беше тъмно оксидирана, изкривена от стотиците предишни пътувания, по-добре позната от безбройните спални, в които

беше нощувал през изминалите десет години. Пръстите му се плъзнаха от само себе си по семейния герб... много време беше минало, откакто го даряваше с вниманието си. През различните фази на младостта си го правеше редовно: гербът беше за него страховит, свещен, впечатляващ, а накрая просто поредният знак, че той е дяволски важна личност. Сега обаче двата величествени лъва му изглеждаха смешни и той ги докосваше автоматично и с внимание, както човек попипва току-що заздравяла рана.

— Знаеш какво мисля за плана ти — продължи Даниел.

Себастиан отмести поглед от сандъка и се обърна, въздишайки вътрешно. Сблъсъкът му беше толкова добре познат, че можеше да го изрецитира дума по дума. Нищо не се беше променило, откакто последния път бяха тръгнали по утъпканата пътека.

На прага, застана Уитби. Може би Даниел си мислеше, че Уитби представлява подкрепление, но Себастиан никога не се беше вслушвал в съветите на адвокатата си.

— Знам, че не разбираш, но те моля да уважиш решението ми. — Себастиан се усмихна безрадостно. — Най-лошото, което може да се случи, е да умра наистина и тогава най-сетне ще станеш граф. Аз мога да си представя и по-лоша съдба.

Даниел се опита да изглежда сериозен, но беше наследил жалката брадичка на баща си и успя да изрази само леко смущение.

— Не искам земята и титлата ти. Междувременно би трябвало да си го разбрал, Грими. Знам, че винаги си бил дяволски смел — чичо беше напълно прав, като те укоряваше, но кой млад човек не е смел? Но онова, което си намислил, е безумно. Тя е копеле, а ти рискуваш всичко...

Мрачният поглед, с който Себастиан фиксираше Даниел след споменаването на баща му, стана леден.

— Тя ми е дъщеря — изрече той бавно и отчетливо. После отново сведе глава към болните от подагра лъвове, изправени от двете страни на щита. Имаше чувството, че муцуните им са високомерно ухилени. Знаеше, че символизират смелост и добро, и много му се искаше да ги прати в битка. Заради Адела и заради счупената ос, която едва не го прати на оня свят. Дьо Линт трябваше да си плати за злодеянията.

— Уредени ли са делата ми? — попита той Уитби, без да вдигне глава.

— Да, милорд — отговори мършавият, започнал да оплешивява адвокат. Не каза нищо повече, заредил мълчанието си с укор.

— Имате ли да ми кажете нещо? — Себастиан вдигна вежди. Знаеше от опит, че няма да се отърве от поученията на Уитби.

Адвокатът изправи гръб.

— Като управител на вашето имущество се чувствам задължен да дам израз на решителното си неодобрение на онова, което сте замислили. Колкото и да вярвате на братовчед си — и без да искам да засегна мистър Колинс, — ще кажа още веднъж, че не е особено умно да прехвърлите всичките си земни блага в ръцете на друг човек. Без никакви условия.

Себастиан изпръхтя презрително.

— Не съм ли го направил още преди много време, мистър Уитби?

Адвокатът се покашля, помълча малко и заговори отново:

— Това е въпрос на доверие, милорд, и на съзнание за отговорност. Когато баща ми почина, аз станах адвокат на баща ви. Тогава вие бяхте още в пелени, но нашата връзка е уредена на прецизен юридически език.

— Докато Даниел е само мой братовчед, когото познавам от най-ранното му детство — заключи сухо Себастиан. — Не разбирам съмненията ви.

— Винаги съм знаел, че не можете да разберете, милорд — въздъхна Уитби. Трябва да знаете, че се свързах с един много дискретен адвокат от Венеция и той ме увери, че ще ви окаже цялата необходима помощ.

— Много добре — кимна Себастиан, обърна се отново към прозореца и се загледа в далечното сиво море. — Тогава поръчайте каретата, защото възнамерявам да тръгна без повече бавене.

— Пази се, стари момко — рече тихо Даниел.

Себастиан се усмихна със стиснати устни, изпълнен с гнева, който през последните три месеца избуяваше в гърдите му като злокачествен тумор. Отново премисли дръзкия си план, потърси грешки, но не намери. Нека светът да го смята за мъртъв. Само така ще може да действа без страх, че ще го разкрият.

— Не аз съм този, който трябва да се пази.

Корабчето се люлееше застрашително по високите вълни и резките му движения по нищо не приличаха на достойния стар параход, който бяха напуснали предишния ден.

Сара Конъли стоеше до релинга между лейди Мерил и мистър Дьо Линт и се опитваше да различи през мъглата очертанията на брега, докато внучката на дамата бърбеше с приятелите си и беше обърнала гръб на сивото Адриатическо море.

Венеция. Името беше като обещание. Сара запомни от Триест само красиво боядисаните фасади под залязващото слънце, които бе видяла по пътя от парахода до хотела, но самият хотел я разочарова, защото твърде много приличаше на онзи в Саутхемптън. Венеция обаче — Венеция нямаше да я разочарова. Откакто работодателката ѝ спомена за пръв път намерението си да прекара пролетта във Венеция, във фантазията на Сара се разиграваха романтични сцени. Мълчаливата ѝ, почти отчаяна благодарност, че е получила този шанс, ѝ позволяваше да понася тормоза на мистър Дьо Линт със самообладание, което не беше вярвала, че притежава.

Сара се взираше в ивиците от по-тъмно сиво, които се издигаха като разделителна стена от размитата смесица между море, земя и мъгла. Брегът все още изглеждаше такъв, какъвто беше от Триест насам: безкрайно дълга, пуста ивица земя. Рядко се виждаха руини, високи не повече от десетина метра, всичко останало беше заблатена равнина и тя започваше да се пита дали някога все пак ще пристигнат. Най-сетне видя точно пред себе си отвор в линията на брега и след няколко минути корабчето се плъзна между ръкавите на две тесни парчета суша. Когато пред корабчето се отвори ново море, Сара установи, че досега не е виждала линията на брега. В някаква точка адриатическото крайбрежие бе преминало в крайбрежната пясъчна коса, която пазеше лагуната на Венеция.

Сега бяха в лагуната и Сара отчаяно затърси с поглед първите признаци на прославения град. Засега виждаше само буци пръст, водорасли и морска трева, водата изглеждаше кална и на всеки метър стърчаха дървени колове, забити в морското дъно. Пред корабчето се

стрелкаха тесни черни стрели — плоскодънни лодки, които се плъзгаха между десетките островчета.

В продължение на няколко дълги минути това беше всичко, докато — мъглата очевидно скъсяваше разстоянието — пред неспокойните води се издигна бяла маса, която с приближаването им се раздели на кули и колони от блед мрамор и червени тухли. Между сградите минаваха улици, запълнени с мръсната вода на лагуната.

Прекрасно. Изобщо не беше, каквото си го беше представяла, но изглеждаше прекрасно. Градът беше като удавена русалка, надигнала се от дълбините на морето. Сара издиша шумно и едва сега усети колко дълго е задържала дъха си. Сърцето ѝ биеше лудо в гърлото.

— Каква гледка, нали? — проговори мистър Дьо Линт и в гласа му звънна сърдечност, която Сара не забеляза. Тя се стресна и обърна глава. Не знаеше дали той се е обърнал към нея или към майка си, но помнеше, че той използва този трик, за да я постави в неудобно положение, затова само кимна и сведе поглед.

— Обзалагам се, че дори в най-смелите си сънища не сте се виждали във Венеция — продължи той със същия преувеличено безгрижен тон.

Сега вече Сара вдигна глава и го погледна право в кехлибарените очи. При този цвят не би трябвало да изглеждат студени, но те бяха, освен това святкаха по начин, който ѝ даваше да разбере, че намекът за произхода ѝ не е нито случаен, нито без задни мисли.

— С удоволствие следвам лейди Мерил навсякъде, където иска да отиде, сър — отговори тя с леко изчервяване.

— Какво добродетелно смирение — промърмори той и коравите му очи претърсиха лицето ѝ с израз, който издаваше почти жажда. Но най-лошото беше, че отбеляза всеки, дори най-дребния белег от шарка, който загрозяваше нежната кожа.

Сара извърна глава. Старомодната широкопола шапка я пазеше от погледа му.

— Сара е съвършената компаньонка — намеси се лейди Мерил, както винаги нечувствителна към напрежението, от което въздухът вибрираше. Тя помилва ръката на младата дама, която се беше вкопчила до болка в студените перила.

— Лесно е да ви задоволи човек, милейди. — Думите на Дьо Линт все още я правеха несигурна и тя знаеше, че гласът ѝ звучи малко

кухо. Но беше искрена: въпреки всичките ѝ грешки, лейди Мерил беше забележително непретенциозна господарка. Ако можеше да бъде сигурна, че и бъдещите ѝ господарки ще са като нея, Сара с готовност щеше да прекара остатъка от живота си като компаньонка. Капризната внучка и жалките ѝ приятелки ѝ бяха безразлични. Ако не беше синът...

— Искаш ли да видиш карнавала? — попита Дьо Линт над главата на Сара, сякаш тя бе престанала да съществува в мига, когато вниманието му се насочи към други неща.

— Карнавала? — повтори изненадано лейди Мерил. — Но той умря преди четвърт век!

Синът ѝ избухна в смях.

— О! Никога не е умирал истински. След като Венеция се освободи от алчните австрийски потисници... — той зае величествена поза и продължи: — ... блестящата венецианска младеж се събра и взе решение да възобнови прославения венециански карнавал. Частно, разбира се, и с много повече вкус и дискретност, отколкото някога. — По тона му не си пролича дали смята това за подобрение. — Някои са привърженици на новото италианско кралство, други биха искали да върнат времената на републиката. Но какво значение имат основанията им! Ако ми позволиш да кажа, мамо, ти ще изглеждаш зашеметяващо красива под маска. — В гласа му имаше неподправено ласкателство. Лейди Мерил се засмя като младо момиче.

— О, скъпи, тези дни отдавна отминаха. Вече не е нужно да шокирам обществото. Да не говорим, че Сара ще умре от притеснение, ако трябва да придружава седемдесетгодишна харемска дама с бяла коса. Дори не ми се иска да мисля какво ще си кажат Ана и младите ѝ приятелки.

— За какво говориш, бабо? — Чула името си, лейди Ана прекъсна разговора със сестрите Мортън и се обърна към баба си.

Докато лейди Мерил отговаряше, Сара стоеше със сведена глава. Можеше само да се надява, че прекъсването няма отново да насочи вниманието на мистър Дьо Линт към нея. Ала усети как погледът му веднага се втренчи в шапката ѝ.

— Е, нашата Сара със сигурност ще се зарадва на възможността да се скрие зад маска и було — проговори той, пренебрегвайки

племенницата си. В думите му нямаше острога, но Сара усети добре прикритата злоба.

Все ми е едно, каза си упорито тя. Но не беше, за съжаление не беше. Беше напуснала мръсните улици на бедняшкия квартал Рокъри преди много години, но произходът оставаше изписан на лицето ѝ, където всеки можеше да го види. Езикът ѝ беше безупречен, никога не допускаше грешки, беше получила по-добро образование от повечето аристократки, държанието и маниерите ѝ бяха съвършени... ала нищо не беше в състояние да заличи белезите, които шарката беше оставила по бузите и челото ѝ.

Преди един век никой нямаше да обърне внимание на белези от едра шапка, но когато тя се роди, от коварната болест се заразяваха само най-бедните и малкото, чието богатство ги пазеше от всяка болест. Всички останали бяха ваксинирани и сега, когато всяко дете в Англия се подлагаше на предписаната от закона имунизация, тя беше белязана като едно от малкото деца, останали извън тази мярка. Днес беше жена, чийто произход я задължаваше да остане невидима. Още повече че когато се бе заразила, никой не бе помислил да извика лекар, който да предприеме облекчаващи мехлеми, за да не ѝ останат толкова грозни белези.

Направо казано, тя носеше историята на живота си на своето лице.

Затова и никога нямаше да стане повече от икономка. Имаше забележителен късмет, че се издигна до тази почетна служба. Това беше много повече, отколкото беше посмяла да мечтае, много повече, отколкото заслужаваше жена с нейното минало. Затова постоянно си повтаряше, че трябва да е доволна.

Решена да издържи, тя пренебрегна следващата хаплива забележка на Дьо Линт и устреми поглед към палатите, които се издигаха над мрачната вода като блед сън.

Той беше. Значи не се е излъгал.

Мрачен гняв изпълни сърцето на Себастиан, който стоеше в сянката на вратата на магазин за платове в близост до Понте де ла Верона, загърнат в безформено палто и заобиколен от танцуваща мъгла, която непрекъснато се издигаше от каналите и вятърът напразно

се мъчеше да я разсее. Пред каналната врата на палата бяха спрели няколко пълни гондоли и половин дузина широки товарни лодки. По повърхността на водата плуваха мазни петна. Люлеещите се товарни лодки бяха препълнени със сандъци, кутии и слуги. През отвореното прозорче в балдахина на първата гондола, така наречения люк, Себастиан разпозна Дьо Линт и още един пътник. Дьо Линт не носеше шапка и бе вирнал брадичка със самодоволство, което си личеше дори от това разстояние. Себастиан проследи как врагът му мина между завесите и с лекота скочи на каналната стълбичка — с което вбеси гондолиера, който го наруга здравата на венецианския си диалект, защото гондолата се залюля опасно при скока му. Придружителката на Дьо Линт, загърната в тъмна наметка, се хвана здраво за парапета и не каза нищо.

Изглеждаше крайно неприлично как Дьо Линт стоеше там и се усмихваше отвисоко към гондолите като снизходително божество. Даже в разкривеното от гнева съзнание на Себастиан той си оставаше джентълмен от главата до петите — от съвършено пригладените коси до блестящите ботуши. По нищо не личеше, че зад блестящата фасада е скрита мръсна душа. Дьо Линт беше въплъщение на добър вкус и съвършени маниери и Себастиан стисна юмруци в безсилна ярост.

Джентълменът не обърна внимание на ругатните на гондолиера, пренебрегна и придружителката си и извика нещо на слугата, който надничаше от един прозорец на палата. Когато широката двукрила врата се отвори, той махна на гондолата да се отдалечи и повика следващата. Разпери театрално ръце към белокосата жена вътре и Себастиан веднага разбра — това беше лейди Мерил. Позна я въпреки сивата мъгла, която се стелеше над брега, и си позволи да извита нещо като самодоволство — източниците му се бяха оказали надеждни.

Дамата дари сина си със сияеща усмивка, позволи му да ѝ помогне и се засмя на преувеличената му галантност. Когато лейди Мерил влезе в палата, Дьо Линт веднага посвети вниманието си на втората пътничка. Миловидната блондинка беше тъкмо онази личност, която Себастиан очакваше с най-голямо нетърпение. Жената, която беше изключително важна за намеренията му редом с лейди Мерил и самия Дьо Линт: лейди Ана Дутън, племенницата на Дьо Линт.

И последната гондола спря до стълбичката. От нея слязоха две млади момичета — Мелинда и Юфимия Мортън, според източниците

му приятелки и далечни роднини на семейството. Следваше ги ниска, набита жена. Думата „гувернантка“ буквално беше изписана на челото ѝ. Когато гондолата се отдалечи, Себастиан беше готов да си тръгне, но в този миг първата гондола се върна до стълбичката и Дьо Линт властно протегна ръка.

Едва сега Себастиан осъзна, че забулената придружителка на Дьо Линт не бе слязла от гондолата след него. Нищо чудно, че я бе забравил — когато жената слезе, веднага стана ясно, защо. И без това дребното тяло беше прегънато в смирена поза. Увиснали рамене, приведена глава, цялата фигура загърната в груба вълнена наметка, която още повече подчертаваше пълната ѝ незначителност.

Въпреки това, напрежението, което излъчваше дребната фигура, привлече вниманието на Себастиан. Изпита чувството, че тя е опъната като тетива на лък, не като струна на цигулка — от нея не се излъчваше разрушение, но със сигурност заплаха. Позата ѝ трябваше да бъде покорна, но не беше. В движенията ѝ имаше нещо, което загатваше за сила и дълбоко заседнал, парещ гняв, задържан само от повелите на доброто възпитание, и Себастиан неволно се запита какво ли ще се случи, ако един ден желязното самообладание се пропука.

Изправена в гондолата, дамата се поколеба. Изглеждаше несигурна. Широкополата шапка на главата ѝ беше излязла от мода преди двадесет години и скриваше напълно чертите на лицето. Ала когато вдигна глава, сякаш търсеше начин да избегне протегнатата ръка на Дьо Линт, Себастиан успя да види тясно, бледо лице и невероятно тъмни очи, които се впиха в него и го приковаха с неведома сила. Прониза го... да, какво беше това? Не страх, не и желание... по-скоро някакво прозрение. Това беше повече от странно, защото не си спомняше да е познавал някога това стройно, крехко момиче. Никоя от познатите му жени не приличаше на нея.

Себастиан забеляза, че интересът го е тласнал напред, и побърза да скрие глава под рамката на вратата. Ала веднага осъзна, че е твърде късно да се крие в тъмното.

Двете тъмни очи, по-тъмни от нощните сенки, го следваха, докосваха всяка линия и всяка част от лицето му, която се виждаше под качулката.

За момент, изпита чувството, че изпитателният ѝ поглед ги свързва, забива се в него и осъществява сближаване само със силата на

погледа. В следващия момент непознатата извърна глава, защото Дьо Линт каза нищо, и илюзията рухна. Освободен от магията на погледа ѝ, Себастиан най-сетне забеляза белезите по лицето ѝ.

Следващият удар го улучи, този път много силен — смесица от прозрение, гняв, неверие и инстинктивно съчувствие. В спомена му прозвуча писъкът на бавачката, когато се бе втурнал в детската стая: „Беше онази белязана мръсница! Каза ми, че имат нужда от мен!“

Ето че Дьо Линт беше довел със себе си тъкмо тази белязана от едра шарка жена. Белезите по лицето ѝ не бяха особено дълбоки и не я обезобразяваха, но се виждаха съвсем ясно и не оставяха място за съмнение. Себастиан проследи замислено как Дьо Линт — въпреки ругатните на гондолиера — сложи ръка на кръста на жената, вдигна я във въздуха и за момент я остави да виси над водата, сякаш се колебаеше дали да я хвърли. Тя се вкопчи здраво в раменете му и Себастиан видя как кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Може би каза нещо, но той не я чу. Накрая Дьо Линт пусна жената да стъпи на земята и избухна в смях. Тя обаче се обърна към гондолата и по лицето ѝ нямаше и най-малка следа от веселие.

Две жени с белези от едра шарка. Случайност ли беше това? Невероятно. Ала когато погледна Дьо Линт, в израза на лицето ѝ нямаше нищо улично. Изглеждаше само уплашена и в същото време изпълнена с гняв, толкова безпомощен, че Себастиан инстинктивно изпита съчувствие и възхищение.

След секунди непознатата вдигна лице. Отново търсеше него. За да избегне смущаващия ѝ поглед, Себастиан натисна бравата и влезе в магазина за платове.

— Желаете ли нещо, синьор? — попита сбръчканият собственик — на добър италиански, не на венециански диалект.

— Не, не, искам само да разгледам — отговори също на италиански Себастиан, застана пред топовете коприна и се опита да покаже интерес. В главата му цареше хаос. Досега смяташе, че мистериозната мръсница отдавна се е изплъзнала от отъмщението му, но сета тя беше тук, точно каквато я бе описала бавачката.

Вероятно през последните шест месеца се беше изкачила по социалната стълбица, защото дори негодник като Дьо Линт не би взел със себе си уличница, когато пътува с майка си. Нито пък би довел във Венеция кратковременна любовница. Вероятно жената беше негова

метреса — човек като Дьо Линт беше достатъчно нагъл, за да представи любовницата си като добродетелна слугиня и да ѝ позволи да пътува с младата му племенница. Това отговаряше на чувството му за хумор.

Какво ще прави, ако жената се окаже безсъвестна уличница, която не знае що е почитеност и не смята за нужно да бъде лоялна към господаря си дори под собствения му покрив? Какво ще стане, ако майката на Дьо Линт разбере кого е довел синът ѝ във Венеция? Всички знаеха, че семейното богатство е в нейните ръце. Тогава жената щеше да изгуби всичко, което беше спечелила досега — и дори повече, защото нямаше към кого да се обърне във Венеция, нито познаваше града, за да се оправи сама.

Наистина ли тя беше уличницата от Амбърли? В момента, когато тъмните ѝ очи срещнаха неговите... Себастиан отхвърли съмнението като плод на въображението му. Дьо Линт беше довел в Амбърли Парк жена с белези от едра шарка и фактът, че такава жена бе пристигнала с него във Венеция, не можеше да е случайност, даже като се знаеше извратеният вкус на джентълмена.

Какво щастие, че и тя беше тук. Планът му беше готов и без нея, не разчиташе на нейната помощ. Ала жадуваше отмъщение, затова щеше да изкове нов план. Тази жена носеше отговорност за случилото се с Адела не по-малко, отколкото самия Дьо Линт.

Погледът му се плъзна през масите, отрупани с топове коприна, и спря върху ярките костюми, окачени на задната стена. В главата му бързо се оформи идея.

— Какво е това? — попита той, макар да беше сигурен в отговора.

— Костюми, синьор. Във Венеция всички обичат баловете с маски, нали знаете. Уши ги съпругата ми — обясни собственикът и попита с надежда: — Искате ли да ги видите?

— Да — отговори Себастиан и присви очи. — Ще ги разгледам внимателно.

В момента, когато Дьо Линт я пусна, Сара се отдръпна рязко. Погледът ѝ отново потърси мъжа, който ги беше наблюдавал. Който я беше наблюдавал, защото беше сигурна, че очите му бяха устремени

само към нея. Ала той бе изчезнал. Половин дузина венецианци се мотаеха в близост до моста, но мъжът в безформено палто и скрито под качулката лице бе изчезнал.

Невярващият смях на лейди Ана отекна над площадчето.

— Кухнята е в партера!

— А вие какво си мислехте, че е под водата ли? — чу се хапливият отговор на мис Мортън.

— Хайде да потърсим стаите си! — Мис Ефи успя да сложи край на започващата караница.

Младите дами влязоха в къщата и стъпките им заглъхнаха. Лейди Мерил извика нещо, но явно беше вече далеч, защото Сара не можа да разбере какво каза.

— Както изглежда, сме сами — проговори провлечено Дьо Линт, докато дващсетината слуги и гребците разтоварваха багажа от широките, тромави товарни лодки. Сара пренебрегна очевидната неистинност на забележката му и се опита да не се смущава от начина, по който очите му претърсваха лицето ѝ. Той се засмя и тя разбра, че се е провалила. — По-добре влезте вътре, защото хората ще започнат да се питат дали пък не изпробвате прелестите си върху мен. Каквото съм си безпомощен...

— Вие стоите на пътя ми, сър — отговори Сара с цялото достойнство, което ѝ беше останало.

— Така ли? Моля за извинение. — Той направи малка крачка от средата на водната стълба към жълтата стена на палата и я огледа с неприкрит интерес. Сара преглътна внезапно обзелата я неловкост. Винаги внимаваше да не позволява на Дьо Линт да я притисне до стената в отсъствие на майка си. Този път бе проявила непредпазливост и сега щеше да си плати. Знаеше, че той не се интересува истински от нея. Не, той просто беше от мъжете, които изпитваха удоволствие да измъчват беззащитните същества. А тя беше най-беззащитна от беззащитните.

Макчарити, камериерката на лейди Мерил, хвърли съчувствен поглед към Сара, когато мина покрай тях, натоварена с кутии за шапки. Сара не изпита облекчение. Знаеше, че не може да очаква помощ от слугите. Останалите, които се занимаваха с разтоварването на багажа, се правеха, че изобщо не я виждат. Ако беше една от тях, икономът щеше да каже на лейди Мерил какво става. Но тя не принадлежеше

към прислугата — и никога нямаше да стане една от тях, защото се бе изкачила твърде нависоко.

Болезненият натиск в стомаха ѝ изведнъж се засили до крайност и тя се сгърчи като от удар. Виждаше пред себе си само черната стена на жакета му, която сякаш се подиграваше с безпомощността ѝ. Несъзнателно отстъпи крачка назад и се блъсна в гърдите му. Той политна към стената, уви ръка около талията ѝ и я притегли към себе си.

Гневът ѝ моментално отстъпи място на добре познатия страх.

— О, Сара! — Дъо Линт се засмя и наведи лице към нея. Изглеждаше добре, дори много добре, но неволната ѝ лека реакция на близостта му само засили отвращението ѝ.

— Пуснете ме да мина, мистър Дъо Линт — изрече остро тя, но не съумя да скрие напълно треперенето си. Само да можеше да го удари, да изпищи или да го ухапе... Но тя беше служителка на майка му и не можеше да стори нищо, ако не искаше да загуби онова, което бе постигнала.

За нейно учудване той я пусна — така рязко, че тя политна назад и токчето ѝ се закачи в ръба на стълбата. Все пак успя да запази равновесие и мина покрай него, за да се скрие в хладния мрак на палацо Боволо. Там скри омразата си под студената, ужасяваща увереност, че този сблъсък не е последният.

2

— Сигурна съм, че сте права и че Елизабет скоро ще се вразуми — диктуваше лейди Мерил. — Предайте най-сърдечните ми поздрави на леля Герти... Е, това беше. Приключихме и с последното писмо.

Сара остави перото и попи последните редове с попивателната. После мушна ръка под масата и я разтри с другата. Кореспонденцията на лейди Мерил открай време си беше значителна, а сега, след пристигането им във Венеция, се бяха натрупали още повече писма. Естествено, това не бяха първите писма, които Сара пишеше за господарката си. Когато донесоха стария пътнически сандък в стаята ѝ, тя веднага извади хартия и мастило и написа писма на единствените хора, които държаха на нея — сестрите Оуен. Изпрати специални поздрави на седемгодишния син на Нан. Писа на Джил — ужаса на Хароу. Писа и на Франки, който нямаше постоянен адрес, но винаги можеше да бъде намерен чрез фирмата „Кроу и Парк“. После на Хари, който вече беше директор на училище, а накрая и на скъпата Маги, който я познаваше по-добре от всеки друг човек на света.

Когато Сара остави попивателната, мистър Дьо Линт, който стоеше зад нея, се раздвижи. Пресегна се през рамото ѝ — при това ръкавът му нарочно се плъзна по бузата ѝ — и взе готовото писмо от масата. Сара с мъка потисна порива да се отдръпне рязко и се загледа упорито в позлатеното дърво.

— Хубав почерк имате — отбеляза мъжът, докато внимателно изучаваше страницата. — Би могло да се каже, че сте се научили да пишете още в ранното си детство.

— Точно така — кимна Сара, за миг обзета от гордост.

— Наистина ли? — В гласа му звънна искрено любопитство.

Когато гневът ѝ се уталожи, с него изчезна и самоувереността и тя „веднага съжали за отговора. Надигна се, взе писмото от ръцете му и го сложи на мястото му върху другите писма, които чакаха подписа на лейди Мерил.

— Да.

Сара подаде писмата на господарката си и отиде до далечния прозорец, за да е колкото може по-далече от Дьо Линт. През отворената врата се чуваше бърбенето на момичетата, седнали в красивия салон на лейди Мерил. Апартаментът на старата дама беше на първия етаж. Сара се опита да чуе за какво си говорят, за да отклони вниманието си от натрапчивото присъствие на мистър Дьо Линт.

— Престани да дразниш бедното момиче, Бертран — проговори с отсъстващ вид лейди Мерил, докато преглеждаше писмата и се подписваше под поздравите. С възрастта беше станала далекогледа, но сърдито отказваше да носи очила, твърдейки, че не иска да изглежда като жалка старица. Затова караше Сара да пише писмата ѝ и да ѝ чете.

— Нашата Сара не се притеснява от такива дреболии, нали, скъпа? — Отговорът на Дьо Линт прозвуча с добре изиграна любезност, но Сара много ясно усети предупреждението в думите му. Тя сложи ръце на рамката на прозореца, но не отговори, защото знаеше, че и без това никой не очаква отговор.

Досега се наслаждаваше на присъствието на мистър Дьо Линт на малки дози. Даже на парахода той предпочиташе мъжките компании, а понеже лейди Мерил забраняваше силни напитки, хазарт и неприлични шеги (което според Сара беше лицемерие, защото старата дама обичаше и трите), синът гледаше да не се задържа много-много близо до майка си.

Ала след сцената на водната стълба тази сутрин той беше неотлъчно до майка си и Сара. Заяви, че му било безкрайно забавно да разопакова лично багажите — за голямо възмущение на своя камериер и на камериерката на майка му и за ужас на Сара, която трябваше да види как той се рови в бельото ѝ, преди да позволи на слугинчето да го нареди в шкафа. Тя вече нямаше сили да се пита кога най-после някой нов каприз ще го изведе от къщи и можеше само да се надява, че ще е скоро.

— Не е точно това, което сме си представяли, нали?

Сара подскочи стреснато. Не бе чула приближаването му.

— Не — отговори тя, предполагайки, че той има предвид гледката от прозореца и Венеция като цяло.

Отговорът ѝ съвсем не беше убедителен. Синьо средиземноморско небе и мраморни палати, които блестяха като седеф

над блещукащата вода — точно така си беше рисувала Венеция по време на дългото и бавно пътуване от Саутхем дотук.

Ала водата на лагуната беше черна от морски растения и мръсотия, а миризмата беше отвратителна, дори за човек, израснал в бедняшките квартали на Сейнт Джил. Небето бе скрито зад сиви облаци, въздухът беше напоен с изпарения, а оцапаният със сажди мрамор блестеше в белезникаво, петнисто бяло, от което стърчаха червени и жълти тухли в зависимост от посоката, в която вятърът гонеше мъглата.

Въпреки това първото впечатление беше за красота, макар и по-сложно, не толкова въздушно и някак страшно. Сара се вираше в грандиозния декаданс наоколо и изобщо не съжаляваше за загубата на мечтите, с които се бе запътила насам.

— С малко повече късмет утре ще имаме слънце — каза мистър Дьо Линт. — Даже Венеция познава мъгливи дни, но те са редки, освен, естествено, през зимата.

— Това е хубаво — отговори предпазливо Сара, след като изпълненото с очакване мълчание се бе проточило няколко минути. Не беше сигурна, че иска да каже точно това. Забулените в мъгла улици и черната вода на каналите излъчваха нещо заплашително, но и нещо познато, почти успокоително, сякаш част от Лондон бе пристигнала с тях и сега ѝ напомняше, че всъщност не са чак толкова далеч. Тя обичаше Лондон и заедно е това го мразеше, но сега усещаше болезнено липсата му...

Но Лондон беше далеч. Лондон вече не беше неин дом и никога нямаше да стане отново. Защото тук я очакваше нещо ново. Някъде навън, в мъглата, беше онзи мъж от сянката, мъжът с пронизващи очи и тъмна качулка... Защо беше скрил лицето си под качулка, след като навън изобщо не беше студено?

Мъж, който я беше погледнал... колкото, и смешно да звучеше това. Тя не можа да види чертите на лицето му, но беше абсолютно уверена, че изглежда добре. А проблесналата за миг подплата на палтото му беше от коприна... Сигурно беше случайност — мъжът очевидно чакаше нещо или някого и по липса на по-интересна гледка се беше загледал в разтоварването на лодките. Мистър Дьо Линт сигурно щеше да се смее дни наред при мисълта, че мъж от неговото

съсловие е наблюдавал Сара по някаква друга причина, не от скука или от злоба.

Не, не беше случайност. Това я изпълваше със страх, но и с някакво радостно очакване. И ѝ вдъхваше сила.

Тя се извърна от прозореца и погледна Дьо Линт в лицето. С образа на мъжа от сянката в сърцето си намери сили да се усмихне учтиво на сина на работодателката си въпреки обичайния му нараняващ поглед.

Мистър Дьо Линт направо се смая, когато тя мина безшумно покрай него. Лицето му изглеждаше толкова глупаво, че Сара едва не избухна в истеричен смях. Разбира се, тя преглътна смеха, взе подписаните писма и се зае да адресира пликите.

Себастиан вдигна глава от сметководните книги, когато Джани влезе в бюрото му в палацо Контарини. Младият мъж му бе препоръчан от венецианския колега на Уитби и засега беше заслужил доверието му. Той беше точно това, от което Себастиан имаше нужда: дискретен, умен, образован и много, много красив. Освен това Уитби, който всяка пролет заминаваше в чужбина, бе обяснил на клиента си по обичайния си сух начин, че тази година ще съгласува пътуването си с неговото — след като клиентът му официално е мъртъв, услугите му временно са станали излишни.

— Готови сме, сър — каза Джани, без да си губи времето с учтивости, на почти перфектен английски. — С малко късмет Бертран дьо Линт и метресата му тази вечер ще присъстват на бал с маски у семейство Белини.

— Поотделно. — Това беше наполовина въпрос, наполовина констатация.

— Но естествено.

— Добре. — Себастиан си разреши една секунда триумф.

— Кажете на момичето... как му беше името?

— Доменика.

— Кажете на Доменика да е готова, за всеки случай. Не искам тази вечер да стане някаква грешка.

— Разбира се, сър.

— Благодаря.

Джани се отдалечи с кратък поклон.

Беше му малко странно, че не се обръщат към него с «милорд» или «Ваше благородие», след като в продължение на дванайсет години беше чувал само това обръщение, но щеше да свикне. Сега трябваше да се концентрира отново върху сметководните книги, с които по-рано никога не се занимаваше. Беше ги поискал още преди нападението срещу Адела с някакво неясно чувство, че е длъжен да се запознае по-отблизо с имотите и инвестициите си, но до днес не ги беше отворил нито веднъж. Каква ирония на съдбата: точно сега, когато бе пристигнал във Венеция като сеньор Раймундо Гуера от Аржентина, се сещаше да изпълнява задълженията си като пер и земевладелец.

Изминалите четири месеца го бяха променили — това не можеше да се отрече. Себастиан потърка брадичката си — гладко избръсната за първи път, откакто бе напуснал Итън и бе отишъл в Кеймбридж. Не беше сигурен, че харесва новата си идентичност, но в момента му беше все едно.

Или поне така си внушаваше. Ала когато се будеше в мъртвите, черни часове на нощта и се взираше в неясните очертания на балдахина на леглото, изобщо не беше толкова спокоен.

Себастиан скочи, заобиколи писалището и опря ръце на рамката на прозореца. По улицата се разхождаха само няколко местни хора и стъпките им отекваха по тесния тротоар, който минаваше покрай канала. Две гондоли се плъзгаха по черната вода като бавни акули. Освен стъпки, тих ироничен смях и вечната тиха музика не се чуваше нищо друго.

Всеки път, когато идваше във Венеция, тишината го изненадваше отново. Беше запечатана в паметта му, но я усещаше истински едва когато влизаше в лагуната. Пустият град беше обгърнат в спомена за велики дни като в задушна наметка. Празните палати бяха препълнени с избледнели спомени за славните стари времена. Не се чуваше тропот на коне, не тракаха колела, нищо не нарушаваше съзерцателното спокойствие. Нищо, което би могло да заглуши тихите, неравномерни удари на сърцето на някогашния голям град с изкуствената деловитост на съвременния живот.

А при това пътуване, посветено на съвсем друга цел, абсолютно различно от предишните, нямаше нищо, което да заличи спомена. Никога нямаше да забрави предишните си посещения в по-щастливи

времена, които сега му изглеждаха като друг живот. През онези прекрасни дни двамата с майка му се настаняваха в тиха къщичка до някой от задните канали и се движеха в изисканите кръгове на международното общество. Радостни спомени, които приличаха на сънища, но случилото се по-късно лежеше като тъмно було върху онова златно време. Много често, когато мислеше за миналото, всеки огрян от слънцето миг му изглеждаше като злокобно предзнаменование за бъдещите събития.

Причината е във Венеция, реши Себастиан. Мрачната атмосфера го изпълваше със съмнения и тъмни мисли, с недоверие към себе си. Непрекъснато се питаше дали някога е знаел какъв е в действителност. Дали изобщо е способен да се промени или се самозалъгва, защото вече няма сили да гледа в лицето бездушния, изпаднал субект, когото вижда в огледалото?

Скоро ще тръгне отново на път и тогава ще остави в този обезпокояващ град всички новопоявили се съмнения. Но преди това трябваше да свърши онова, за което беше дошъл. Каквото и да му струва.

Сара излезе от апартаментата на лейди Мерил с тиха въздишка“ на облекчение и внимателно затвори вратата зад гърба си. Всички помещения на този етаж извеждаха към онова, което мистър Дьо Линт наричаше „портеджо“ — дълго централно помещение, което се простираше по цялата дълбочина на палата, от канала до градината. Помещението се отваряше от двете страни към нощния въздух, вместо прозорец или стена там имаше красиво изработени лоджии. Това портеджо беше едновременно с това и великолепно приемна.

През каменните решетки влизаше хладен нощен бриз и носеше свежия солени мирис на прилива, който гонеше миризмата на старата тиня. Сара потрепери, загърна се по-добре във вълнения си шал и се запъти към далечния край на салона, който гледаше към канала. По стените на нейния етаж нямаше светлини, но газовите лампи на белетажа осветяваха достатъчно голямото стълбище и рисуваха причудливи шарки от светлини и сенки по пътя ѝ. Когато палацото е било обитавано от едно семейство, стълбите са водели право към долния етаж, докато сега простата каменна стена и скромната врата

бяха в тъжен контраст с великолепната архитектура на помещението. Натрапчив четириъгълник, който смущаваше гледката от единия към другия край. Кухнята и помещенията за прислугата се намираха в приземния етаж и вратата цял ден стоеше отворена — защото никой не искаше постоянно да отваря и затваря на постоянно тичащите нанякъде слуги.

Лейди Ана, която имаше навика дръзко да разпитва всеки, който ѝ се изпречваше на пътя, за онова, което в момента я вълнуваше, бе открила, че помещенията на белетажа са разделени на няколко апартамента с по две или три стаи. Същото важеше и за междинния етаж под него, затова обитателите на палацото имаха навика вечер да се срещат в портеджото. Сара неволно се запита какво ли би било да поиска някоя от по-скромните рокли на Ефи Мортън, да я облече и да се присъедини към веселото множество в салона. Да се смее и да разговаря като една от тях, може би дори да посвири на старинната, отдавна неакордирана арфа, чиито звуци всяка вечер дразнеха ушите ѝ.

Ала отхвърли тази мисъл почти толкова бързо, колкото беше дошла, поклати глава пред глупостта си и се запъти към балкона. Тя не принадлежеше към кръга на младите творци и бохеми в изгнание. Тя го знаеше и всеки, който я видеше долу, също щеше да го разбере.

Единственото, което искам, е да си легна, каза си тя, отдели поглед от хипнотичните светлини долу и се устреми към малката врата на спалнята си. Изтощението я навеждаше на глупави мисли — защото наистина беше изтощена, много повече, отколкото след всеки друг ден, прекаран в компанията на милата стара дама.

Не, работодателката ѝ изобщо не беше виновна за изтощението ѝ. Виновен беше проклетият ѝ син и странното, смущаващо внимание, с което я удостояваше. Мистър Дьо Линт остана с майка си и компаньонката ѝ дълго след вечерята и си наля няколко чашки шери, докато лейди Мерил най-сетне реши да се оттегли. Едва тогава и той стана, направи един от самодоволните си поклони и се изнесе от салона. Интересът на мистър Дьо Линт стесняваше Сара и ѝ причиняваше студени тръпки в стомаха, а блещукането в очите му беше като добре познатото ехо на годините, които тя много държеше да забрави.

Освен това... дори мистър Дьо Линт да не я преследваше с такава упоритост, оставаше онзи мъж в сянката. Той я смущаваше

много повече. Чувствата ѝ се колебаеха между мрачни предчувствия, сладко задоволство и неверие, че вниманието на мъжа изобщо е означавало нещо. Но той беше толкова концентриран, абсолютната противоположност на случаен наблюдател. А после бе изчезнал. Някога подобна случка щеше да предизвика у нея страх и ужас, но от миналото ѝ не беше останал нито един човек, който би могъл да изпитва такъв интерес към нея. Но защо... защо тогава?

Когато стигна до вратата на стаята си, Сара побърза да отхвърли безсмислените размишления, отключи и отвори вратата. Стаята ѝ беше малка, но комфортна, таванът с асиметрична щукатура беше доста висок и това бе знак, че помещението е било отделено от друго, доста по-голямо и впечатляващо. Освен пътническият и сандък, вътре имаше дълго огледало и писалище, което служеше едновременно за тоалетка, както и старинен гардероб, който можеше да побере повече дрехи, отколкото беше имала някога. Леглото беше с желязна поставка, а върху покривката имаше нещо, което привлече вниманието ѝ под светлината на свещта.

Сара остави вратата отворена и се промъкна страхливо до леглото си. Сигурно беше някой от зловните номера на Дъво Линт. Ала когато стигна до леглото и вдигна високо свещта, светлината се отрази в купчина коприна и дантели, а блещукането се оказа стъкло и изкуствени скъпоценни камъни.

Това беше рокля! Рокля, каквато никога не беше виждала. Блестеше като фойерверк от синьо, розово и златно. Безсрамно разкошна, луксозно безвкусна, чудо и ужас в едно. До роклята лежеше бяла полумаска, обсипана с блещукащи камъчета. А до маската имаше... писмо.

Сара посегна към листчето като в транс. Писмото беше написано на проста бяла хартия, абсолютно неутрална. Разгъна го и прочете:

Палацо Белини, кампо Морозини. Тази вечер.
С най-добри пожелания.

И толкова. Никакъв подпис, никакво указание за подателя.

Все още беше възможно да е някой коварен трик на Дъво Линт, но Сара Познаваше почерка му. Той не бе написал писмото. Естествено,

би могъл да помоли някого да го напише вместо него, а днешното му преувеличено внимание е било само прелюдията. Не, не, той нямаше време да измисли такова нещо, каза си успокоително Сара, а и това не е в стила му. Освен това днес беше първият ден, когато я бе удостоил с такова внимание.

Тя се наведе и попипа роклята. Явно беше костюм за бал с маски. Дъо Линт беше говорил за тези балове днес следобед. Тази вечер в палацо Белини. Не можеше да отиде, естествено, че не можеше. Би било чиста лудост. Би означавало не само неблагодарност към добрата лейди Мерил да се измъкне от къщата посред нощ като похотлива слугиня — Сара знаеше много добре какво дебнеше по улиците на града в мрака, а и самата покана беше изпълнена със заплашителни въпроси, на която нямаше отговор.

Ако облече този костюм, ще прилича на проститутка. Нагласена като лейди и с това обезобразено лице, което я изобличаваше в лъжа... много добре знаеше какво ще си помислят мъжете, като видят такава жена.

Отново погледна маската и едва сега забеляза воала под долния ръб. Лицето й...

Остави свещта, затвори вратата и заключи, после вдигна маската, застана пред огледалото й я сложи на лицето си. Коравият, гладък картон скри горната част на лицето й. Очите блеснаха в отворите, украсени с фалшиви скъпоценни камъни. Златният воал под тях беше достатъчно плътен, за да скрие детайлите, и достатъчно тънък, за да разкрие контура на устните и брадичката. Загледана в отражението си, Сара си представи как жената зад маската се движи като истинска дама. Възхитителна, омагьосваща... истински красива дама.

Не смеейки дори да диша, тя съблече роклята си и захвърли кринолина, защото непознатият изпращач се бе погрижил и за фустите. Широк обръч, какъвто е бил на мода преди френската революция, вместо няколкото обръча на кринолина. Бързо сложи роклята отгоре му.

Горната част беше отворена отпред и на талията се виждаше част от корсета й. Сара бързо смъкна ръкавите, затегна шнуровите на корсета и изруга сърдито, докато най-сетне успя да стегне талията си с няколко сантиметра. Роклята беше създадена за съвършена фигура, а

нормалната жена не можеше да я постигне без камериерка. За щастие тя беше стройна и успя да се справи без чужда помощ.

Готово. Лесно затвори кукичките на талията, но деколтето беше толкова дълбоко, че добродетелната долна риза се подаваше грозно навън. Тя я напъха под корсета и се завъртя за проба. Все още се виждаше, но само при резки движения. Сара се завъртя отново пред огледалото и дъхът ѝ спря.

Роклята беше прекрасна. Розови копринени волани, прихванати в средата с блещукащи брошки, се спускаха от двете страни на деколтето. Корсажът беше от великолепен златно-син бродирани, а полата беше цялата на рюшове и волани, прихваната отпред, за да разкрие фустата от чисто злато. Цялата рокля беше украсена с розови панделки, розички и фалшиви скъпоценни камъни.

Тя беше съвършена — и непобедима. Дълго стоя пред огледалото, загледала в невероятната жена пред себе си, не смеейки да повярва, че това е нейното тяло. Толкова силно и елегантно... Нейното лице, скрито зад маска и воал. Естествено, не беше сляпа и веднага разбра, че платът е евтин, а кройката — проста, но който и да я беше ушил, явно имаше усет към красивото, защото ефектът беше, зашеметяващ и много хора щяха да сметнат тоалета за истински и скъп. Очите в огледалото светеха с блясък, който не се дължеше само на светлината на свещта.

Сара примигна, за да прогони влагата, и се обърна към леглото. Върху огромната черна пелерина бяха сложени къдрава бяла перука и чифт златни обувчици с розови панделки. Обзе я чувство за недействителност, когато обу обувките и си сложи перуката.

Обърна се отново към огледалото, за да види как изглежда, и веднага разбра какво ще бъде решението ѝ.

Минаха няколко секунди, докато си сложи наметката. Духна свещта и излезе безшумно от стаята. Заклучи внимателно вратата, пъкна ключа в корсета си и забърза към задната стълба. Сърцето ѝ пееше песен, която не беше чувала никога досега.

Спря за миг, за да огледа салона, и взе от ниската масичка ключа за външната врата и план на града. Вратата към градинската стълба не беше заключена. Най-сетне, най-сетне излезе навън.

Може би на небето имаше луна, но ниско надвисналите облаци и мъглата, която се виеше като бръшлян по зидовете, я бяха скрили. Сара

слезе опипом по извитата стълба, едната ръка на парапета, другата опряна на стената, докато стъпалата ѝ внимателно опипваха пред себе си. Когато стигна на височината на междинния етаж, до слуха ѝ достигнаха гласовете на двама обитатели на къщата, които минаваха зад вратата. Тя замръзна на мястото си, затаи дъх, ала гласовете заглъхнаха. Само след миг пече беше стъпила на павираната алея в градината. Прихвана дългата пола, за да стигне по-бързо до портичката, и навлезе в тясната уличка, смаяна от смелостта си.

Далече пред нея трепкаха улични фенери, пробиваха надигащата се мъгла и я мамеха напред.

Планът на града беше трудно разгадаем под мътната светлина на фенера, но ѝ показва посоката, а споменът за други среднощни разходки по други улици я придружи покрай тъмните дворове и в тесните улички, помогна и да избегне приведените фигури, които бързаха през мъглата или дебнеха в сенките между островчетата светлина.

Нощта беше изпълнена с шумове: кучешки лай, тихи котешки стъпки, гласове, изразяващи гняв или веселие. Ала шумовете бяха различни от лондонските — и много по-изнервящи, защото липсваше постоянното трополене на карета и файтони. Всеки шум изглеждаше отделен, сам за себе си, и не се губете в скърцането и тропота на превозните средства, този символ на големия град. А най-чуждото беше музиката. Парченца от мелодии или цели песни се носеха тихо в мрака, изпълнявани отчетливо и със самочувствие, което я смущаваше. Три гласа, четири, десет? Не беше в състояние да каже колко са и откъде идват, но всички бяха дълбоки, мъжествени, благозвучни. Кой пее, питаше се тя, и защо? Трепереше, но продължаваше пътя си.

Спря едва когато се озова на едно кръстовище, в което се вливаха няколко улички. Четириъгълният площад на картата носеше името „Кампо“. Приличаше на дузината други, през които беше минала, но имаше една основна разлика: в центъра му се издигаше палацо, грейнало в златни светлини.

Смехове и музика се лееха навън, изпълваха въздуха и заглушаваха всички останали шумове. Стотици познати или екзотични аромати струяха навън и гонеха миризмата на гнило от каналите.

Това беше. Мигът на истината. Все още можеше да обърне гръб на забулената в мъгла нощ и да се върне в уютната си спалня. Или да захвърли страха през борда, да влезе и да застане лице в лице с

приключението. Да се срещне със своя мистериозен благодетел и да получи отговор на въпроса, който я мъчеше, откакто бе излязла от апартамента на лейди Мерил.

Защо?

Сара разтърси глава и излезе от уличката на площада. В претоплените помещения на палацо Бернини цареше такава блъсканица, че посетителите бяха склонни да повярват в завръщането на славните дни на републиката. Макар че оттогава беше минал почти век. Тук можеха да се видят фантастични и дори гротескни фигури. Огромни сатири с голи гърди и крехки дами от рода на Борджиите, пъстри пауни и благородни бели еднорози със сребърни рога.

Себастиан стоеше в далечния ъгъл на залата, едва намерил свободно местенце, облегал на хладната мраморна стена, с чаша вино в ръка. Беше доста едър за англичанин и по-висок от повечето венецианци, които бяха голямата част от пъстрата смесица гости. Стърчеше над украсените с пера глави и можеше свободно да вижда входа и улицата.

Пъстра феерия от пера, рога, фалшиви кожи и блещукащи маски възвести появата на нова група нощни странници, които си пробиваха път към стълбата и широката двойна врата. Смеейки се и крещейки, те обиколиха площада и отново се върнаха в къщата. Двете крила се залюляха от нощния бриз, ала когато стигна до препълнената зала, вятърът не беше повече от полъх, миришещ на масло за лампи, одеколон и потни тела.

Ако наистина щеше да дойде, би трябвало вече да е тук. Коя жена би могла да устои на поканата, която беше изпратил?

Може би Дьо Линт имаше други плацове за тази вечер? Себастиан отпи глътка вино, сякаш можеше да прогони съмненията му. Тази мисъл го безпокоеше и той не знаеше защо, което беше още по-тревожно. Имаше нещо в начина, по който се държеше онази жена, нещо в начина, по който беше погледнала Дьо Линт, нещо, което не допускаше мисълта, че онзи негодник би могъл да я използва.

Смешно. Тя беше уличница — нито повече, нито по-малко. Вероятно беше умна жена, след като бе успяла да стане метреса на Дьо Линт, но характерът ѝ, респективно липсата на характер, не се беше променил. Със сигурност щеше да дойде.

Внезапно откри добре позната висока перука в тълпата, събрала се около един певец, който блестеше повече със силата на гласа, отколкото с уменията си. Невярващо смръщи чело. Не беше изпускарал от очи вратата към кампото. Ако не беше дошла по вода, невъзможно бе да е минала през вратата, без да я види. Огледа и другия край на залата, за да е сигурен, че Джани стои на пост откъм канала, облечен в пъстър костюм на Арлекин. Момчето беше на мястото си.

Себастиан разтърси глава. Сега нямаше да мисли как е дошла. Най-важното беше, че е тук, наблизо. Че се е отзовала на поканата.

Промъкна се през навалищата, разбулвайки безцеремонно нимфи и войници, за да се приближи до великолепната бяла перука. Щом се приближи, вече беше сигурен, че именно това е роклята, която бе купил в магазина за платове.

И все пак... Гърбът на дамата беше гордо изправен, движенията се отличаваха с невероятна елегантност и дори бавните стъпки, с които прекоси залата, излъчваха хипнотична, самоуверена грация. Къде беше дребното, незначително същество от лодката, което носеше достойнството си като рицарска броня? Тази жена нямаше нужда от подобна защита.

Тя стигна до стълбата точно в мига, когато Себастиан преодоля и последния гост между двамата. Той протегна ръка и пръстите му докоснаха гладкото рамо. Тя потрепери и се обърна рязко.

Като видя очите му, шокът я прониза като нож. Тръпката, започнала от рамото, където я бе докоснала ръката му, премина през цялото тяло. Очите му бяха зелени, завладяващо зелени, твърде красиви, за да са истински. Да, това беше той.

Лицето под изкусно увития тюрбан беше скрито под проста бяла маска, носът образуваше меко хълмче, устните бяха студени, неподвижни и нечовешки. Ала очите бяха всичко друго, само не и студени, а инстинктивното разпознаване в тях не беше заблуда. Доскоро ѝ се струваше невъзможно да познае мъжа, когото бе видяла само за няколко секунди в сянката, но сега беше абсолютно сигурна и това я разтрепери още по-силно.

Не беше очаквала, че той е толкова висок. Макар че стоеше едно стъпало по-горе, главата му стърчеше над нейната. Погледът ѝ неволно обходи подплатения жакет, опънат от широките рамене. Присъствието му беше наистина впечатляващо. По стълбата покрай тях тичаха

монахини и фокусници, но щом го видеха, веднага се отдръпваха и той разделяше човешкия поток, както могъща скала разделя река на два ръкава.

Ръката му се плъзна от рамото към лакътя ѝ. Тя стоеше неподвижна, пленница на близостта му, без да разбира дали това беше просто движение на ръката или милувка. За тялото ѝ беше все едно. Усети топлината на дланта му през копринения ръкав и напрежението стигна до нервите на пръстите ѝ. Сърцето ѝ заби като безумно, дъхът ѝ спря, бузите ѝ се оцветиха в тъмночервено.

Той хвана ръката ѝ и я поднесе към белите си, сковани устни. Коравата маска се плъзна студена по пръстите, скрити под тънка ръкавица, но очите му, очите...

— Мадам Мари, предполагам — проговори той. Гласът му беше дълбок, с властен подгон, а в очите му светна нещо мрачно, от което дъхът ѝ спря.

Устните ѝ несъзнателно оформиха първия звук:

— М...

Той сведе поглед към устата ѝ и тя замлъкна. Какво можеше да види през воала? Тя се опита да си представи какво вижда той. Почти нищо, увери се сама. Да, наистина не много? Стоеше пред него добре видима и в същата време невидима. За първи път, откак се помнеше, се чувстваше наистина свободна.

За нейна собствена изненада тази мисъл я накара да избухне в смях. Отдавна бе отвикнала да се смее и сега смехът ѝ беше колеблив и ръждясал, но чувството беше толкова прекрасно, че тя отметна глава назад и отново се засмя. Мъжът присви очи и в погледа му светна заплаха, но в този момент нищо нямаше значение за нея.

Мари, бе казал той. Като Мария-Антоанета. Тя разгледа ориенталското му одеяние: яркочервен тюрбан, смарагдовозелена роба до коленете, надиплени бели шалвари и златни обувки с извити върхове.

— Да, аз съм. А вие сте мосю Мавър, нали? — Тя му се усмихна през воала. Нямаше ни най-малка представа дали костюмът е на мароканец, на турчин или на арабин, но какво от това.

— Точно така — отговори рязко той и авторитарният тон изплющя като удар с камшик. С бързо движение мушна ръката ѝ под мишницата си, притисна я към копринения жакет и се обърна към

стълбата. Стъпи на следващото стъпало и рамото му застана на височината на очите ѝ.

— Горе танцуват. Желаете ли да ме придружите? — Това не беше въпрос.

Тя се засмя отново. Разбираше, че той иска да я сплаши. Грозната, обезобразена от едра шарка Сара сигурно щеше да умре от страх при тези думи, а после да се ядоса на страха си и на дързостта му. Но в момента тя беше свободна от другия си живот. Той нямаше представа какво се крие зад воала ѝ, иначе нямаше да я покани. Тя не заслужаваше някакъв мъж да си прави шеги с нея — даже мистър Дьо Линт я дразнеше само защото беше винаги наблизо. Мавърът явно виждаше нещо в нея... нещо, което искаше да има. Колкото и фалшива да беше маската, той бе видял нещо красиво, нещо въздушно... да, тя беше друго същество, поне за тази нощ. Вирна безгрижно брадичка, но една малка част от нея въздъхна и си каза, че мечтата, в която така и не бе повярвала истински, ще умре от бавна, мъчителна смърт.

Отговорът дойде много бързо. Цинизмът взе връх и прогони тревогите: Нямаше никакво значение защо ѝ бе изпратил тази рокля, защо желаше компанията ѝ. Нямаше никакво значение дали лицето ѝ ще го отблъсне, дали е садист или перверзен тип, който се възбужда от обезобразени жени, ала умее да крие извратените си наклонности. Той я искаше. Незнайно по каква причина, истински или фалшиво, но я искаше. Тя също го искаше, за да има какво да си спомня... и защото той беше много красив.

— Точно така. — Тя повтори съзнателно последните му думи и той я погледна бързо. В смарагдовозелените очи зад простата бяла маска светна учудване. Явно бе открила уязвимото му място и това я изпълни с увереност. В същото време настойчивостта на погледа му я изпълни с горещина, която дойде от слабините, а после зачерви кожата на лицето ѝ и остави в сърцето ѝ объркване. Тя изкачи бързо стълбата, почти бягайки от чувството, и се запъти към мамещите звуци на танцовата музика.

Стигнаха до балната зала точно в момента, когато шотландският танц свърши. Чуха оркестъра едва когато влязоха, защото палатът беше препълнен с говорещи и смеещи се хора. Танцовата площадка, заобиколена от мраморни колони, също беше препълнена с маскирани, а по галерията се разхождаха двойно повече очакващи да танцуват. Ала

мавърът продължи целеустремено напред и множеството доброволно му отвори път до самия център на залата.

Той се обърна към Сара и оркестърът, скрит под една колонада, за да не се излага на натиска на танцуващите, засвири валс. Мавърът се поклони, отметна пелерината си и я привлече към себе си, преди да е успяла да реагира.

— Ще танцуваме ли, ваше величество?

— Но разбира се, Синдбад. — Сара отново се засмя и този път смехът ѝ прозвуча съвсем естествено.

Натискът на ръката му на талията ѝ се засили и двамата се задвижиха под такта на валса. В училището за момичета Сара беше вземала уроци по танц веднъж седмично. Тъй като нямаха кавалери, момичетата се сменяха да водят. Тогава изобщо не си помисляше, че в ръцете на мъжа усещането ще е много по-различно, отколкото с хихикаща съученичка. Ала чувството беше наистина страхотно. Сигурно имаше някаква определена причина, но каква...

Чувстваше се като в приказка. Макар че зачервената Пепеляшка със сигурност не е била толкова леконога и темпераментна, толкова невероятно жива. Мавърът беше грамаден мъж и замъглените ѝ сетива го възприемаха като великан. Ръцете му бяха толкова големи, че тя се губеше в прегръдката му. Гърдите му бяха като стена пред лицето ѝ и тя трябваше силно да отметне глава назад, за да го погледне.

Когато пред тях се отвори малко пространство, той я поведе решително напред. Макар че вече нямаше извинение, не разхлаби хватката си и продължи да я притиска до гърдите си с такава сила, че тя не можеше дори да диша, без гърдите ѝ да докосват неговите.

Отбранявай се, каза ѝ част от нея, припомнила си смътно уроците по танци. Беше длъжна да се отдръпне, защото подобна близост бе обидна за дамата.

Ала дълбоко в сърцето си Сара знаеше, че не е дама. Облечена в строго кафяво и черно, тя работеше неуморно — някога не беше правила дори това. Никога, никога нямаше да стане дама, даже ако се облечеше в коприна и кадифе и сложеше на шията си огърлица с истински, камъни. Още другарките ѝ в училището го бяха разбрали.

Затова тя не се възпротиви, дори не се отдръпна, когато мавърът сведе глава и допря буза до нейната през маската. Гладката бяла маска беше безполова, но очите и тялото му говореха друго.

Сара се усмихна дръзко на перфектното бяло лице.

— Защо ме поканихте тук?

Всичко ставаше толкова бързо, че тя не можеше да го осмисли. Въртенето в ритъма на валса за миг се превърна във вихрушка от емоции, която свърши едва когато гърбът ѝ се удари в една от мраморните колони с такава сила, че въздухът излезе от дробовете ѝ.

Очите на мъжа святкаха, впити в нея, докато тя пъшкаше и се мъчеше да си поеме въздух. Ръцете му се опряха от двете страни на главата ѝ върху мрамора. Тежестта му я притисна към хладния камък и по тила ѝ пропълзяха тръпки. Ръцете и тялото му и собствената ѝ, висока като кула перука предотвратяваха много ефективно всяко движение.

Над рамото му тя видя други двойки да преминават покрай тях, продължавайки да се забавляват безгрижно. Ако извика, някой сигурно ще ѝ се притече на помощ. Но тя не искаше да вика, макар че ѝ се зави свят от силата на удара, макар че раменете ѝ протестираха срещу насието, скрито в натиска му, тръпките, които пълзяха по гърба ѝ, бяха повече от възбуда, отколкото от страх.

Демоничният мавър явно беше прочел мислите в очите ѝ, защото погледът му изведнъж омекна, вече не бе така пронизващ, макар да си остана непредвидим, а изпод маската избликна тих смях, ясен и красив като лице на ангел.

— Има ли някакво значение? — отговори той на полузабравения въпрос и от гласа му отново я побиха тръпки.

Преди да е успяла да отговори, той отстъпи крачка назад. Когато тя най-сетне разбра какво възнамерява, той вече бе вдигнал маската и я бе нахлузил като второ лице на двуглав ориенталски бог на тюрбана.

Наистина приличаше на бог. Не Адонис, не, у него нямаше нищо златно, той беше сянка и лунна светлина, толкова свършен Плутон, че Сара неволно се запита дали Прозерпина нарочно не го е последвала в подземния свят. Интелигентното, широко чело се издигаше достойно над гъсти черни вежди. Блещукащите му очи светеха като смарагди от двете страни на острия орлов нос. Но най-силно привлече вниманието ѝ устата му — широка и пълна, тя се изви в полуиронична усмивка. Уста на принц, който се радва на живота, прекрасно оформена уста на красива жена, макар и неоспоримо мъжка. Уста, способна да вдъхва страх.

Погледът ѝ се върна на циничните зелени очи и в пламтящото, твърде интимно възхищение се намеси чувство на срам. Нейните собствени мизерни предимства не заслужаваха дори поглед от такъв мъж. Трябваше да бяга — и щеше да го направи, ако тялото му не я притискаше към колоната. Дори само мисълта да го докосне отново, за да го отблъсне, я разтрепери от възбуда и я закова на мястото ѝ. Той остана за миг неподвижен, приемайки възхитения ѝ поглед като напълно естествена чест, и суетността му ѝ причини тихо недоволство, което още повече разбърка разбърканите ѝ чувства.

Той посегна към булото ѝ, но тя успя да го задържи. Искаше поне още малко да задържи илюзията.

— Не. — Какъвто и каприз да го беше накарал да я преследва, той нямаше да преживее истината.

— Както желаете — пошепна той, улови брадичката ѝ през воала, меко, но със сила, която предизвика тръпки по кожата ѝ. Тя усети шевовете на ръкавицата му и горещата ръка под тънката кожа.

Само секунда, преди той да сведе глава към лицето ѝ, тя разбра какво предстоеше. Дълбоко в тялото ѝ се надигна радостно очакване, което запали огън във всяка фибра и отне дъха ѝ.

Устата му се приближи към нейната и устните ѝ се отвориха със същата неизбежност. Още преди да усети докосването му.

А после потъна в бездната.

Горещината беше първото, което усети обърканият ѝ ум. Прекрасна, невъзможна, влажна горещина на меки и едновременно твърди устни. Почти нежното докосване разчупи нещо в нея, изпрати сладка болка към всеки нерв. Той искаше, но не крадеше и тя му се отдаде с радост. Тънкият воал одраска устните ѝ и засили въздействието на целувката.

Когато мавърът се отдръпна, от гърлото ѝ се изтръгна разочарован стон. Тя отвори очи и срещна втренчения му поглед. Все още беше притисната до гърдите му. Отдръпна се, неспособна дори да си поеме дъх.

— Нищо чудно. — Той млъкна рязко и Сара зарадвано установи, че неестественото му съвършенство се е напукало. Очите му бяха потъмнели, на бузите бяха избили тъмночервени петна, които го правеха млад и невинен. Ала в тихия смях прозвуча порочност. Той раздвижи ръката, която държеше брадичката ѝ, и бавно плъзна палец

по линията на долната устна. Без да съзнава какво прави, тя засмука пръста му с устни. Той пое дълбоко въздух и Сара ясно усети потреперването му.

— Утре вечер — изрече тихо той. Предсказание и обещание в едно. Направи крачка назад и изчезна в навалищата, преди Сара да е успяла да реагира.

Тя примигна няколко пъти, за да прогони мъглата, в която я бе потопила магията му. В този миг цялата зала избухна в ръкопляскалия и тя бе достатъчно глупава да повярва, че те са предназначени за нея. Ала много скоро разбра, че валсът е завършил и всички са се обърнали към оркестъра.

Сара излезе бързо от балната зала, търсейки яркочервен тюрбан и бяла маска. Нищо. Наистина ли беше танцувала с него? Или той беше само плод на развинтеното ѝ въображение?

Влажният воал пред устните беше достатъчно убедителен отговор. Тя се улови как търси вкуса му с връхчето на езика си. Не, той не ѝ беше нужен, за да си спомня. Утре. Утре щеше да го види отново.

3

Себастиан се облегна на парапета на втория етаж и зачака фигурата с висока перука да слезе по стъпалата към канала. Под дебелия сирийска коприна кожата му беше гореща и опъната, в сърцето му цареше хаос. Откъде се бе взело това същество? Наистина ли беше любовница на Дьо Линт?

Погледът ѝ, по-тъмен, отколкото си го спомняше, беше толкова затрогващ... В тези очи нямаше и капчица от фалшивата плахост или коварната пресметливост на проститутките. Те бяха открити, невероятно открити, изпълнени с объркани чувства — радост, почти момичешка дяволитост и не на последно място страх. Той беше достатъчно честен да си признае, че страхът ѝ го възбужда... изпълва го със зашеметяващо усещане за сила и мощ.

Преди половин година щеше да се възползва от момичето, без изобщо да се замисли. Приемаше подобни забавления съвсем естествено. Сега обаче те представляваха нежелано усложнение. На първо място трябваше да мисли за плана си. А най-ужасното беше, че трябваше да си зададе неизбежния, грозен въпрос: Това ли е изпитал Дьо Линт, като е видял Адела?

Не. Когато перуката изчезна от погледа му, Себастиан обърна гръб на входната врата. Метресата на Дьо Линт искаше целувката му — това беше повече от ясно. Споменът предизвика напрежение в тялото му. Позорното дело на Дьо Линт не можеше да се определи като прелъстяване, в никакъв случай.

Между двама средновековни доктори се появи лицето на Джани. Момъкът се усмихна под дебелия слой черно-бял грим и даде знак на Себастиан. Той се отърси от съмненията си и го последва. Сега не можеше да си позволи да мисли за друго, колкото и възбуждащо да беше. Бе дошъл моментът да излезе срещу врага — за първи път от привидната му смърт при злополуката с файтона. Копнееше за този миг от седмици и усети как отново го обзе мрачно радостно очакване. Това ли беше реакцията на ангела на справедливото отмъщение? Или

така се чувстваше заблуденият демон? Когато Джани отвори тясната врата към един от салоните, Себастиан отхвърли съмненията и ги прибави към натрупаните в сърцето си.

Дьо Линт стоеше с гръб към вратата и при влизането му се обърна с всички признаци на лениво, високомерно любопитство.

Себастиан усети кратко, болезнено пробуждане в сърцето. Откакто се бяха срещнали за последен път, толкова много неща се бяха променили, че той несъзнателно беше очаквал да види и Дьо Линт променен. Но не, той беше същият съвършен джентълмен, когото бе нападнал в Уитсън Клъбс, същият, с когото преди половин година излизаше почти всяка вечер. Както обикновено, Дьо Линт носеше безупречен вечерен костюм, униформата на почти всички негови нощни ескалади, към него скромна черна маска, единствения знак за участието му в тазвечерния бал.

Дьо Линт протегна ръка за повърхностно, дружелюбно ръкостискане и ужасът на Себастиан внезапно се превърна в пристъп на гняв. Как смееше това чудовище да се облича като джентълмен? Как смееше да се държи с такова достойнство, след като не заслужаваше нищо друго, освен презрение? Колко лесно би било да свърши с него още тук, в тази стая — да забие нож между ребрата му и да го изхвърли през прозореца.

Не, не. Дьо Линт заслужаваше смърт, но първо трябваше да узнае защо е осъден да умре. Себастиан бе решил да му даде време да се разкае за греховете си и да заслужи наказанието. Не искаше противникът му да умре като уважавана личност, станала жертва на коварния лабиринт от политически и морални интриги, характерни за Венеция.

Затова потисна пламналия гняв и си заповяда да отговори здраво и дружелюбно на ръкостискането. Трябваше да стисне зъби с все сила, за: да не смачка протегнатата ръка на Дьо Линт и да строши с юмрук черната маска.

Какво не е наред с мен? — През последните месеци този въпрос не излизаше от главата му. Вярваше, че е подготвен за срещата, хиляди пъти я беше разигравал във въображението си, а сега едва се владееше.

— Получих известието ви — изрече Дьо Линт на своя граматически коректен, но със силен акцент италиански. — Имах три други покани за тази вечер. От английски джентълмени.

— Въпреки това приехте моята. — В гърдите му все още бушуваше гняв, но Себастиан запази присъствие на духа и придаде на своя италиански лек испански акцент. Разчиташе, че при тази смесица от чужди езици Дьо Линт няма да е в състояние да разпознае гласа на един привидно мъртъв човек.

Бившият му приятел въздъхна нетърпеливо.

— Надявам се да си струва.

— Един общ приятел ми съобщи, че сте мъж със специални вкусове. — Себастиан направи умела пауза, заредена с обещания. Чувстваше са като клоун. Дьо Линт непременно щеше да го разкрие и...

— Може би. — Тесните очи зад маската се движеха недоверчиво на всички страни Себастиан се почувства още по-зле, но си заповяда да продължи.

— Моите собствени предпочитания, както и тези на приятеля ни, са... как да кажа... необикновени. Красивата жена е несравнимо украшение за всяко легло — но само ако бъде последвана от още по-красив мъж.

Когато осъзна какво бе казал Себастиан, Дьо Линт пое шумно въздух и събра вежди. В Англия подобни думи означаваха наказателно дело. Но в момента бяха далече от Англия и когато смайването премина, в очите му светна радостен блясък. Себастиан започна да вярва, че шарадата му все пак ще успее.

— О, да. Венеция е град на удоволствията — продължи той, без да си прави труда да скрие възбудата си. — На всякакви удоволствия. Повечето гондолиери са готови на всичко като куртизанките — стига цената да е добра. Ако желаете, ще ви представя няколко подходящи за целта младежи.

Дьо Линт избухна в смях и поклати глава. Първоначалната му съпротива угасна.

— Боя се, че старият Мансфийлд ви е надрънкарал глупости. Той беше, нали?

Себастиан небрежно вдигна рамене.

— Както и да е, това е порок, който не ме привлича. — Дьо Линт се завъртя на токове. В гласа му звучеше надменен смях.

— Тогава може би имате други? Мистър Джефрис няма монопол върху домовете на любовта, където болката се схваща малко по-

буквално, отколкото е обичайно — предложи с надежда Себастиан.

Дьо Линт отново поклати глава.

— Апетитът ми не е насочен и в тази посока, а и не разбирам защо горите от желание да ми помогнете в нещо толкова интимно. Смятам, че съм напълно в състояние да намеря сам, каквото търся. — Последните думи бяха произнесени с отслабваща категоричност. Очевидно Дьо Линт беше готов да се остави да бъде убеден.

Себастиан успешно изимитира смутено покашляне.

— Истината е, че в момента съм малко затруднен финансово, и тъй като познавам известни места в града доста по-добре от повечето чужденци във Венеция, предлагам услугите си на заслужаващи доверие джентълмени, за да улесня достъпа им до известни приключения. Трябва да призная, че приемам възнаграждение за препоръките си.

Дьо Линт избухна в смях.

— Значи не сте нищо повече от сводник?

Себастиан изпъна рамене с добре изиграно възмущение, опитвайки се да не показва триумфа, който го изпълваше.

— Ако не сте заинтересован от услугите ми, има достатъчно други, които ги очакват — изрече твърдо, той и се извърна да си върви.

— Недейте така, приятелю — спря го небрежно Дьо Линт. — Само се позабавлявах малко за ваша сметка. Не съм казал, че не се интересувам.

Себастиан се обърна отново към салона. Усмивката под маската направи чертите му варварски.

— Радвам се да го чуя, сеньор. Какво по-точно събуди интереса ви?

— Моите интереси са... многообразни. Отзивчивите малки уличници между шестнайсет и четиридесет години започват да ми досаждат. Ще ми се да разширя опита си.

— И какво ще предпочетете? Жена, която не е проститутка? Която е грозна или обезобразена?

— Точно това, но и още нещо. Аз съм колекционер, разбирате ли? Събирам тлъсти и мършави, стари и съвсем млади... — Дьо Линт понижи глас. — Съвсем, съвсем младички...

— Очите му засвяткаха жадно зад черната маска — тъмното огледало на душата му. Демон с красиво лице...

— Мисля, че разполагам с подходящо момиче за вас — отговори Себастиан, стараяйки се гласът му да звучи равнодушно. — Мога да я доставя още тази нощ.

— Аз не бързам — отговори Дьо Линт.

— Тогава утре.

— Да, утре е добре. Но първо бих желал да видя лицето на... партньора си.

Сега беше ред на Себастиан да се усмихне.

— Предпочитам маската. Утре ще получите второ писмо, също така дискретно като първото. А сега бих желал да се сбогувам. Тази нощ имам още доста работа.

Себастиан се поклони небрежно пред своя враг и излезе от салона. Старият гняв и злобното задоволство го придружиха надолу по стълбата. Ала дълбоко в сърцето му гледаха нежните очи на жената и образът ѝ постепенно заличи усмихнатото лице на Дьо Линт.

Следващият ден беше сияещ — точно както бе предсказал мистър Дьо Линт. Пречистеният от дъжда бриз съдържаше само следи от миризмата, която владееше града предишния ден. От прозореца на спалнята си Сара видя над отсрещната къща ивица синьо небе. Слънцето топлеше червения керемиден покрив и жълтите стени и тя разбра, че наистина е пристигнала в мечтаната Италия, за която беше чела жадно в своя пътеводител.

Под ясната, силна светлина ѝ беше трудно да повярва, че случилото се през нощта не е било сън. С чиста долна риза в ръка, тя спря да се облича и сложи пръсти на устните си, където мавърът я бе целунал. Все още усещаше допира на воала и сладостта на устата му. Наистина ли бе преживяла това? И — което беше още по-важно — искаше ли да го е преживяла?

Доказателството беше тук като отвори гардероба, фантастичният ѝ костюм беше там. На дневна светлина фалшивите скъпоценни камъни не блестяха, фината Дамаска се оказа умело наложена щампа — но роклята със сигурност беше тук.

Въпросите, които се носеха в главата ѝ, откакто бе танцувала снощи с чужденеца, не бяха получили дори един-единствен отговор, но докато се обличаше, тя се усмихваше и на сърцето ѝ беше леко.

Скоро щеше да го види отново — той бе обещал и тя му вярваше. Нямахте разумна причина да му вярва, това лековерие беше в противоречие с природата и опита ѝ, но в момента ѝ изглеждаше съвсем естествено.

Не знаеше какво иска той от нея, но ѝ беше все едно. Споменът за миналата нощ блестеше като диамант и тя се чувстваше безгрижна — и жива. Никой никога не беше искал нищо от нея, лично от нея, и каквито и да бяха мотивите му, тя се радваше.

Чувството продължи, докато отвори вратата на спалнята си и откри на балкона към канала маса за закуска — и на един от столовете — мистър Дьо Линт. Въръжи се срещу недоброто усещане в стомаха и поздрави лейди Мерил с искрена радост, а мистър Дьо Линт — с предпазливост. Когато седна срещу него, знаеше, че той ще преобръща всяка дума от устата ѝ.

Предпазливостта ѝ се оказа ненужна. Каквито и капризи да бяха тласкали мистър Дьо Линт миналия ден, днес желанието му да я измъчва изглеждаше напълно изчезнало. Както обикновено, лейди Мерил не беше напълно будна и седеше мълчаливо, наведена над чинията си, докато мистър Дьо Линт им говореше любезно за времето, за храната и за забележителностите на Венеция. Внезапното му дружелюбие беше по-опасно от обидните думи вчера. Тя мразеше този човек, мразеше го от дън душа — а в дни като този, когато той беше сърдечен и мил, се чувстваше глупава и незначителна. Отвращението я караше да вярва, че всичките му малки жестокости са само шегички, но тя няма достатъчно чувство за хумор, за да ги оцени.

Искаше ѝ се да се осмели да заговори и да разкаже за приключението си миналата нощ. Да се похвали пред него, за да види израза на лицето му, докато му описва мъжа, с когото бе танцувала, който дори я бе целунал, и то не за да ѝ се подиграе. Знаеше, че желанието ѝ е глупаво, затова си замълча, но представата за реакцията му я занимаваше през цялото време.

Най-сетне Дьо Линт стана, извади две рози от вазата и втъкна едната в изкусната фризура на майка си, а другата — в строгия кок на Сара. После се оттегли в стаята си. Когато се появиха лейди Ана и сестрите Мортън, следвани от намръщената мис Харкет, лейди Мерил още се кискаше на жеста на сина си.

Лейди Ана стискаше в ръце огромен букет лилии. Избута розите настрана и го пъкна във вазата, въздъхна доволно и се отпусна на стола срещу баба си. Лицето ѝ сияеше.

— Какво има, Ана? — попита меко лейди Мерил. — Почти не виждам лицето ти от толкова много цветя.

Мис Ефи вдигна вазата, махна я от масата и я сложи на скрина в ъгъла. Погледна укорително приятелката си и се настани в другия край на масата.

Очите на лейди Мерил засвяткаха развеселено. Явно мислеше същото като Сара: мистериозните цветя бяха от обожател и лейди Ана дразнеше приятелките си, като не им казваше кой е той.

При тази мисъл по гърба на Сара пробягаха тревожни тръпки. Първо карнавалният костюм, после огромен букет за лейди Ана... Да не говорим, че лилии се носеха по-скоро на погребение, отколкото на младо момиче... Какво ставаше тук? Трябваше ли да продължи да вярва, че е случайност?

Ала лейди Мерил продължаваше да си седи спокойно, не изглеждаше ни най-малко смутена, затова Сара реши да си замълчи. Подозрението ѝ, колкото и силно да беше, нямаше никакви основания. Освен това не можеше да се довери на лейди Мерил, без да разкрие повече, отколкото ѝ беше приятно.

Мога да чакам, каза си Сара. Ако имаше отговор, времето щеше да ѝ го даде. Докато трите млади момичета се кискаха и си шепнеха възбудено, тя се запита какво щеше да означава отговорът за тях — и лично за нея.

Късно следобед трите гондоли най-сетне спряха на водната стълба и Лейди Мерил и компанията ѝ излязоха на площада. Трите млади момичета бяха останали дълго на масата за закуска, кискаха се и се побутваха, когато никой не ги гледаше. След това гувернантката мис Харкет ги остави три часа да се мъчат с домашните, докато непрестанните им оплаквания толкова я ядосаха, че се оттегли в стаята си. Лейди Ана беше два пъти по-ужасна от сестрите Мортън. Непрекъснато се преструваше, че заспива или се замечтава, провокираше сестрите да я разпитват, а после даваше неясни, незадоволителни отговори. Сара наблюдаваше малката драма от другия край на портеджото, докато лейди Мерил ѝ диктуваше, и непрекъснато се питаше какво означава всичко това.

Мистър Дьо Линт помогна на майка си да слезе от гондолата, докато мис Ефи и лейди Ана се справиха сами. Другата мис Мортън, ядосана, че не ѝ бяха разрешили да седне при другите момичета, слезе с достойнство, следвана от Сара.

Младата жена си разреши да остане последна — лейди Мерил вървеше под ръка със сина си и очевидно не търсеше компанията ѝ. Това ѝ даде възможност да остане далече от мистър Дьо Линт. Позволи си лукса да се огледа любопитно като момичетата и остана възхитена от четириъгълния дворец на дожите с плосък покрив и от великолепната катедрала, която се издигаше до него.

— Не е ли отвратителна? — извика лейди Ана, която беше хванала под ръка двете сестри, сочейки към катедралата.

— Наистина прилича на езически храм. Няма нищо общо с истинска църква — кимна мис Мортън.

Сара моментално си спомни съответния пасаж от пътеводителя си.

— Катедралата е византийска, построена по образец на „Света София“ — обясни тя, преди да е успяла да се спре.

Момичетата спряха изведнъж, обърнаха се и я зяпнаха изненадано. Смайването в погледите им бе примесено с подигравка и Сара усети как бузите ѝ пламнаха от смущение и гняв. Защо още не се беше научила да се сдържа, след като отдавна беше познала цената на мълчанието. И защо, когато кажеше нещо вярно и интересно, хората я зяпаха, сякаш е говореща свиня? Бяха минали цели шест години, откакто бе избягала от мизерията на бедняшкия квартал, и четири, откакто отново си позволяваше да мисли на грозния език на бедняците. И това все още не беше свършило. Никога нямаше да свърши.

След като я огледаха мълчаливо, момичетата ѝ обърнаха гръб, хванаха се отново под ръка и продължиха напред, сякаш не се беше случило нищо.

— Не мога да си представя защо са построили такова нещо — каза мис Ефи и направи пренебрежителен жест. Очевидно сравняваше катедралата с храмовете, които беше виждала в Англия и Франция, и сравнението не беше в полза на Венеция.

Сара беше виждала само няколко катедрали, и то в Лондон. Ала колкото повече се приближаваха и колкото по-ясни ставаха очертанията на величествената църква, толкова по-ясно ѝ ставаше, че

вижда нещо изключително: фантастичните куполи, които сякаш нямаха собствена тежест, ориенталските извивки на арките, блещукащите златни мозайки... Катедралата би изглеждала съвсем на мястото си в Мароко или Константинопол, но не и в Италия, и все пак... все пак гледката беше впечатляваща.

Тя забави ход и отметна глава назад, за да разгледа по-подробно мозайките и подробностите на четирите коня, които увенчаваха предната страна на покрива. Когато отново погледна надолу, другите тъкмо, изчезваха във вътрешността. Сара се втурна след тях, мина като вихър между колоните на аркадата и влезе.

Злато. Това беше първото ѝ впечатление — огромни, съвършено кръгли златни сводове. Когато очите ѝ привикнаха с мрачното и заедно с това блестящо вътрешно помещение, тя установи, че целият таван е покрит с мозайки. Под блестящите златни куполи бяха нарисувани стотици стилизирани фигури.

Малко по-нататък Сара чу някой да споменава пренебрежително катедралата „Свети Петър“. Като съдеше по картините, които беше виждала, този път момичетата имаха право. Тази катедрала нямаше нищо общо със „Свети Петър“. Тя беше опияняваща смес от ярки цветове, пъстрите стъклени прозорци се биеха със странните мозайки и модерния геометричен под.

Ала ясната светлина, която струеше през високите прозорци, не заглушаваше цветовете на тавана: Куполите и каменните подове сияеха в нежен блясък, фините очертания и стилизираните жестове на фигурите се очертаваха прецизно върху златната основа, налагаха се над шарките на пода. Това беше място на фантазията, на свръхчовешката красота, принадлежаща към света на сънищата, към онзи свят, който снощи беше споделила с мавъра.

При тази мисъл я побиха тръпки и тя се огледа нервно, почти сигурна, че безпокойствието ѝ е предизвикано от присъствието му в църквата. Той беше някъде тук и я гледаше. В огромното помещение беше пълно с чужденци. Само няколко венецианци се молеха пред олтарите, но никой от тях не беше мавърът.

Ала чувството, че той е наблизо, не изчезваше. Сара си представи как той я следи с поглед от сянката на някоя ниша. Във всяко ехо чуваше неговия глас. Разумът ѝ, естествено, отхвърли тази възможност като плод на въображението ѝ, но тя продължи да усеща

присъствието му като тежко кадифе, което я притискаше и галеше нежно.

Лейди Мерил обиколи църквата под ръка със сина си и се спря малко по-дълго пред Pala d'Oro, която висеше над големия олтар. Според легендата картината изобразяваше кражбата на мъртвото тяло на Свети Марко. Момичетата последваха старата дама, но Сара остана като вкаменена в близост до входа, разкъсвана между желанието да скрие лицето си и напора да претърси всяко тъмно ъгълче, докато намери мавъра и го извлече под дневната светлина.

Накрая лейди Мерил се насита на църквата и изведе момичетата обратно на площада. Сара ги последва облекчено и светлината на деня я заслепи. Блестящото синьо небе и огромният площад би трябвало да прогонят всяко предчувствие от сърцето ѝ.

Но не стана така.

Докато Сара вървеше несигурно зад лейди Мерил, момичетата започнаха да критикуват Кампаниле — смешните червени тухли в морето от белота, непропорционалните форми и неблагоприятното място на площада, Лейди Мерил спря под колонадата и се заслуша в думите на момичетата със снизходително изражение и без ни най-малки признаци на безпокойство.

От морето вееше мек бриз. Сара се разтрепери и косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха. Нещо, което беше много повече от усещане, ѝ казваше, че той е тук, наблизо, и я наблюдава. Другите бяха слепи и глухи за чувството, което бе вдигнало тревога в тялото ѝ, но то беше съвсем реално. Цялото ѝ радостно очакване пред новата среща с мавъра се изпари. Тук, навън, тя се показваше, каквато беше в действителност, слънцето огряваше обезобразеното ѝ лице. Ала усещането за надвиснала опасност беше. Много по-силно от чисто егоистичния страх, че той ще я види, каквато е, и я обзе толкова неочаквано, че напълно я обърка.

Лейди Ана приключи с унищожителните критики, върна се, подскачайки, при баба си и изяви готовност да се качи на кулата.

— Вървете сами, момичета — подкани ги лейди Мерил и се засмя на усърдието на внучката си. — Аз съм твърде стара за тези неща. Бертран ще ми прави компания, а Сара ще заеме мястото ми на компаньонка и ще брани добродетелта ви. Какво щастие, че я взехме с

нас. Кой знае какви безсъвестни същества се крият там горе... —
Очите ѝ святкаха развеселено.

— Да, мадам — промърмори Сара, едва скривайки недоволството си. Не Можеше да си представи по-неподходяща задача от това да играе ролята на компаньонка на три невинни агънца — точно тя, която миналата нощ, бе излязла тайно от къщата, за да се срещне с непознат мъж. Но нямаше право да възрази, затова се овладя и направи, каквото ѝ заповядваха.

Трите момичета се запътиха към кулата, без да я удостоят дори с поглед. Лейди Ана и мис Мортън събраха глави и си зашепнаха съзаклятнически, докато мис Ефи подтичваше след тях и се опитваше да чуе за какво си говорят. Сара предположи, че лейди Ана най-сетне ще разкрие голямата тайна, която вълнуваше момичетата от ранна сутрин. Самата тя не направи опит да подслушва. След като лейди Мерил не изглеждаше загрижена, значи тя също нямаше за какво да се тревожи. Освен това изпитваше вродено отвращение от шпионирането.

Затова остана на разстояние, оглеждайки внимателно местните и чуждите, които се разхождаха по площада или седяха в многобройните кафенета под дългите колонади. Възможно ли беше някой от тях да е мавърът? Не. Никой не ѝ изглеждаше достатъчно едър... и никой нямаше властното му присъствие.

Момичетата се наведоха, за да минат през отворената врата на една лоджия, поговориха с портиера на смесица от италиански и английски и му дадоха шепа монети, след което започнаха да се изкачват по рампата, която служеше за стълба. Сара ги следваше спокойно. Портиерската стаичка беше малка и вехта. По едната стена беше окачено пране, беззъба жена бъркаше в желязно гърне и приготвяше яденето на своя също така беззъб мъж. За щастие лейди Ана бе платила и за нея и тя мина необезпокоявано покрай портиера. След това закрачи нагоре по рампата с тържествеността на истинска компаньонка. Какво въплъщение на добродетелта, каза си тя с лека ирония, защото не можеше да забрави мъжа, който снощи я бе целунал.

До камбанарията имаше дълъг път. Ако се съдеше по шумовете отгоре, момичетата вече не бързаха както в началото. Дори тя, която беше вървяла по-бавно, беше задъхана, когато излезе под слънцето и

вятъра. Момичетата вече се бяха облегнали на мраморния парапет, смееха се задъхано и хвалеха гледката.

Откакто беше постъпила на служба при лейди Мерил и по цял ден седеше, Сара бе изгубила добрата си кондиция от ученическите дни. Затова спря под арката, докато дишането и се уравни. После мина през прага и влезе в същинската камбанария, откъдето се разкриваше широка гледка към града. С известна неловкост установи, че не бяха сами. От другата страна на камбанарията, полускрита от камбаните, стоеше едра, стройна, мрачна фигура. Сара едва успя да сдържи писъка си.

Там стоеше мавърът. Знаеше го, макар че той бе застанал с гръб към нея. Катраненочерна коса — въпреки че снощи беше скрита под тюрбана, тя знаеше, че косата му е катраненочерна, — падаше на вълни по яката. Всяка линия на могъщото му тяло излъчваше самоуверена арогантност типична за него, която го правеше незабравим.

Той не бива да ме види! Мисълта беше като вик от болка. От това разстояние със сигурност щеше да забележи обезобразеното й лице. Не можеше да му позволи да я види, каквато беше в действителност. Без да мисли, тя се обърна и се втурна обратно към рампата, но само след няколко метра се сети за задълженията си на компаньонка и се вцепени. Остана в нерешителност на мястото си, докато някакво движение зад нея я накара да се озърне.

Той се бе обърнал. Дъхът засвири в гърдите й, ръцете автоматично се вдигнаха, за да прикрият белезите по бузите. Ала погледът му не търсеше нея. Тя беше готова да се закълне, че е пропуснал да я види в мрака на стълбището, но в този миг устните му потръпнаха едва забележимо, но многозначително.

Велики боже, наистина ли я бе забелязал? Или само си въобразяваше?

В следващия момент вниманието му се устреми еднозначно към трите момичета, все още облегнати на парапета с гръб към камбанарията, и позата му рязко се промени. Раменете му се отпуснаха, аристократичната гордост изчезна. Излезе напред и се запъти право към лейди Ана.

В продължение на една безумна секунда веселото предупреждение на лейди Мерил да се пазят от чудовището на върха

на кулата отекна в главата на Сара. Тялото ѝ се стегна, пригответи се за скок, опита се да се пребори с паниката. Ала в следващия миг той заговори и гласът му ѝ отне дъха.

— Милейди. — Изобщо не звучеше като цивилизования англичанин от снощи. Днес говореше с гърлен венециански акцент. Едва сега Сара забеляза, че носеше друг костюм — грубите дрехи на местен работник.

Момичетата се обърнаха и го зяпнаха с добре познатото на Сара пренебрежение. Очевидно мъжът бе очаквал реакцията им, защото раменете му се стегнаха едва забележимо. Защо ли? Той не беше работник, както не беше и мавър. От скритото си място Сара виждаше съвсем ясно гладкото му чело, видя и как той протегна ръка.

— Господарят ме изпрати да ви дам това.

Лейди Ана отвори смаяно уста и прие от ръката му смачкано листче хартия. Мъжът се поклони и Сара едва успя да залепи лице за стената, когато той се обърна. Когато застана дод вратата, стълбището за миг потъмня. След секунди мина покрай нея и дългото му палто докосна полата ѝ. За частица от секундата горещите му пръсти помилваха тила ѝ. Когато стъпките му заглъхнаха, по гърба ѝ пробяга студена тръпка.

Сара прекрачи прага и се върна в камбанарията. Съзнаваше, че трябва да направи нещо. Да поправи злото, което неволно бе сторила. Ала лейди Ана я изгледа заплашително, поклати високомерно глава и отвори писмото. Сара усети болезнено присвиване в стомаха. Беше длъжна да каже на момичето да ѝ предаде писмото, но знаеше, че лейди Ана няма да се подчини, а самата тя нямаше да се подложи на унижението да разкаже за случилото се на лейди Мерил — и да изслуша напълно оправданите укори за странното си поведение.

Много по-ужасно от страха обаче беше съзнанието, че междуременно е станала истинска лицемерка. Тилът ѝ още тръпнеше от докосването на мавъра. Кой беше той, какво означаваше случилото се преди малко? Защо беше този жест? Нежност ли беше, или предупреждение? Предупреждение за какво? Безпомощността се примеси със срам и гняв и я потопи в хаос от чувства, които трябваше бързо да преглътне.

Мис Мортън и мис Ефи очевидно бяха на мнение, че Сара е достатъчно сплашена, и се присъединиха към лейди Ана, докато тя

четеше писмото. Споделиха първите си впечатления от съдържанието му, като държаха писмото така, че тя да не види нито думичка. Когато свършиха, минаха покрай нея и забързаха надолу по рампата, сякаш се бояха, че тя все пак ще събере смелост и ще им конфискува писмото, ако останат още малко.

Нямаше смисъл да се опитва да ги настигне. Приела поражението си, Сара остана още малко в камбанарията, за да види гледката, на която се бяха възхищавали момичетата. Обиколи бавно кръглото помещение, като се държеше за парапета. Дълбоко под нея се разстилаше градът. Безкрайна панорама от червени тухли, бял камък и сиви покриви чак до морето. С изключение на перленото сиво на лагуната Сара не откри никъде многообещаващия блясък на онези канали, които минаваха покрай той четвърти от къщите в града. Височината превръщаше лабиринта от канали и улички в едноединствено струпване на каменни блокове. Загадъчно, даже от този ъгъл, където всичко би трябвало да бъде ясно, помисли си тя и изпита странна радост.

Най-сетне напусна камбанарията и заслиза по рампата след трите момичета и голямата загадка на писмото.

След дълъг чай в кафе „Флориан“ на площада — в едно от позлатените помещения, а не в портика, защото лейди Ана разсмя лейди Мерил, като заяви, че да се храниш навън, пред очите на минавачите, е вулгарен чуждестранен навик, — се запътиха обратно към гондолите. Лейди Ана и сестрите Мортън вървяха под ръка и си шепнеха възбудено.

Бяха на доста голямо разстояние от кея, когато лейди Ана изведнъж спря и се загледа към лодките. Сестрите проследиха погледа ѝ, после сведоха глави и я повлякоха след себе си, като се смееха приглушено.

Лейди Мерил не обръщаше внимание на момичетата, нито на мистър Дьо Линт и продължи да върви бавно през площада. Ала Сара погледна в посоката, в която гледаха момичетата, и погледът ѝ спря върху гондолиера, който чакаше на стъпалата.

Наистина ли беше гондолиер?

Ами да, защото държеше гребло и когато групата наближи, вдигна ръка към шапката си, както правеха другите. Ала дрехите му бяха твърде изискани, а лицето беше открито и с младежка красота,

която много жени намираха за неустоима. Сара погледна отново момичетата и повярва, че е разбрала какво съдържа тайнственото писмо. Вече нямаше нужда да го чете.

Лейди Ана и мис Мортън се качиха в първата гондола, хванаха се за ръце и се загледаха възхитено в красивия млад мъж с гребло в ръка. Сара хвърли отчаян поглед към лейди Мерил и видя как старата дама се усмихна снизходително на момичетата. Сърцето ѝ спря. Каквато и игра да се играеше тук, тя бе сигурна, че не е невинна. Ала докато лейди Мерил не се притесняваше, тя беше длъжна да си държи устата затворена. Освен това нямаше никакви доказателства за предположенията си. Можеше само да разкаже една история, която щеше да разкрие собствената и ненадеждност.

Главата ѝ беше пълна с въпроси, за които нямаше отговор. Защо мавърът я бе поканил на бал с маски? Защо я бе целунал? Ами ако имаше намерение да отвлече лейди Ана, затова искаше да събере информация? Може би смяташе да поиска откуп, или пък се надяваше на женитба и на солидна зестра, когато върне похитената девойка? Или наистина работеше за онзи красив гондолиер с гладки бузи?

Сара прехвърли в ума си десетина възможности, коя от коя по-невероятни. Качи се безмълвно след недоволната мис Ефи във втората гондола, докато мистър Дьо Линт помагаше на майка си да се качи в третата. Докато плаваха обратно към дома си, от гондолата на лейди Ана се носеше смях и макар че Сара през цялото време очакваше напрегнато капанът да щракне, пристигнаха без произшествия. Все пак Сара не пропусна да забележи, че по едно време мис Мортън отметна завесите, за да вижда по-добре забележителностите на града, и при това „случайно“ изпусна кърпичката си в канала.

4

Себастиан стоеше до прозореца в казино Джало — дискретен набор от стаи, които бяха служили като място за почтени, макар и незаконни частни срещи, преди падането на републиката да сложи край на традициите на казината, както и на много други венециански обичаи.

Беше истински късмет, че лейди Ана се бе изкачила на кулата, придружена само от приятелките си и метресата на Дьо Линт, и това му бе дало възможност да ѝ предаде писмото. Първоначалното му намерение беше само да наблюдава дамите от камбанарията и да прецени дали ще настъпи подходящ момент за предаването. След всичко, което бе видял сам и което му бе съобщил Джани, можеше да бъде доволен от резултата. Единственият неприятен детайл беше, че мислите му постоянно се връщаха към дребната, безцветна фигурка със старомодна шапка, която бе обърнала лице към червената тухлена стена.

На вратата на салона се почука и Себастиан бе изтръгнат от мрачните размишления. Той разтърси глава и хвърли поглед към часовника си. Девет часът, абсолютно точно. Какъвто и да беше, Дьо Линт беше винаги точен. Себастиан щракна часовника и го пусна обратно в джоба на жилетката. Провери в огледалото дали маската покрива добре лицето му и дали меката шапка покрива косата му. Дьо Линт го познаваше с широките модни бакенбарди и гладко избръснатата брадичка беше също така ефикасен маскарад като голямата маска.

— Заповядайте — извика той на италиански. Двете крила на вратата се отвориха, появи се испанският иконом — Къде ли го бе намерил Джани? — следван от Дьо Линт, както винаги безупречно облечен и красив.

— Сеньор Дьо Линт — възвести икономът, направи дълбок поклон и се оттегли дискретно.

Днес му беше по-лесно да се изправи пред мъжа, който бе нападнал Адела и едва не я бе убил. Пристъпът на ярост, за който се беше подготвил, не настъпи. Все още изпитваше дълбок гняв, но не и желание да се хвърли върху негодника и да го удуши. Спасение ли беше това, или само още една слабост, още една непоследователност? Защо не можеше да мрази Дьо Линт с еднаква сила във всяка секунда?

— Уважаеми сеньор — заговори Себастиан на италиански с акцента на сеньор Гуера. — Радвам се, че можахте да дойдете.

— За нищо на света не бих го пропуснал — отговори небрежно Дьо Линт и се настани удобно на предложения стол. Усмихна се и като видя здравия розов цвят на лицето му под газовата светлина, Себастиан усети как стомахът му се преобърна.

— Едно питие? — предложи той и наля в чашата си солидна порция ром. Имаше нужда да се подкрепи.

Дьо Линт отклони поканата. Себастиан отпи голяма глътка и седна на стола срещу госта си.

— Иначе не се занимавам с... този вид срещи, сеньор, но искам да съм сигурен, че всичко ще мине според вашите желания — изрече той, като вложи в гласа си нервно напрежение, надявайки се то да скрие всички други чувства. — Много държа приятелите на мистър Мансфийлд да говорят добре за мен.

Дьо Линт избухна в тих смях.

— Защото всички от приятелския кръг са с различни наклонности, нали? Е, добре. Както искате. Стига момичето да е тук.

— О, тук е. — Себастиан повиши глас, за да го чуят зад затворената врата. — Доменика! Доменика!

Когато проститутката влезе в стаята, Себастиан проследи внимателно реакцията на врага си. Знаеше от достоверен източник, че момичето е на двайсет години и майка на две деца, но изглежда като дванайсетгодишно. С големите меки очи и красиво закръгленото лице беше наистина красива, невинна и болезнено млада.

Като видя момичето, Дьо Линт се изправи като свещ и очите му засияха.

— Здравей, Доменика. — Гласът му прозвуча меко, сякаш тя беше малко животинче, което не искаше да уплаши.

Доменика играеше ролята си много добре. Погледна непознатия си големите си очи на сърна и се направи на несигурна.

— Иди при него — окуражи я Себастиан и преглътна горчилката в гърлото си. Макар да знаеше, че това е само театър, се почувства омърсен. Жената-дете се запъти бавно към Дьо Линт. Той я привлече в скута си и я залюля като любящ баща. Когато тя се закиска, Себастиан се потърси отвратно.

— Много е мила — пошепна възхитено Дьо Линт.

— Тогава ще ви оставя сами. — Себастиан стана по-рязко, отколкото възнамеряваше.

— А заплащането? — Дьо Линт вдигна изненадано едната си вежда.

— Щом свършите, майка ѝ ще дойде да я вземе. Аз ще дойда утре сутринта, в случай че още сте тук. Желая ви приятна вечер, сеньор. — Себастиан излезе с тежки стъпки от помещението, затвори вратата зад гърба си и се облегна задъхан на стената.

По дяволите, какви ги вършеше?

Ала после си припомни Адела и всичко, което беше изстрадала. Отблъсна се от стената и прекоси коридора с твърда крачка. Беше направил само онова, което трябваше, макар да знаеше, че никога не би могъл да заличи собствените си грехове. Твърде жалка компенсация.

Когато скочи в лодката си и загреба по канала, в главата му беше не споменът за Адела, а образът на малката жена в черно, която го гледаше укорно. Надяваше се, че тази нощ ще сложи край на обсебеността си от нея.

Когато Сара се запъти към стаята си, големият салон беше тъмен и пуст. Мистър Дьо Линт бе изчезнал веднага след вечерята и още не се беше върнал. Мис Харкет прати момичетата по леглата още преди няколко часа, а лейди Мерил, която винаги твърдеше, че старите дами се нуждаят от малко сън, също се оттегли доста рано. Разбира се, помоли Сара да ѝ почете половин час от любимата ѝ книга — издадените посмъртно стихове на Байрон, — докато камериерката Макчарити я подготвяше за сън. Най-сетне се разположи удобно в леглото си, момичето угаси светлините и Сара бе освободена от задълженията си до следващата сутрин.

Главата ѝ беше пълна със спомени за случилото се през деня. Обещанието на мавъра да се видят тази вечер се смесваше със странните случки от следобеда, които все още не намираха обяснение. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че успя да отключи едва при втория опит.

Това е само нервно изтощение, опита се да си внуши тя, то ме прави толкова уморена и напрегната. Ала знаеше, че това е само отчасти вярно. Искаше да избяга от случилото се следобед — от писмото, за което не бе казала на лейди Мерил, от неизречените подозрения и от нарастващото предчувствие, че ще се случи нещо ужасно, за което само тя ще бъде виновна: Обещанието, дадено от мавъра миналата вечер, ѝ изглеждаше като щастлив изход, в което нямаше смисъл, защото тъкмо той беше причината за страха и объркването ѝ.

Най-сетне ключът влезе в ключалката и вратата се отвори. Сърцето ѝ се качи в гърлото. Отиде бързо до леглото и вдигна свещта.

Покривката беше недокосната. Никаква нова рокля, никакво писмо, нищо. Нищичко.

Обзета от отчаяние, Сара се отпусна върху стария матрак. Каквото и да е искал от нея мавърът, вероятно го е получил и тя вече не играеше роля в плана му.

— Това е чудесно — изрече високо тя. Той ѝ създаваше само проблеми и една втора покана не обещаваше нищо добро. Би трябвало да се радва, че го е видяла за последен път и няма отново да преживее маскарада му.

Ала още докато изброяваше тези разумни причини, пред вътрешния ѝ взор изникна представата за бъдещето: празен, безцветен живот като икономка на безкрайна редица дами, докато остарее и стане негодна за работа и я пратят обратно в бедняшкия квартал, където се бе родила.

Сара затвори очи пред мрачните мисли и остави свещта на нощното шкафче. Свещникът се удари в купчинката книги и тя трябваше да ги подреди наново, френска библия, английска граматика и учебник по география от училището за девойки. Разбира се, и най-новите ѝ придобивки — пътеводителят на Венеция, за който беше пестила дълго, и двете списания, предоставени ѝ от лейди Ана и сестрите Мортън. Купчинка мечти и разочарования. След шестнадесет

години в Рокери, които нямаше да понесе без приятелството с Маги и странното ѝ семейство, се беше надявала да намери цел в живота си, някакво спасение. Всеки от семейството на Маги правеше нещо полезно. Самата Маги се омъжи и започна упорито да работи над произношението си. В момента се грижеше за малката си сестра и сина ѝ. Хари стана директор на училище. А Франки никога не се беше усъмнил, че мястото му е на улицата, където се беше родил.

Какво ще стане с нея? Въпросът я мъчеше от години, макар че в онези ужасни дни, когато мечтаеше само за малко храна и сухо място за спане, не си го признаваше.

Тя не беше ничия сестра, ничия майка, ничия жена — още тогава не се виждаше в тази конвенционална, простишка роля. След като се омъжи, Маги я увери, че в продължение на четири години ще плаща таксите ѝ за училището за девойки. Тогава Сара повярва, че е желала единствено признание. Ала когато приключи с образованието си, осъзна, че се е лъгала. Искаше не само да я уважават, искаше да я слушат. Искаше място на този свят, където да я приемат и без онези обществени връзки, които желаеха за себе си повечето жени. Знаеше, че никога няма да бъде красива, но копнееше да бъде част от нещо красиво.

Затова прогони всичко, което ѝ напомняше за грозотата на живота в бедняшкия квартал, и се опита да забрави усещането за празнота, срещу което се беше борила толкова дълго. Именно това я накара да очаква с огромна надежда пътуването до Венеция. Именно затова толкова силно желаше мавърът да изпълни обещанието си.

Тя разтърси глава, за да се овладее, въздъхна и посегна слепешком към едно от списанията. В този миг я стресна тих, пърхащ шум. Малък лист хартия полетя и падна с лек шум на пода.

Ето го писмото. Написано на скромна хартия, с капка восък отгоре. Сара отвори печата с трепереци ръце. По плота на шкафчето се изтърколи нещо кръгло и гладко. Тя протегна ръка и го улови, преди да падне на пода.

Перла. Сара веднага я провери със зъби, както беше научила в Рокери. Истинска перла. Нов подарък след вчерашната рокля — нямаше друго обяснение. Но защо мавърът бе решил да ѝ изпрати нещо толкова екстравагантно?

Тя разгъна листа ѝ позна почерка от предишната вечер.

Кампо Манин. Колкото може по-скоро.

Себастиан остави лодката си да се плъзне малко след водната стълба. Гондолиерското яке се опъна над раменете му, докато с умело забиване на дългия прът спря своето „сандоло“. Много обичаше да управлява лодката сам — тя беше по-къса от гондолата, с открита пейка, без черния покрив над местата за пасажери.

Пред него се намираше голям сив площад, съвсем пуст под светлината на газовите фенери. Но не. Под бялата светлина на един фенер стоеше крехка фигура загърната в тъмна наметка, и в краката ѝ се триеше улична котка. Той беше убеден, че се е приближил безшумно, но призрачното явление извърна глава към него. Под тъмната качулка блеснаха скъпоценни камъни.

Не е тя, беше първата му мисъл, която му отне дъха и изпълни главата му с внезапно, странно облекчение. Игричката от днес следобед беше дръзка, а подаръкът твърде жалък или прекалено щедър, за да я изкуши. Вероятно глупачката беше признала всичко на Дьо Линт и беше изпратила друга жена, за да заложи капан на негодника и да унищожи с един удар великолепия му план и няколкото месеца труд.

Ала тъкмо когато размишленията му добиха форма, фигурата се отдели от котката и се запъти към него. Прибързаните заключения се изпариха в миг. Макар че я бе видял само веднъж, той разпозна гордата стойка на главата и грациозното поклащане на хълбоците под наметката, твърде тясна, за да крие под себе си кринолин. През нощта беше съвсем различна от страхливата твар, която бе срещнал на кулата — и много по-реална. Тялото му веднага я позна — позна я инстинктивно и реагира на близостта ѝ. Слабините му се напрегнаха и в сърцето му пропълзя радостно очакване.

Още докато Себастиан се чудеше на незабавната реакция на тялото си, тя стигна до водната стълба. Без да каже дума и без да се поколебае нито за секунда, слезе в лодката, обгърната от лека мъгла.

Тя му вярваше. Прозрението го улучи като удар, прогони горещината на сексуалната възбуда. Доверието личеше по безгрижните крачки и непринуденото държание, по лекотата, с която му обърна

гръб, за да седне на пейката. Трябваше да стисне здраво зъби, за да не се откаже.

Първоначалното му намерение наистина беше да завоюва доверието ѝ. Ала се беше настроил за сблъсък с добре въоръжен партньор. Искаше да я победи в богата на трикове и коварство битка на воля, дързост и физика. Не беше подготвен за капитулация — капитулация пред лодкаря на мистериозен чужденец със странни интереси, след всичко, което знаеше. Ала тя не беше слаба жена и това го объркваше още повече.

Опита се да съживи чувствата, които му бяха помогнали да се самопровъзгласи за ангел на отмъщението — жажда за разплата, свещен гняв... Ала крехката грация, с която тя се настани на тапицираната пейка, прогони всяка мисъл за отмъщение.

Той стисна зъби и заби пръта в дъното на канала. Завъртя го и лодката се насочи плавно към средата на течението.

— Сега ще ме отведете при него, предполагам? — Най-сетне тя проговори. Сякаш потеглянето беше сигнал. Той я огледа отгоре до долу. Гласът ѝ бе прозвучал съвсем спокойно, сякаш говореше за времето, а абсолютно безупречното произношение издаде абсолютно небезупречния ѝ произход.

Как бе съумяло това същество да се издигне до сегашната си позиция? И коя беше тя в действителност?

— Си — отговори Себастиан.

Като чу гласа му, тя пое шумно въздух и обърна глава. Без да я изпуска от очи, той сведе леко глава, за да скрие по-добре чертите на лицето си под черната филцова шапка.

Тази лека промяна в позицията му доведе дотам, че светлината на окачения на кърмата фенер падна изцяло върху маскираното ѝ лице. Големите очи в отворите, украсени с фалшиви скъпоценни камъни, буквално поглъщаха светлината и бяха тъмни като нощта, дълбоки като греха.

— Това сте вие — прошепна тя и в гласа ѝ звънна обвинение, примесено с блаженство.

— Разбира се, че съм аз, скъпа — отговори с дълбок глас Себастиан, но сгрещи тона. Не беше нужно да играе тази глупава роля.

Тя направи бързо движение с ръката, но той не можа да определи дали беше гневно или незаинтересовано.

— Каква игра играете всъщност? — Очите ѝ станаха корави като стъкло и тя праметна крака през пейката, за да го погледне право в лицето.

Поне този въпрос не изискваше мелодраматично обяснение.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа... — Тя направи кратка пауза и погледът ѝ отново омекна. — Мисля, че имате намерение да ме отвличете.

Последва злокобна тишина, прекъсвана само от движенията на пръта, с който Себастиан механично придвижваше лодката между високите зидове от двете страни на тесния канал. Този проклет воал, тази дяволска маска... Как копнееше да я смъкне от лицето ѝ, да вдигне високо фенера и да види какво се крие зад тях. Той беше човекът, който държеше всичко под контрол. Той беше майсторът на маскарада, не тази жена. Тя беше неговата жертва.

Ала не направи нищо подобно. Вместо това след малко прекъсна мълчанието с въпрос:

— Ако сте помислили, че ще ви отвлека, защо дойдохте?

— Защото никой никога не се е опитвал да ме отвлече. — Думите бяха прости, но раната под тях — ужасно болезнена.

Е, да, проститутка с белези от едра шарка нямаше кой знае какъв опит с добрите страни на любовта. Ала мисълта беше толкова далечна, сякаш не бе родена в неговата глава. Защото беше завладян от присъствието и магията ѝ. Желанието му нарастваше с всяка минута.

Себастиан не знаеше дали да се поддаде на магията ѝ или да я задуши. В този момент му беше все едно. Хвърли пръта в лодката и Сара подскочи от шума. За миг сведе поглед към пръта, после отново се върна на лицето му.

Себастиан направи няколко крачки към нея, първо приведен, после се отпусна на колене. Лодката се залюля. Най-сетне коленете ѝ се допряха до бедрата му. Тя се хвана здраво за парапета, без да откъсва поглед от него. В очите ѝ се четеше несигурност. Черната наметка се разтвори и разкри груба пътническа рокля, която по нищо не приличаше на разкошната карнавална маска, скриваща лицето ѝ. Странно, но това му подейства силно възбуждащо.

Себастиан вдигна бавно ръка, за да ѝ даде възможност да го спре, и свали качулката ѝ. Разкри разпуснати червеникаворуси коси, които заблестяха под светлината на фенера като ореол на светица. Тя

остана неподвижна, само малката бяла десница се вдигна, за да задържи воала пред лицето ѝ. Без да губи време в спорове, той обхвана тила ѝ и я привлече към себе си. Тя се поддаде, макар и тромаво, и не извърна глава, когато устата му потърси нейната.

И я намери. Устните ѝ бяха сковани и за момент останаха студени. Ала много бързо в гърлото ѝ се оформи животински звук и сковаността се разтопи. Устните ѝ се отвориха, посрещнаха го с добре дошъл и тя се устреми жадно към него.

Когато се отделиха един от друг, тя не бе способна да каже дума, само го гледаше мълчаливо. Сянката на тялото му падна върху лицето ѝ и направи погледа ѝ неразгадаем. Себастиан се опита да остави у нея впечатлението за загадъчност и властност, макар че кръвта пулсираше лудо във вените му. Не беше възможно да е толкова развълнуван. Беше целувал стотици жени. Не беше възможно нейните устни да са други. Това ли беше искал? Възможно ли беше една болна част от него да се радва на бъдещите жестокости? Тази мисъл го накара да потрепери.

Най-сетне тя прекъсна мълчанието.

— Вие ме искате, но след като знаете коя съм, би трябвало също да знаете, че нямам какво да ви дам.

Тези прости думи не подхождаха на целувката, с която го беше дарила, нито на жадността, с която тялото ѝ се притискаше към неговото.

— Вие сте омагьосваща жена. — Откъде ли се взе този глупав отговор?

Тя се отдръпна и извърна глава.

— Спестете си подигравките. — В гласа ѝ звънна гняв.

— Не се подигравам. — Думите излязоха твърде бързо от устата му. Като че беше инатящ се ученик.

Тя не реагира. Само се върна на пейката и коленете ѝ образуваха бариера, която разруши всяка интимност помежду им и им напомни къде се намират.

Лодката плаваше по канал, толкова тесен, че ако протегнеше ръце, Себастиан можеше да докосне сградите от двете страни. Нямахше тротоар, само бели стени, крило се издигаха от блещукащата като живак вода под бледата светлина на фенера.

Себастиан се надигна, посегна към пръта, сложи го на мястото му в ремъка и насочи лодката в средата на канала. Сара не смееше да

го погледне в очите, а маската не му позволяваше да види какви чувства я вълнуваха.

— Ако сте толкова сигурна, че ви познавам, защо продължавате да носите тази маска? — попита Себастиан и гласът му прозвуча доста рязко. Беше трудно да прецени реакцията ѝ, докато лицето ѝ беше скрито и извърнато настрана, но видя как тя потръпна от въпроса.

— Нямам нищо против да знаете коя съм. Онова, което не искам да знаете, е друго. — Гласът ѝ беше преизпълнен с емоции, но той не можеше да определи с какви. Лекото ударение беше нещо друго — щом не се притесняваше, че той знае коя е, значи се притесняваше от „другото“. Че беше жена, чиито очи затрогваха душата му и чието лице беше покрито от белези.

Наистина ли нямаше представа, че той отдавна знае как изглежда тя? Прозрението го слиса и събуди съчувствието му... макар че би трябвало да изпитва към тази жена всичко друго, само не и съчувствие.

— Наистина ли няма да свалите маската, за да мога да помилвам бузите ви, устните? — попита тихо той. — Няма ли да я свалите поне за да мога да ви целуна?

Въпреки мрака очите ѝ намериха неговите.

— Не — отговори тихо тя. — Дори затова.

После отново му обърна гръб и мълча, докато стигнаха до целта. Последните ѝ думи висяха във въздуха и не престанаха да го мъчат.

Отведе я в палацо Контарини, защото Дьо Линт все още беше в казино Джало, наето от него с единствената цел да отмъсти на врага си. Би трябвало да се чувства неловко, че я води в жилището си. Съзнаваше, че прави стратегическа грешка, но упорито си повтаряше, че тя не, е била част от първоначалния му план, а кратковременните му планове не са така добре изпипани като онези за Дьо Линт.

Въпреки това беше движен по-скоро от инат, отколкото от тревога. Какво толкова би могла да му причини? Тя беше просто една уличница. Какво от това, че ще разбере къде живее? Щом свърши с нея, ще я остави да печели хляба си по евтините улички и канали на Венеция.

Сара проследи с внимание как мавърът спря лодката в тесния канал пред внушителната фасада на палата. Оградата не се различаваше по нищо от другите западащи постройките, покрай които бяха минали.

— Пристигнахме ли?

— Да, мадам — отговори той с драматизъм, който не беше истински. Ала преди тя да реагира, той скочи на паважа и я остави сама, за да върже лодката за мраморната колонка. Сара се опита да пренебрегне люлеенето на лодката и водата, която се удряше от двете ѝ страни, и се съсредоточи върху сградата, която се издигаше пред нея. Веднага разбра, че тясната ивица светлина от фенера я бе подвела — палатът беше много по-голям, отколкото ѝ се стори първоначално.

Къщата, в която се бе настанила лейди Мерил, беше толкова грамадна, че освен стаите на прислугата на партера, вътре се побираха още седем апартамента, но тази сграда беше още по-голяма и ужасно отблъскваща. Тя беше пълна противоположност на всички златни помещения, които беше оставила зад гърба си. Белите каменни стени бяха ужасно мръсни и сякаш трепереха от студ. Черните порти бяха заключени и изглеждаха мोगъщи и недостъпни, точно над тях имаше някаква украса, почерняла от времето, и Сара моментално разбра, че изображението е на гигантски паяк, свит в каменната си мрежа. „Искаш ли да влезеш в моя салон?“ — казал паякът на мухата. Сара си спомни това детско стихотворение и се разтрепери.

За първи път, откакто беше сложила маската на лицето си, се почувства като старата Сара: дребна, слаба и незначителна. Мавърът следваше някакъв план — тя беше сигурна в това. Момиче като нея можеше да изчезне зад тези стени и да не се появи никога вече. Никой няма да узнае, никой няма да се поинтересува какво е станало с нея.

Беше готова да скочи, когато забеляза с ъгълчето на окото си движение, което я изтръгна от страхливите фантазии. Обърна се и неволно се усмихна. Мавърът бе слязъл по водната стълба и ѝ подаваше ръка.

Сара се изправи предпазливо, уплашена от люлеенето на лодката. Посегна към ръката му, усети воала върху лицето си и си припомни, че тази нощ може да бъде такава, каквато винаги е искала: мистериозна, дръзка... може би дори красива.

Тръсна глава и слезе от лодката.

По-късно Сара не беше в състояние да каже как мавърът я бе отвел в помещението, което нарече големия салон. Той отвори с театрален жест старата двукрила врата и отвътре блесна златна светлина, но остатъкът от пътя ѝ изглеждаше като вихрушка от движения. След като прекрачиха прага, срещнаха дузини слуги, които вършеха работата си с такова усърдие, че Сара се слиса. Никой не реагира на маската ѝ нито на костюма на господаря си. Мавърът минаваше покрай тях, сякаш не ги виждаше, а Сара бързаше след него, старайки се да избягва прислужничките и лакеите.

Следващите слуги взеха наметката ѝ, шапката му и смешното гондолиерско яке. Запалиха десетки свещи, докато пътят им заблестя, посрещаха ги и ги изпращаха с поклони, отваряха и затваряха врати, предлагаха освежителни напитки, но мавърът продължаваше да върви, без да спира. Изкачиха две стълбища, а после преминаха през безброй помещения, без той да забелязва какво е предизвикала появата му.

Най-сетне спряха, и то в най-разкошното помещение. Слугите се оттеглиха след многобройни поклони и затвориха вратите зад себе си. И внезапно останаха сами, обгърнати в необичайна, малко зловеща тишина.

Помещението блестеше под светлината на канделабрите и газовите лампи, толкова много на брой, че разкриваха с безпощадна яснота излинелите персийски килими, проядените от молци завеси и петната по разкошните тапети, които се виждаха тук и там между безброй стари маслени картини. Помещението беше като гравюрата от Уилям Хогарт, която Сара беше видяла в библиотеката на своето училище. Подробно, безмилостно изследване на упадъка. Но тук всичко беше истинско и твърде грозно, за да е излязло от фантазията.

Мавърът стоеше в средата на помещението и изглеждаше още по-грамаден, отколкото в препълнената бална зала или преди малко в лодката, но също така фантастичен като преди. Мраморно гладката кожа се опъваше над аристократичен нос и високи скули. Под черните

сенки на веждите светеха зелени очи, чийто пронизващ поглед беше в красив контраст с чувствените устни.

Сара познаваше всичко това от краткото време, през което той беше останал без маска, но днес откри тъмните сенки под прекрасните очи, фините бръчици в ъглите. Това не бяха бръчици от смях, такива нямаше и покрай устата. Те бяха знак за силно напрежение или изтощение... а може би и на изстъпления, гняв, късогледство или нещо по-лошо. Въпреки това не го правеха по-малко неземен, дори напротив, още по-силно привличаха вниманието към дяволското съвършенство на едрата, мрачна фигура. И дори ако това не беше достатъчно да предизвика съмнения в честните му намерения, тя продължаваше да смята, че той замисля нещо, което засяга нея, лейди Ана, а може би и лейди Мерил.

Въпреки това погледът му изпрати горещи тръпки по кожата ѝ, а когато зелените очи се плъзнаха по тялото ѝ, недвусмисленото желание в тях предизвика сладостно присвиване в слабините.

Как ли изглеждам в тази преправена траурна рокля и обсипаната с фалшиви камъни маски? — запита се тя и не повярва в желанието му. Все пак е по-добре, отколкото без маска, продължи безмилостно и пренебрегна тихата, добре позната болка, която предизвикваше тази мисъл.

Беше сигурна, че той все още не е видял лицето ѝ, затова продължава да я желае. Каквото и да искаше от нея, той я желаше, поне в момента, и тя нямаше да го развали за нищо на света. Дълбоко в нея някакъв глас се подиграваше на отчаянието ѝ, но тя беше реалистка. Знаеше какви са шансовете ѝ да омагьоса красив мъж, който да поиска от нея повече от бърз секс за десет шилинга.

— Казвам се Сара — промълви тя, за да прогони нерадостните мисли. Гласът сякаш не беше нейният. Силен и самоуверен, не смирен шепот.

— Ако искате... — той направи кратка пауза, — можете да ме наричате Грим.

Сара се усмихна под воала с чувството, че е била измамена. Толкова очевидна беше лъжата му.

— Може би трябваше да си измисля по-добро име. Сара не може да се мери с Грим.

Себастиан присви очи.

— Аз наистина се казвам така... поне отчасти. — С мрачно изражение взе една ягода от таблата, която бяха донесли слугите, откъсна дръжката и ѝ я подаде. Момчешко предложение за мир, примесено с раздразнителност.

Сара безмълвно взе ягодата и я изяде под воала.

— Благодаря, лорд Грим.

Мъжът потрепери и я изгледа злобно под тежките вежди.

— Защо дойдохте?

Сара прекоси помещението и седна на старинния диван. На малката масичка пред нея имаше още една табла с плодове. При сядането ѝ се вдигна облак прах. Тя си взе най-хубавата кайсия и я мушна под воала.

— Защо ме поканихте? — попита, преди да отхапе.

Мъжът сведе поглед върху устата ѝ и тя усети как се изчерви.

— Вече знаете отговора. За да ви прелъстя.

Може би заради властното му присъствие, маже би защото стоеше пред нея като паднал ангел, но тя внезапно изпита желание да го провокира, да го раздразни. Искаше да знае докъде може да стигне, без да предизвика експлозия.

— Досега не бяхте особено убедителен.

Изразът на лицето му се промени. Мрачността изчезна и той целият се устреми към нея. Не ѝ остана време дори да си поеме дъх, когато той буквално падна върху нея и я притисна с цялата си тежест, върху стария диван. Тя усети силата и горещината на тялото му. Той се отпусна върху нея и устата му беше само на сантиметър от нейната, докато погледът му пронизваше сърцето ѝ. С тих шум кайсията се изплъзна от треперещите ѝ пръсти и падна на килима.

— Ами сега? — попита тихо той и Сара едва чу думите — толкова силно бучеше кръвта в ушите ѝ. — Или не изпитвахте нищо, когато ви целунах на бала с маски в палацо Белини?

Опря лакти от двете страни на лицето ѝ, за да не ѝ позволи да се раздвижи и плъзна пръст по устните ѝ. Дъхът ѝ спря. Воалът сякаш засили усещането за топлината и леката грапавост на кожата му. Движението се ускори леко.

— И в лодката ли не изпитвахте нищо? — Той се наведе толкова близо до нея, че воалът се раздвижи от дишането му и стопли влажното място от целувката му. Пръстът му дразнеше и измъчваше

устните ѝ, които отдавна му принадлежаха. В долната част на тялото ѝ пулсираше горещо желание.

— Мислите ли, че сега щях да съм тук, ако не беше така? — пошепна дрезгаво тя. Устните ѝ докоснаха топлия воал и от устата ѝ се изтръгна стон.

Той впи поглед в нея и смарагдовозелените очи потъмняха. Ей сега щеше да я целуне. Сетивата ѝ се замъглиха, главата ѝ неволно се устреми към устните му.

Без да каже дума, мъжът стана с едно-единствено гъвкаво движение и тихо се изсмя.

— О, не, сладката ми Сара. Аз знам най-добре, че съм си свършил работата както трябва.

Тя остана за момент легнала, шокирана от внезапното усещане за лекота и студ, след като тялото му вече не беше върху нейното. После рязко седна и в сърцето ѝ нахлу гняв.

— Изяжте си кайсията — заповяда рязко той и посочи плода, паднал на килима в краката ѝ. — И не смейте да ме дразните повече.

Сара вдигна кайсията, изтри я с пръсти и изведнъж се почувства изгубена. Защо беше дошла тук? По-добре да си отиде, преди да е станало твърде късно. Но вместо да стане, вдигна кайсията до устните си и отхапа малко.

Докато тя ядеше, Себастиан ходеше напред-назад по стаята като лъв в клетка. О, не, това глупаво клише не подхождаше на такъв мъж. Лъвовете бяха смели, благородни и златни. Този мъж се състоеше от лунна светлина и сянка. Едър, гъвкав и опасен. Приличаше повече на пантера, внезапно улучена от светлина на факла и потърсила спасение в мрака на нощта.

Нощ. Думата беше като отговор на въпрос, все още неизречен с думи. Вместо да се развие като похотлива и неприлична, срещата между тях беше реална, твърде сложна и объркваща. Онова, което искаха да направят, не би могло да се случи под ярката светлина на толкова много свещи. То се нуждаеше от мрак, мълчание и илюзия за анонимност.

Сара се изправи с внезапна решителност, остави кайсията и вдигна воала над устата си, за да угаси свещите в канделабъра на масичката. Мавърът или Грим, или както и да се казваше, се обърна

рязко, но заговори едва когато тя бе угасила две газови лампи и две дузини свещи.

— Да не искате да ни тласнете в тотален мрак?

Тя не знаеше какви чувства са скрити зад този въпрос, но отговори с необичайна самоувереност:

— Ако е възможно да се създаде тотален мрак, да.

Откри малката маша за гасене на свещи и заработи още по-бързо. Усещаше, че мавърът я наблюдава втренчено, и когато го погледна в очите, усети как бузите ѝ пламнаха.

— Помолихте ме да си сваля маската — обясни тихо тя. — Ще го направя, когато угася всички свещи и лампи.

Лицето му остана студено като мрамор, но очите засвяткаха като въглени. Без да каже дума, той посегна към най-близкия свещник и бързо духна пламъчетата.

Двамата продължиха в същия дух и в помещението се спусна благословен мрак, скри старостта и смекчи следите на упадъка. Сара хвърли последен поглед към потъмнялото лице на мъжа и загаси и последната свещ. Остана само слабата светлина, която падаше през високите прозорци от едната страна на помещението. Пълната луна покриваше облаците със светлинни отражения и пречупваше светлината от газовите фенери във водите на канала.

Сара стоеше неподвижно и се взираше в черните очертания на мавъра. Все още не го виждаше добре, защото очите ѝ трябваше първо да привикнат с мрака, ала го усещаше все по-силно. Привлекателната му сила въздействаше на разума и ускоряваше дъха ѝ. Чуваше дишането му и почти вярваше, че чува биенето на сърцето му, ускорено като нейното.

Той се раздвижи и разруши илюзията. С три бързи крачки се озова до нея и тя неволно се отдръпна. Едната му ръка се уви около талията ѝ и я привлече почти грубо към тялото му, другата свали маската ѝ с толкова бързо движение, че връзките се скъсаха.

— Можех да го направя по всяко време, сладка Сара. — Думите имаха за цел да я сплашат, това беше ясно.

— Знам — отговори просто тя.

Тялото му се притисна към нейното, изпълнено с овладяна енергия, която изпрати кратка студена тръпка по гърба ѝ, докато в

центъра на тялото ѝ вече се събираше топлина, обхващаща бавно цялата ѝ кожа.

Маската падна шумно на пода и той сложи ръка върху лицето ѝ. Жестът не беше утешителен, не — това беше жест на агресор, толкова самодоволен, че изглеждаше почти жесток. Палецът му се плъзна нежно по брадичката, устните, бузите и челото, без да я притиска, но с достатъчно ясно послание: сега мога да правя с теб всичко, което поискам. Не послание, а предупреждение, поправи се Сара.

Би трябвало да се страхувам, каза си тя с част от разума си. Споменът за други, груби докосвания, за заплахи и мъжки ръце по лицето и тялото и се върна изведнъж в съзнанието ѝ, но милувката на ръката му го разкъса, както студеният вятър разкъсва дима от комина и го отнася нанякъде. Би трябвало да се чувства също както някога, но не би могло да бъде по-различно.

Още не беше късно. Все още можеше да си отиде, без да е отишла докрай.

— Направихте грешка, като дойдохте тук — съобщи ѝ тихо той.

— Не мисля. — Надяваше се отговорът ѝ да е прозвучал искрено. Макар да не беше сигурна, че няма да ѝ причини болка, нещо ѝ подсказваше, че той няма нищо общо с мъжете, които изпитваха удоволствие да причиняват страдания на жената.

Той се изсмя с нарочна грубост.

— Може пък да не съм толкова добър в прелъстяването. Би трябвало да ви разкрия тайни, за които не сте и подозирали, да ви обещавам наслада, каквато не сте и сънували. Вместо това се опитвам да ви сплаша.

— По-добре не ми обещавайте нищо. — Думите бяха произнесени, преди да е успяла да ги задържи.

Пръстът му отново се плъзна по бузата ѝ.

— Какво имате против красивите думи? — Гласът му се понижи до прелъстителен шепот, но тя усещаше нарастващото напрежение в тялото му. Защо се опитваше да бъде фалшив и не успяваше?

— Защото досега не съм чувала от устата на мъж обещание, което да е станало действителност. — Тя стисна до болка фината материя на ризата му и я смачка. Нима можеше да задържи беглите фантазии на нощта? — Но както и да е — продължи бързо, — знам, че никога няма да получа от вас обещание, на което мога да вярвам.

Просто ме целунете и не говорете повече. Или поне казвайте само онова, което наистина мислите.

— Съжалявам, Сара — проговори задавено той. Нещо в тона му я трогна. Сега вече говореше искрено.

Най-сетне направи онова, за което го бе помолила. Първото докосване на устните му до голата ѝ кожа изпрати тръпка по тялото и отне дъха ѝ. Той реагира на тръпката, като задълбочи целувката и удави пъшкането ѝ с устни. Движенията на устните му върху нейните ѝ изтръгнаха контрола над чувствата и запалиха в тялото ѝ горещо желание.

Сара почти не усети как палецът му натисна брадичката ѝ и тя автоматично отвори уста. Когато езикът му докосна нейния, я заля нова вълна желание и я повлече незнайно накъде. Крайниците ѝ омекнаха, в главата ѝ лумнаха пламъци, тялото ѝ натежа. Той я вкусваше жадно, вземаше всичко, каквото тя му даваше, и искаше още и още. А тя беше готова да му даде всичко, за да запълни празнотата в тялото ѝ.

Бурята бавно отслабна ѝ бе последвана от няколко кратки целувки. Приливът на чувства се отдръпна, остави я задъхана и зачервена и тя възвърна контрола над тялото си — и над волята. Вече знаеше колко силно го иска.

Търсещите ѝ пръсти намериха гладките копчета на ризата и бързо ги разкопчаха. Учуди се, когато откри под ризата гола кожа, сякаш той беше прост работник, който няма пари, а и не се нуждае от бельо. Когато отвори и последното копче, той притисна ръката ѝ върху горещата гола кожа, невероятно твърда и гладка под пръстите и. Кожата му беше малко по грапава от нейната. Докосването беше толкова приятно, че дланите ѝ запламтяха от устата ѝ се изтръгна тих вик на възхищение и той се отдели от нея с тихо проклетие на уста.

Преди да е събрала сили да го попита какво не е наред, той сложи ръце на раменете ѝ и я обърна. Отвори редицата копченца на гърба на роклята ѝ толкова сръчно, че мъглата, която я заобикаляше, се вдигна, а пламтящото желание угасна до тиха жарава. Когато се отвори и последното копче, тя се обърна отново към него и се опита да прочете нещо в бледия овал на лицето му, което междуременно различаваше в мрака.

— Искате ли ме? — попита просто тя, без да се опитва да скрие объркването и фрустрацията си. — Или това е само част от играта, също както костюмите и тайните покани?

Усети погледа му в мрака.

— Да, искам ви. Искам ви повече, отколкото е добре за мен.

Тя пое дрезгавото обещание на думите му дълбоко в себе си и шумно вдиша въздух. Все още не му вярваше изцяло, но много искаше да му повярва. Това беше най-силното желание в живота ѝ.

— Добре. Защото аз също ви искам.

И решително измъкна роклята през главата си. Последваха я фустиите. Мавърът не направи опит да я докосне. Остана на метър от нея, докато тя се събличаше. Сара веднага се запита какво виждаше той и в сърцето ѝ изникна подозрението, че той вижда в мрака много по-добре от нея. Е, не чак толкова добре, че да забележи всички подробности от лицето ми, каза си успокоително тя. Когато посегна към гърба си, за да развърже шнурове на корсета, подозрението ѝ се потвърди.

— Ако позволите — пошепна той и в гласа му звънна самоирония. Обърна я отново, този път много нежно, а раменете ѝ затрепераха от допира на грапавите длани, свикнали да работят с греблата.

Мавърът вдигна косата ѝ, нави я и я пусна отпред върху гърдите? Разхлаби умело шнурове, разтвори корсета и тя се разтрепери още по-силно. Пръстите му бавно се придвижиха до горната част на гърба, после отново слязоха към кръста. Още няколко движения и гърбът ѝ щеше да остане свободен. Сара усета как корсетът се отдели от тялото ѝ, но мавърът продължи още известно време да милва гърба ѝ и да се наслаждава на радостното очакване, докато тя разкопчее кукичките отпред. Тя понечи да свали презрамките, но усета ръцете му върху раменете си и спря. Той явно предпочиташе да ги свали сам.

Сара се обърна и проследи как мавърът внимателно остави корсета върху сенчестите очертания на един стол. После спря и я погледна. Горещината в центъра на тялото ѝ се разпространи във всички посоки и запали пожар по кожата ѝ.

— И какво сега? — Сара прекъсна мълчанието с треперещ глас.

— Сега ще изпълня обещанието си — отговори просто той и свали разкопчаната си риза. Посегна отново към раменете ѝ, плъзна

ръце надолу и я хвана за лактите. Отведе я до дългата, ниска сянка на дивана и я бутна да седне. Тъй като не знаеше какво точно трябва да направи, тя остана седнала в скована поза. Беше толкова съсредоточена върху него, та беше готова да се закълне, че чува дишането му.

Той не се възпротиви на решението ѝ. Вместо това се отпусна на колене пред нея, свали с две бързи движения тремавите ѝ ботушки и грубите чорапи.

Нежен ли беше или груб? Нетърпелив или дразнещо бавен? Тя не знаеше и не беше в състояние да прецени. Разумът ѝ плуваше в мъгла. Усещаше само него и едно чувство, толкова силно и толкова противоречиво, че не можеше да определи дали ще умре, когато той я вземе, или ако не я вземе. Но едно от двете със сигурност беше вярно.

В този миг усети, че той се опитва да развърже шнура на бельото ѝ. Помогна му безмълвно и премести тежестта си, за да може да я съблече. Останала само по долна риза, разбра, че вече нямаше връщане назад.

Дълбоко в сърцето си тя знаеше, че не иска да се върне.

6

Себастиан грубо улови жената за рамото. Кожата под пръстите му беше мека и нежна, но тя не се възпротиви, когато той я натисна властно върху дивана.

В гърдите му бушуваше отчаяние. Не искаше да го прави, макар да знаеше коя е тя, но по причини, които предпочиташе да не назовава, искаше да я има повече от всичко друго на света. Ако беше само неподкупен инструмент на чистото отмъщение, чувствата не биха имали нищо общо в отношението му към нея, ала когато впи поглед в бледата фигура, толкова безпомощна под него, неволно се запита колко от този акт на отмъщение беше за него и колко за Адела.

— Защо дойдохте? — попита той за втори път тази вечер. — Кажете ми истината.

Тя остана съвсем спокойна и за момент той повярва, че няма да му отговори.

— Защото ме поканихте — прошепна най-сетне, с толкова тих глас, че той едва разбра думите ѝ. — Защото тази нощ, всичко тук е като мечта за нещо красиво. А в моя живот няма нищо красиво.

Думите го улучиха като удар и той неволно се отдръпна. Все пак успя да се престори, че е станал, за да се съблече. Свали остатъка от дрехите си, докато в главата му нахлуваха мисли, една от друга поопасни. Не искаше да изпитва нищо към тази жена.

Заповяда си да извика в паметта си лицето и фигурата ѝ, за да проектира върху тях образа на опасно привлекателното същество с бледи очертания, което лежеше в мрака пред него. Тя не е красива, повтаряше си безпомощно той. Никой разумен мъж не би го твърдял. Даже без белезите по лицето биха я определили като твърде бледа, дребна и безцветна. Днес бяха на мода жени с разкошни форми, едри и цветни.

Отново си повтори всичко това, но думите не успяха да се преборят с желанието. Даже в мрака, облечена в скромна долна риза,

тази жена го възпламеняваше. Не искаше да се поддаде на желанието, за да не забрави защо я е довел тук.

Жената на дивана се протегна и въпросително простря ръка към него. Този дребен жест беше достатъчен. Желанието надделя.

Той я вдигна внимателно, за да свали долната риза, натисна я отново върху дивана и коленичи между краката ѝ, за да я целуне. Тя беше готова. Усети го по треперенето на тялото ѝ, когато ръката му докосна бузата ѝ, по стягането на хълбоците ѝ. Ерекцията му копнееше за топлината ѝ и той не удържа на копнежа. Мушна се между бедрата ѝ, помилва нежно меките кичурчета на венериния хълм и се плъзна в дълбокия, влажен отвор.

До този момент не беше забелязал колко бързо дишаше тя, почти накъсано. Ала внезапно спря изумен. Тялото ѝ вече не беше просто сковано, а твърдо като камък. Крехките бедра, притиснати към неговите, го накараха да спре и той обузда порива да се забие в нея с мощен тласък.

Вместо това проникна навътре само със силата на тежестта си. Веднага усети съпротивата ѝ и спря. От устата му се изтръгна тихо проклетие. Тя не се помръдваше, не издаваше звук. Ако не беше напрежението в тялото ѝ, горещината и мекия отвор, сигурно щеше да помисли, че тя е от восък. Беше гореща и влажна от желание — какво тогава не беше наред? Той направи още един опит да проникне понавътре, но тялото ѝ го спря.

Най-сетне тя отново задиша, привлече го към себе си, макар че тялото ѝ се съпротивляваше. С внимателни, късащи нервите му движения той навлезе по-дълбоко в нея, но пак не стигна много далеч. Захапа долната си устна, за да не се поддаде на напора да я подчини на волята си с един-единствен мощен тласък. Най-сетне вътрешните мускули, които упорито се съпротивляваха, се отпуснаха и го пропуснаха да мине. Той проникна в нея с дълъг, но внимателен тласък и тя го прие, вместо да му препречи пътя.

Себастиан се опита да се пребори с чувството, което заплашваше да го надвие, и погледна в лицето ѝ — размито бяло петно с огромни черни очи, които проникваха в душата му. Собственото му тяло пулсираше от желание, но по друга причина. Трябваше да свърши с това, преди да е забравил защо я е довел тук...

Заби се по-дълбоко в нея и по вените му се разля гореща вълна. Усили тласъците, ускори ритъма, но не смееше да я целуне, нито да я докосне. Тогава тя посегна към него и привлече главата му към шията си.

Себастиан загуби контрол. Зарови лице в сладката кожа, изсмука капчиците солена пот, целуна я, завладян от нея, без да спира движенията си. Тя не издаваше звук. Само зарови пръсти в косата му. Непохватната, безмълвна страст би трябвало да го отблъсне, но стана точно обратното — тя го подлуди. Тя се опитваше да издигне стена, да се разграничи от него, но той разбираше, че това няма да постигне резултат — също като опитите му да се отдели от нея. Той искаше, трябваше да пробие бариерите още преди да е стигнал до върха. Страстта го тласкаше неудържимо към края.

Целуна устата ѝ, мина по контурите на брадичката и слезе към чувствителната свивка на шията. Използва устните си, езика, зъбите, ръцете и всичко друго, което беше научил през безпътния си живот. Дъхът ѝ се ускори до непоносимост, тялото ѝ се напрегна, но тя въпреки това не се раздвижи. Накрая, съскайки гневно, той оципа зърното на гърдата ѝ и от устата ѝ се изтръгна задавен стон.

Тъкмо този звук разруши бариерата в сърцето ѝ. Зидовете рухнаха. Тя притегли главата му към устата си, тялото ѝ се устреми към неговото, устните зашепнаха задавено. Странно, но шумовете издаваха повече страх, отколкото удоволствие. Изведнъж тя изплака дрезгаво, вътрешните ѝ мускули се стегнаха около него и краят дойде без предупреждение.

Горещината беше изпепеляваща. Горещина, която пламтеше дълбоко във вътрешността му и го правеше сляп и глух за всичко наоколо. Само не за собствения му вик и за звуците, които издаваше жената под него. Тя се вкопчи в него като — удавница и той простена, докато заедно летяха към пропастта и се пръскаха на хиляди горящи искри.

Горещината бавно отслабна и главата му се проясни. Себастиан установи, че все още лежи върху нея. Сара. Осъзна, че иска да остане така цяла вечност, и побърза да се отдръпне. Надигна се от дивана, студеният въздух помилва тялото му и угаси останалата от страстта горещина.

Не забравяй коя е тя, напомни си за стотен път. Мисли какво е направила.

Сара лежеше на дивана и не мърдаше. Безсилна, неподвижна като труп, бледа като заспала за сто години принцеса. Очите ѝ бяха скрити под сянката на веждите, но той усети как погледът ѝ го следи, сякаш е закачен за тялото му. Обърна се бързо, намери ризата си, захвърлена на пода, и я облече.

— Какво не е наред? — попита той. Желанието му беше тя да отрече изпитаното удоволствие, за да разруши крехката връзка помежду им, привлекателната сила, която излъчваше.

— Нищо — отговори съвсем тихо тя и му причини горчиво разочарование.

Себастиан стисна зъби и закопча ризата си. Какво не беше наред с него? Искаше я повече от всякога, по най-примитивни причини, и се страхуваше от мисълта, че тя също го иска.

— На мен не ми се стори така — излъга неубедително.

— Защо не ми вярвате? — попита тя. Гласът ѝ беше тих, без подгон, който би могъл да разчете, но го накара да замълчи по-ефективно от вик. — Знаем, че не е възможно да се излъжете чак дотам. Не след онова, което се случи.

— Откъде знаете? — отвърна сърдито той и твърде късно разбра, че въпросът беше признание. И на всичкото отгоре детински.

Сара видя как мавърът отново ѝ обърна гръб и obu панталона си. В главата ѝ цареше хаос от чувства. Онова, което бе преживяла, беше различно, съвсем различно. Толкова прекрасно, толкова ужасно различно... Тялото ѝ пееше, ликуваше, трепереше. Не знаеше какво усеща ѝ защо, знаеше само, че облекчението я бе заляло така силно, че ѝ се искаше да плаче.

Раздвижи се и усети лепкавата влага по бедрата си, която моментално я върна в действителността.

— Моля ви се, трябва да се измия — изрече тя, трепереща от срам. В стаята, която използваше някога, винаги имаше леген и кърпа. А мъжете никога не оставаха по-дълго, отколкото да вдигнат панталоните си. Тя не знаеше дали за тази ситуация между мъжа и жената съществуват някакви специални правила. От времето в Рокери помнеше само, че на масата винаги имаше по няколко монети, оставени още в началото. А в училището за млади дами им говореха

единствено за необходимостта от компаньонка и опасностите от целувките.

В този момент тя не беше проститутка. Бе открила у себе си нещо като гордост и нямаше да му позволи да ѝ я отнеме.

Като видя, че тя не се помръдва, Себастиан се наведе бързо и хвърли на корема ѝ нещо бяло.

— Това са моите долни гащи — обясни рязко. — Надявам се, че са достатъчно добри.

Сара се избърса бързо и ги пусна на пода. Странно защо, простият, тромав жест я успокои. След всяка друга среща с мъж се беше чувствала използвана и сякаш упоена. Изпълнена с чувство за вина, страх и чувството, че не е достатъчно жена, за да се държи като нормална уличница. Днес беше овладяна и спокойна и по-скоро имаше чувството, че домакинът ѝ се срамува. Неговото поведение много приличаше на нейното някога.

— Защо решихте да ме прелъстите? — попита тя с лека усмивка.

— Съжалявате ли? — попита на свой ред той. Въпросът прозвуча твърде бързо и изнервено.

— Изглеждам ли, сякаш съжалявам? — Сара се засмя несигурно, защото се сети, че в мрака въпросът е повече от глупав. — Усещате ли по гласа ми, че съжалявам? — прибави бързо.

— Не.

— Тогава знайте, че гласът ми не може да лъже. Не съжалявам за нищо.

Фигурата му се очерта пред прозореца. Стоеше пред нея, грамаден и могъщ, но тя се чувстваше по-силна от него, защото държеше в ръцете си част от същността му, която той непременно искаше да задържи. Дали се страхуваше, че тя ще я смачка?

— Опитвайте се да смените темата — промълви тя. — Защо аз?

— Когато ви видях за първи път...

Гласът му беше дълбок, огнен... и фалшив. Сара го разбра веднага, усети го и остана шокирана. Това беше като кофа студена вода в лицето. Подозренията ѝ моментално се върнаха.

— Не лъжете — прекъсна го остро. — Знам, че не съм красавица, която буди страст у мъжете. Знам, че не сте видели почти нищо от мен, иначе сега нямаше да съм тук.

— Уверявам ви...

Тя го прекъсна отново, затваряйки слуха си за болезнения тон на гласа му.

— Какво искате от мен?

Той не отговори и не се раздвижи, макар че внезапно се изправи над нея като кула. Тя пое дълбоко въздух и продължи:

— Ако не искате да ми кажете, ще се опитам да отгатна. Най-вероятно е защото имам достъп до лейди Ана. Вечерта, когато ме поканихте на бал с маски, ѝ изпратихте цветя, а на следващия ден ѝ връчихте писмо. Това означава, че аз съм само средство, за да завладеете една красива девойка и да се доберете до щедрата ѝ зестра, права ли съм?

Думите трябваше да прозвучат твърдо и студено и тя се справи доста добре. Но каквито и да бяха мотивите му, страстта му към нея се усещаше като истинска. Това щеше да ѝ остане за цял живот.

— Чуйте ме, Сара — помоли тихо и сериозно мавърът и седна до нея на дивана. — Обещавам ви, че утре вечер ще узнаете цялата истина.

Ето я най-сетне искреността, за която беше копняла. Но тя не допусна облекчението да я заслепи.

— Защо утре? Какво означава всичко това? Защо изобщо искате да ме видите още веднъж? Ако наистина ме искате... е, вече получихте, каквото желяхте, и нямате причина да ме видите пак. Ако искате нещо друго, няма ли да е по-добре да ми го кажете, докато съм добре настроена към вас?

Мавърът въздъхна тежко и се надигна.

— Ако в момента сте „добре настроена“, какво ли значи да се настроите враждебно?

Сара остана напълно неподвижна и издържа спокойно втренчения му поглед. Очите му бяха невидими, но силата им я пронизваше.

— Защо ме разпитвате? — изсъска той. — Вие сте онази, която се крие зад маска и предпочита мрака. Защо се опитвате да развалите всичко.

— Защо не живеете за мига?

— Защото мигът е лъжа. Не мога и не искам да вярвам в лъжа...

— Тя замлъкна рязко, защото беше готова да извика. — Искан да си

открадна нещо сладко, за да имам какво да си спомням. Но не искам да се самозалъгвам.

— Лъгали ли са ви някога? — Когато напуснаха опасния терен, гласът му зазвуча много по-спокойно и по-скоро любопитно.

— По този начин ли? — попита Сара и направи жест, включващ всичко, станало между тях тази вечер. — Не, сигурно не. В тези работи няма почти нищо, което би ме изкушило да се надявам. Все едно дали гледам през стъклото на чашата с джин или през розови очила, мечтите на отчаяния изглеждат еднакво.

Той седна отново до нея, без да я докосва, но толкова близо, че тя усети горещината на тялото му и почувства погледа му като милувка. С мъка потисна треперенето си.

— Може би отчаяните искат да си купят мечти — каза той и тя изпита чувството, че има предвид и себе си. Въпреки това поклати глава.

— Ако имате достатъчно пари, не ви трябва мечти, за да си напълните стомаха.

Себастиан възрази почти рязко:

— Мечтите не са свързани само с яденето! Нали няма да започнете да ми обяснявате, че сте тук само защото работодателят ви не ви храни добре.

Мисълта за лейди Мерил събуди в сърцето ѝ чувство за вина и тя се върна към същинската тема на разговора.

— Не е въпросът дали съм щастлива или нещастна. Аз имам задължения към своя работодател и ако възнамерявате да сторите зло на лейди Ана... трябва да знам.

— Задължения! — изпухтя презрително Себастиан и чувството за близост, за взаимно разбиране внезапно отлетя. Напрежението се върна, а с него и гневът. — Вашият работодател не знае какво значи дълг.

Сара го погледна смаяно.

— Имаме още малко време, преди да се върнете към задълженията си — прекъсна я студено той. Посегна към нея, привлече я към себе си и потърси устата ѝ, за да я накара да замълчи.

Тялото на Сара не беше в състояние да се възпротиви. Страхът ѝ бе изчезнал. Устата му беше гневна и изискваща, но тя я посрещна със

своята жажда и целувката продължи, докато и двамата се разтрепериха.

Той я пусна съвсем внезапно.

— Не мога да го направя!

Сара изведнъж се озова на дивана, този път по корем, притиснала лице във влажната възглавница. Той стана и заобиколи дивана. Гърбът ѝ тръпнеше от очакване. Можеше да стане. Нищо не я спираше. Не беше вързана, не ѝ трябваша пари. Не можеха да я спрат дори думите и ръцете му, макар да знаеше, че ей сега ще ги усети. Той и даде шанс и тя трябваше да се възползва, защото нямаше да има втори.

Но тя не искаше да си отиде.

Затрепери от удоволствие, когато той хвана единия ѝ крак точно над коляното. Отмести го настрана и тя усети тежестта му върху дивана. Краката му в кадифени панталони се наместиха между нейните. Все още не беше облечена. Като разбра какво ще се случи, сърцето ѝ заби лудо и тялото ѝ завибрира от радостно очакване.

— Дайте ми ръцете си — заповяда той. Никаква „сладка Сара“ повече, гласът му беше абсолютно лишен от емоция.

Нищо не ѝ даде да разбере, че случващото се означава нещо за него. Въпреки това инстинктът ѝ подсказа, че зад равнодушието се крие много, много повече, и дълбоката, нещастна част на душата ѝ възликува.

Нейното тяло гореше.

— Вземете ги — отговори просто тя, извади ръце изпод възглавницата и опря лакти на облегалката.

Мавърът изруга полугласно и този път в гласа му имаше гняв. Сграбчи я за китките, наведе се над нея и я притисна във възглавниците. Тя изпъшка, когато ерекцията му се притисна в задните ѝ части и влажното връхче се плъзна по голата кожа. В сърцето ѝ се разпространи добре познатата празнота, потребността да бъде изпълнена. Изви хълбоци, той се плъзна през чувствителното място и спря пред отвора на тялото ѝ.

В продължение на един дълъг миг двамата останаха неподвижни и в стаята не се чуваше нищо, освен дишането им.

— Вие не можете — промълви с пресекващ глас Сара, — не можете да се скриете!

Не знаеше откъде бяха дошли тези думи, но очевидно бяха верни, защото мавърът изръмжа и се заби дълбоко в нея.

Когато той се задвижи, бавно и целенасочено, тя трябваше да задуши виковете, които се надигнаха в гърлото и. Всяко движение беше прекрасно и ужасно едновременно. Натискът му събуди за живот нерви, които досега не бяха реагирали, както и онези, които междувременно се бяха успокоили. Тя загуби чувство за време и място, остана само той. Той беше навсякъде — в нея, над нея, около нея. Искаше да го докосне. Трябваше да го докосне и се опита, да се освободи от ръцете, които я притискаха, ала той не я пусна. Ритъмът му се ускори, повлече и нея и във фрустрацията ѝ се примеси нарастваща наслада, докато двамата едновременно стигнаха върха. Тя стегна мускулите си, за да не му позволи да излезе, той се заби в самия център на тялото ѝ и запали там огън, който я обхвана цялата, докато я заболяха дори костите и тя повярва, че кожата ѝ е в пламъци.

— Достатъчно — изпъшка задавено тя. — Спри!

Дори да я беше чул, той пренебрегна искането ѝ, продължи да нахлува в утробата ѝ и да се трие в нея и я отнесе до място, където нямаше шумове, образи и мисли, където думите нямаха значение, където бушуваше огън, носещ болка и наслада.

Тя дойде на себе си едва когато мавърът бавно се оттегли от нея. Той я пусна и тя се надигна замаяно. Движението му в мрака ѝ показва, че затваря панталона си. Спусна ръка на пода и намери долните гащи, които ѝ бе хвърлил първия път. Докато той се обличаше, тя се изтри с меката материя и това я смути повече от случилото се преди малко. Когато свърши, нахлузи долната си риза, вдигна глава и забеляза, че той стои неподвижен и я наблюдава. Не беше нужно да види израза на лицето му, за да усети изпълващото го напрежение и да разбере, че е мрачен. Въпреки това си възвърна дар слово, пред и той да е успял да каже нещо. Въпросите буквално заваляха от устата ѝ.

— Защо сте във Венеция? Откъде идвате? Какво търсите тук?

Гласът ѝ се пречупваше ѝ звучеше все по-дрезгаво. Странно, но мавърът изглежда се отпусна.

— Първо, това не ви засяга. Що се отнася до останалото, би трябвало да разберете от какво семейство произхождам, а пък за намеренията ми... Вече ви казах, че скоро ще узнаете. — Гласът беше мек, но думите прозвучаха спокойно и решително.

Сара затвори очи. Вече не разбираше нищо. Изпитваше страх... не, това не беше страх, а нещо неразбираемо.

— Искате да ми сторите зло, сигурна съм. Не ме мразите, но нещо в мен ви отвращава и аз не разбирам какво. Няма смисъл.

Мъжът се вцепени. Докато говореше, от всяка дума се излъчваше заплаха.

— Виждате прекалено много — изрече сковано, отиде до прозореца, свали ризата и я пусна на пода. — Не ви разбирам — продължи той, но очевидно говореше повече на себе си. — Не мога да повярвам... но трябва да вярвам... Явно не го правя, както трябва. Май съм загубил усета си към скандалното, а никога не ми е бил по-необходим от сега.

— Какво искате да кажете? — попита тихо тя и гласът ѝ беше само глух шепот.

Той не отговори и Сара не посмя да попита пак. Минутите минаваха. Той стоеше до прозореца и тя не откъсваше поглед от него. Профилът се очертаваше едва видимо, но линията на раменете и тесните хълбоци беше ясна. Колкото ѝ да ѝ беше чужд, той излъчваше аурата на мъж, свикнал да се подчиняват на заповедите му. Би трябвало да се бои от него, но не изпитваше никакъв страх.

Позата му се промени леко, стана по-замислена... и по-уязвима. Тя не знаеше колко време е минало, когато той най-последно обърна гръб на прозореца. Десет Минути? Или час? Върна се с бавни крачки до дивана и седна така, че тялото му да я докосва. Въпреки това тя не беше подготвена за начина, по който той сложи ръка на рамото ѝ. Не я привлече към себе си, за да я целуне — просто я притисна до гърдите си, сякаш искаше да я утеши — и себе си.

— Откъде се взе, изгубена малка гълъбице? — Гласът му беше само горещ полъх в ухото ѝ и тя се разтрепери. Как попадна в този напуснат от бога град?

Това не беше въпросът, който искаше да ѝ зададе — не тук, не тази нощ. Сара понечи да се отдръпне, но разбра, че той се нуждаеше от нея. Никога не беше преживявала това — някой да има нужда от нея по този начин. Затова остана на мястото си. Гладката кожа на гърдите му беше топла, малкото косъмчета я гъделичкаха. Сърцето му биеше под ухото ѝ и чувствеността на съвършеното тяло отново събуди сетивата ѝ.

— Тази нощ говорим за мечти, не за кошмари — чу се да казва тя. — За мечтите, които ние, отчаяните, си купуваме, помните ли?

— Така ли е, гълъбице? Наистина ли? — Пак говореше на себе си. — Аз не гоня мечти. Това време отдавна отмина.

Той замлъкна и Сара не намери какво да каже, защото нямаше ни най-малка представа какви демони го преследват. Не можеше ѝ да го попита.

— Кажете, смятате ли ме за развратник? — попита след малко той.

— Не. — Отговорът беше бърз и искрен.

— Някога обаче бях. И пак трябва да стана. Когато дойде времето да спра, какво ще остане от мен? Какво, по дяволите, ще остане от всички нас?

Тя не разбра за какво говореше той, но по гърба ѝ пробягаха студени тръпки. Нямаше думи за отговор, но той и не го очакваше от нея. Затова седяха в мълчание, докато той я улови под брадичката, целуна я и нежно я положи на дивана.

— Време е — проговори меко мавърът и я изтръгна от съня. Сивата светлина отвън го бе предупредила, че скоро ще се разсъмне. Сара не бе забелязала нищо, но когато вдигна глава от удобната възглавница и го погледна, видя, че чертите му са по-ясни отпреди.

Не ѝ беше лесно да се събуди и движенията ѝ бяха бавни и несръчни. Облече се безмълвно и без светлина, завърза скъсаните върви на маската и я сложи на лицето си.

Когато свърши, на вратата се появи един слуга. Сара хвърли поглед към мавъра, който седеше с гръб към нея и се взираше през прозореца към канала. Огромната му фигура закриваше първата светлина на идващия ден.

— Довиждане — пошепна тя. Гласът ѝ беше дрезгав от изтощение. Само от изтощение и от нищо друго, опита се да си внуши тя.

— Желая ти всичко хубаво, Сара. — Неговият глас беше толкова студен ѝ дистанциран, че сърцето ѝ се сви от болка. Тя сведе глава, за да покаже, че е разбрала окончателността на сбогуването.

Слугата я придружи през редица стаи — отекващи, празни, фенерът му хвърляше подскачащи сенки по стената, стъпките на Сара отекваха неестествено високо в тишината.

Стигнаха до голямата черна входна врата, слугата отвори широко двете крила и Сара излезе навън.

Бързо се развиделяваше. Покривите от другата страна на канала образуваха груб релеф на фона на сивото небе. Сара се качи мълчаливо в лодката, слугата мълчаливо хвана греблата. Къщите се плъзгаха покрай нея, без да ги забелязва. Газовите фенери, образуващи шнур от перли по дължината на каналите, бавно избледняваха в хладната сивота на ранното утро.

Беше прекарала нощ, за каквато не бе смяла дори да мечтае. Много неща бяха прекрасни, някои почти ужасни и толкова объркващи, че не знаеше какво да мисли. Сякаш главата ѝ бе натъпкана с преживявания, които висяха като тежки облаци пред очите ѝ и забавяха мисленето.

Когато Сара слезе на Кампо Манин ѝ свали маската си, сградите около нея все още светеха в сиво и алабастрово. Ала когато стигна до палацо Боволо, всички цветове се бяха смесили в пастелно жълто. Тя се качи по външната стълба на втория етаж, влезе и заключи вратата. Главата ѝ беше препълнена с впечатления, виеше ѝ се свят от изтощение, изтича по дългия коридор до стаята си, съблече се по долна риза и падна тежко на леглото.

Преди да заспи, в ума ѝ заседна една мисъл: „Какво може да иска той от мен? Какво?“.

Сънят дойде много скоро, но сънищата не бяха в състояние да ѝ дадат отговор.

Невъзможно е.

Думите се търкаляха като гръмотевици в главата на Себастиан, докато загубиха значението си. Лежеше гол на кушетката, наблюдаваше изгрева на слънцето през готическите прозорци и въртеше между пръстите си празна чаша за вино. Какво искаше да постигне? Искеше справедливост за Адела — можеше да твърди това с непоколебима увереност. Ала това просто, ясно и съвсем правилно твърдение в неговите ръце се превърна в нещо друго.

Той я искаше. Сара. Знаеше го от мига, когато я видя за пръв път. И като истински идиот повярва, че ще се позабавлява с нея и ще направи неизбежното по-поносимо. Вместо това напълно бе забравил Адела в пламъците на страстта, наслади се на любовния акт, допусна тя да го завладее напълно. Чувството да притежава Сара беше прекрасно, но сега отчаяно се опитваше да си обясни какво не беше наред с него.

— Сър? — Гласът зад него беше мек, но решителен. — Мисля, че трябва да се измиете преди уговорката.

Себастиан се надигна тежко.

— Благодаря, Джани.

Момъкът му помогна да облече халата и отвори вратата, зад която слугите пълнеха чудовищната медна вана с гореща вода. Себастиан се изкъпа механично, позволи да го избърснат и да му помогнат да се облече и прогони всички плътски желания, докато не остана нищо, освен празна обвивка.

Много добре, повтаряше си той. Така трябва да бъде.

— Мистър Дьо Линт вече ви очаква — съобщи тихо Джани и му подаде златната полумаска. Себастиан я пое и завърза шнуровите с опитни движения.

— Няма да трае дълго.

Денят сияеше. По небето не се виждаше нито едно облаче. Синевата беше толкова наситена, че изглеждаше като нарисувана.

Изтощението му беше толкова силно, че възприемаше деня като болезнена игра между слънчева светлина и размити сиви сенки. Скри се под балдахина на гондолата и, помоли Джани да го закара до казино Джало.

На вратата бе посрещнат от слуга, който го въведе в апартамента, където вчера бе оставил Дьо Линт и Доменика. Слугата почука и Дьо Линт провлечено му позволи да влезе.

— О, сеньор Гуера! — посрещна го сърдечно мъжът и размаха насреща му тумбестата чаша с коняк. Носеше същите дрехи като вчера, но бяха силно измачкани, а винаги перфектно сресаната му коса стърчеше на всички страни. — Радвам се, че идвате да посетите един приятел. — Италианският му преливаше от ирония. Порови в джоба си и хвърли в ръцете на Себастиан монета от пет суверена.

Себастиан я улови ловко, направи няколко стъпки към дивана и си заповяда да държи чувствата си под контрол. Гневът отново го владееше. Искаше да причини болка на този самодоволен мъж, да го засрами и унижи. Дьо Линт трябваше да си плати. За пореден път се запита доколко искаше да отмъсти за Адела и доколко заради самия себе си. Когато стигна до дивана, видя легналата на възглавниците фигурка. Разрошена черна коса, стройни крайници, младо, твърде младо лице — за момент го сбърка с лицето на друго момиче с гарвановочерни коси. Ала това тяло беше просто уморено, докато тогава беше видял сълзи и кръв, беше чул ужасени писъци. За момент отново се уплаши, че е предизвикал още една трагедия, че момичето е мъртво...

Тогава видя, че гърдите на младата жена се вдигаха и спускаха, а кичурът пред устата ѝ се развяваше леко при всяко издишване.

Когато дъхът му се успокои, седна на един стол и попита с нарочна небрежност:

— Значи малката се оказа по вкуса ви, сеньор? Както виждам, доста сте изтощили детето.

Дьо Линт въздъхна блажено.

— О, да, малката е прелестно същество. И тя ме изтощи доста, признавам. Всичко беше според обещанията ви... само дето не беше девица.

— Но вие не поискахте девица, а и аз никога не съм твърдял, че ще ви доведе невинно момиченце. — Себастиан си позволи да изрази

леко недоволство.

— Прав сте, но си позволих да се надявам... Да, доволен съм, малката беше красиво, изкусително парче плът, което ми достави много повече удоволствие от някоя глупава скитница през първата си любовна нощ... — Той се усмихна с тънките си устни. — Имахте ли възможност лично да се убедите в предимствата ѝ?

Себастиан погледна момичето, което не бе отворило очи, но известно напрежение в чертите на лицето му показва, че се е събудило.

— Не — отговори с твърд глас. — Аз предпочитам истински жени.

— Колко жалко. — Дьо Линт я наблюдаваше нежно. — Трябва да ѝ купя нещо хубаво, например кукла или чифт здрави обувки. Не е почтено майката да получи всичко.

— Направете го, щом не можете другояче — изрече Себастиан толкова рязко, че Дьо Линт го погледна изненадано и между веждите му се вдълба бръчка. Себастиан се постара да продължи с по-умерен тон: — Моля за извинение, сеньор. Обвинявам се, че не съм ви разбрал правилно. Девици се намират много трудно, както сигурно знаете, и в момента нямам на разположение нито една. Но получих няколко интересни предложения и щом се намери нещо, ще ви съобщя, ако желаете.

Дьо Линт се усмихна.

— Винаги — отговори ведро, — но не бързайте. Убеден съм, че малката ще ме забавлява още няколко дни.

— Тогава ще се заема веднага — отговори Себастиан и скочи. — През това време използвайте спокойно любовното гнездо, което съм ви осигурил. Надявам се, че ви е харесало. — Помълча малко и добави, сякаш едва сега му бе хрумнало: — Срещу малка такса, разбира се.

Лицето на Дьо Линт изрази цинизъм.

— За да имате и вие някаква полза, нали? — Себастиан вдигна извинително рамене и мъжът насреща му продължи: — Не оспорвам, че сте си го заслужили. Ако успеете да ме изненадате още веднъж, ще платя двойно. — Кимна и потвърди: — Наистина много ще се радвам.

— Ще се постарая — отговори Себастиан. — Мансфийлд ме увери, че сте човек на честта. — Обърна се и се запъти към вратата.

Сара закъсня за закуска. Очите ѝ пареха, имаше главоболие, преживяното през нощта се плъзгаше като призрачни пръсти по тялото ѝ, тайни и прекрасни. Докато пиеше чая си, топлината му беше спомен за устните на мавъра. Когато хващаше чашата, усещаше твърдостта на мускулите му.

Чувстваше се чужда и с изтръгнати корени, като пленница в друг свят, докато животът около нея се движеше в обичайните рамки. Лейди Мерил се наслаждаваше на гледката от балкона, момичетата кипяха от енергия и жажда за действие.

Когато закуската приключи, лейди Ана отказа да вземе участие в уроците и излезе на разходка в големия салон, докато баба ѝ диктуваше писма. Сара усещаше напрежението на момичето в собственото си тяло и му завиждаше за свободата: докато тя описваше за пети път едни и същи наблюдения, лейди Ана се разхождаше нетърпеливо около тях. Накрая се наведе над рамото на Сара, изчака я да напише адресите и да запечата писмата и когато работата бе приключена, заговори развълнувано:

— О, бабо, искам днес отново да отида на площада. Съвсем забравих да нахраня гълъбите. Освен това вчера мис Конъли ми разказа какво пише в нейния пътеводител: че всеки пътешественик трябва да мине поне веднъж под колонадите или да се нахрани на самия площад. А аз, глупачката, вчера пропилях своя шанс в кафене „Флориан“. Не трябваше да прием чая вътре, не трябваше!

Лейди Мерил хвърли недоверчив поглед към Сара — явно бе разбрала, че внучката ѝ лъже, — но само каза:

— Е, добре, не виждам защо да не повторим разходката си.

Сестрите Мортън, естествено, изразиха желание да ги придружат. Мис Харкет отказа да дойде, а мистър Дьо Линт още не се бе завърнал от нощното си приключение. Затова петте дами се качиха в две гондоли и потеглиха към площад „Сан Марко“.

Докато пътуваха по каналите, Сара хвърляше неспокойни погледи към лейди Мерил. Знаеше, дългът ѝ изисква да каже на работодателката си, че лейди Ана е излъгала, но малкото провинение на момичето беше нищо в сравнение с онова, което бе правила самата тя миналата нощ. Затова беше по-добре да си мълчи.

Най-сетне, лицемерно изчервена, се осмели да признае:

— Искам да знаете, милейди, че не съм говорила с лейди Ана за моя пътеводител.

Лейди Мерил избухна в смях.

— Може да съм стара, но не съм глупава.

— Знам, мадам. Само че... Просто трябваше да ви кажа, това е.

Лейди Мерил улови ръката ѝ и я стисна.

— Не се вълнувайте толкова, скъпа. Знам какво става. Такъв е животът. Младите хора не могат да се сдържат и са ужасно любопитни. Не искам да лъжете заради момичето, не е нужно и да го шпионирате. Би било непочтено спрямо двете страни. Освен това смятам, че всяко младо момиче трябва да добие опит в подобни ситуации, иначе животът ще престане да му доставя удоволствие.

— Благодаря ви, мадам — отговори Сара с искрено облекчение.

Скоро стигнаха до кея, където слязоха и прекосиха малкото площадче на път към същинския площад.

Лейди Ана буквално подскачаше от нетърпение, докато поръчваха. Погледът ѝ беше устремен към портика, на Флориан и час по час се оплакваше, че колоната ѝ закрива гледката. Лейди Мерил мълчаливо отпиваше от чая си, докато внучката ѝ изпи своя на две глътки и заяви, че отива да нахрани гълъбите. Сара и двете момичета трябваше да я придружат.

— Така няма да стане прекалено дръзка — пошепна старата дама в ухото на Сара.

— Сигурна ли сте, че искате да останете тук сама? — попита шепнешком младата жена. Не ѝ беше приятно да остави работодателката си без придружителка, защото беше искрено загрижена за нея, и в същото време нямаше никакво желание да придружава лейди Ана. Споменът за срещата на кулата продължаваше да я измъчва.

— Не се притеснявайте за мен — отговори весело лейди Мерил и Сара кимна умърлушено. Без да каже нищо повече, тя последва момичетата през площада, като се стараяше да се държи на дискретно разстояние и се надяваше нищо от онова, което прави, да не привлече вниманието им.

Сестрите Мортън натрошиха бисквитите, които носеха, и започнаха да ги хвърлят на гълъбите, които моментално се струпаха около тях. Лейди Ана не си направи труда да натроши своите и ги

хвърли цели, като предостави на тромавите птици да се карат за пляката. Погледът ѝ неотстъпно беше устремен към кулата.

— Каза ли ти, че ще бъде тук днес? — попита невинно мис Ефи. Сестра ѝ я погледна укорително и удостои Сара с поглед, от който би изтръпнал и слепец. Сара усети как се изчерви и едва успя да задържи главата си изправена. Ана се присъедини към приятелката си и също я изгледа многозначително.

Сара се направи, че не забелязва погледа ѝ. Можеше само да се надява, че момичетата скоро ще я забравят. Ала те мълчаха и я гледаха, докато напрежението стана непоносимо. По-добре да наруши мълчанието.

— Няма да кажа нищо — обеща сковано тя. — В задълженията ми не влиза да информирам лейди Мерил за какво си говорите.

— Благодаря ви! — извика щастливо лейди Ана. Мис Мортън я погледна недоверчиво, но сестра ѝ явно не изпитваше съмнения, защото засия и подаде на Сара част от своите бисквити. Компаньонката ги прие неохотно, защото това беше знак, че е станала част от заговора, макар да се стараяше да запази неутралитет.

— От вчера не съм чула нищо за него. — Най-сетне лейди Ана отговори на въпроса на Ефи. — Просто се надявах... — Тя млъкна и се заразхожда неспокойно наляво и надясно, все така с поглед към кулата. — Снощи беше толкова прекрасно, че просто не мога да престана да мисля за него.

Сара си припомни собственото си нощно приключение и изпита болка. Сравнението беше неизбежно. Ала когато лейди Ана продължи, от гърдите ѝ се изтръгна облекчена въздишка. Онова, което описваше момичето, беше само любовен шепот. Загърнатата в халат, младата дама стояла на прозореца си, докато обожателят бил в гондола в канала, на два етажа под нея.

— Не разбирам защо баба не е наела долния белетаж — въздъхна лейди Ана. — Тогава щях да се хвърля с главата надолу, право в обятията му, без да мисля за сигурността си...

Мис Мортън избухна в смях.

— От толкова високо би било наистина безумие — можеше да убиеш не само себе си, но и него! Щеше да потопиш лодката и двамата да се удавите в канала.

Лейди Ана я изгледа презрително и се обърна към кискащата се Ефи.

— Мога да плувам — заяви високомерно тя. — Не скочих само защото имам глава на раменете си.

— Как беше? — осведоми се любопитно мис Ефи. — Сигурно е било най-прекрасното преживяване през целия ти живот?

— Беше неописуемо — заяви твърдо лейди Ана, макар че само до преди минути беше описвала нощната си среща. — И сега се чувствам... замаяна — призна с грейнало лице. — Толкова лека, че мога да полетя. Но всяка секунда, в която не съм близо до него, ми причинява болка. Толкова е ужасно... и толкова сладко.

Момичето наистина е влюбено, каза си Сара, поне според това, което съм чела в книгите. По-нататъшните думи на лейди Ана бяха изпълнени със същото възхищение и макар че звучаха безобидно, Сара не можа да не си припомни собствената си горчива болка и смущаващия хаос от чувства, който я завладяваше всеки път, щом мислите ѝ се насочваха към мавъра. В сравнение с преживяното от нея описанията на лейди Ана бяха бледи и блудкави — като проста хартия до блестяща коприна. Сравнението я обезпокои и развесели едновременно. Онова, което изпитваше, със сигурност не беше любов, но беше много повече, отколкото си беше представяла в мечтите си.

Щом свърши да разказва, лейди Ана направи драматична пауза и погледна надменно приятелките си.

— Няма нищо, което може да се сравни с това, когато още не си го преживял.

Мис Мортън извъртя очи.

— О, стига, Ана, не е нужно да се държиш така, сякаш си единствената жена на света, която е била влюбена.

Лейди Ана я погледна учудено.

— О, Мелинда Мортън, нима сега ще ми кажеш, че имаш любим?

— И защо не?

— Но ти дебютира само преди една година! И досега не си казала нищо дума!

— Ти пък ще дебютираш чак следващото лято. Освен това аз не съм като някои други, които разкриват всичките си тайни. — Тя хвърли

многозначителен поглед към сестра си и добави: — Особено когато някой не може да запази тайната за себе си.

Мис Ефи почервения от гняв.

— Не съм го направила нарочно. А и беше само веднъж.

Лейди Ана очевидно умираше от любопитство, но мис Мортън само поклати сърдито глава, когато приятелката ѝ отвори уста да каже нещо.

— Не мисли за мен, скъпа. Исках само да кажа, че любовта е нещо съвсем нормално. Дори... — Погледът ѝ падна върху Сара и тя добави уверено: — Дори мис Конъли със сигурност е била влюбена.

Сара беше готова да потъне в земята.

— Вярно ли е? — попита веднага лейди Ана.

— Боя се, че аз съм изключение от правилото — опита се да се измъкне Сара, съзнавайки, че бузите ѝ са пламтящо червени. Как се мразеше за това изчервяване! Момичетата бяха прелестни, но нямаха представа за сериозността на живота и това късаше нервите ѝ. — През живота си съм обичала много хора, но никога не съм била влюбена, поне не така, както вие си представяте любовта, и не мисля, че някога ще се влюбя.

— О, но защо? — попита разочаровано Ефи.

— Млъкни! — изсъска гневно сестра ѝ.

Мис Ефи веднага се овладя.

— Моля за извинение, мис Конъли. Това изобщо не ме засяга. — Направи лека гримаса и пошепна нещастно: — Но все пак ми се иска да знам.

— Няма нищо, мис Ефи Всичко е наред. — Това беше лъжа. Нищо не беше наред. Сара изпитваше необходимост да разкаже на момичето цялата история, за да я накара да разбере как живеят обикновените хора — онези, които сами оправят леглата си, приготвят яденето, сресват косите си. Стотици мъже и жени, които правеха живота на Ефи комфортен и безгрижен. — Още преди много време се примирих с положението си. Според мен любовта е до голяма степен въпрос на късмет и на богатство. В мен няма нищо, което би могло да привлече мъж, притежаващ достатъчно средства да издържа семейство. А пък за омъжени жени се предлагат само лоши или направо ужасни работни места.

— Какво ще правите тогава? — попита учудено Ефи. — Наистина ли смятате да прекарате остатъка от живота си като икономка?

— Да, докато остареея и вече не мога да работя — отговори равнодушно Сара. „Точно заради това приех предложението на мавъра“, добави наум тя. — Надявам се дотогава да съм събрала достатъчно пари, за да изживея спокойно старините си.

Но ако не успееше... Ала не би могла да изрече страховете си пред момичетата.

Известно време и трите мълчаха, опитвайки се да преглътнат представата, че извън тяхното безгрижие има и друг свят. Ала когато камбаните удариха кръгъл час, моментът на размисъл отмина и момичетата се върнаха към разговора си, сякаш никога не го бяха прекъсвали.

Макар че объркаността, подтикнала Сара към това признание, скоро се разсея, тя не съжаляваше за онова, което им бе казала. Знаеше, че скоро ще го забравят. Богатите млади, дами не се интересуваха от същества като нея и не се опитваха да ги разберат.

Сара натроши бисквитките в шепата си, хвърли ги на гълъбите и се засмя, когато те се втурнаха да кълват.

За обяд се върнаха в палацо Боволо и завариха там мистър Дьо Линт, прясно избръснат и в най-добро настроение. Лейди Мерил заяви, че възнамерява да посети някои от малкото останали в града венециански аристократи, оценени по достойнство от многобройните чуждестранни госта. Момичетата се оправдаха, че са много уморени, мистър Дьо Линт обеща да се грижи за тях и остана само Сара, която трябваше да придружи старата дама в няколко венециански палата.

Разговорите се водеха на френски и когато говореха твърде бързо, Сара не разбираше почти нищо. В един или два случая лейди Мерил проговори на немски — език, от който Сара нямаше никаква представа. Затова не ѝ оставаше нищо друго, освен да седи тихо и да разглежда модните, прекалено младежки тоалети на застаряващите домакини, както и да се учудва на състоянието на помещенията, в които ги приемаха. От гладките мозайки по подовете лъхаше студ, старинните позлатени столове бяха дяволски неудобни, а стените бяха тапицирани с избеляла дамаска, по която висяха стогодишни картини.

Всеки салон беше голям и със силно ехо като мавзолей. За неудоволствие на Сара салоните до един приличаха на онзи, в който се беше любила с мавъра. Виждаше го във всеки мрачен ъгъл, в бегло мяркащите се лица на слугите. Чуваше гласа му във вътрешността на къщата или долу на улицата. Обезпокоителен, тръпнешк копнеж събуди отново потисканото чувство за вина и тя закопня за тишината на спалнята си.

На път към тяхното палацо Сара беше мълчалива както обикновено, но лейди Мерил се покашля дискретно, за да ѝ даде да разбере, че има нужда да си поприказва с някого. Младата жена разтърси глава и прогони мрачните си мисли.

Старата дама следеше с тъжни очи палатите покрай Канapé Гранде.

— Сигурна съм, че Харолд щеше да хареса този град. Рупърт също. Със сигурност. — Тя огледа преценяващо Сара и настави с лека усмивка: — Никога не сте ме разпитвали за съпрузите ми.

Сара я погледна учудено.

— Предполагам, че ако решите да ми разкажете, сама ще изберете момента, мадам. Смятах, че не е редно аз да ви разпитвам.

Лейди Мерил се усмихна дяволито като младо момиче.

— Ох, детето ми, май все още не разбирате старите дами! Ние обичаме да говорим за себе си. Освен това вие сте моя компаньонка, не прислужница. Имате пълното право да задавате въпроси. — Тя замълча подканващо и Сара прие неизречената покана.

— Е, ще ми кажете ли какви бяха съпрузите ви?

Лейди Мерил кимна доволно.

— Първият ми съпруг се казваше Рупърт, беше барон и много по-възрастен от мен. Но възрастта нямаше значение. Бях поласкана от вниманието и от титлата му. Защото моето семейство не беше толкова високопоставено, разбирате ли?

— Нима не сте го обичали? — извика импулсивно Сара и се изчерви. — Искам да кажа, че винаги сте говорили за него с много любов, и аз...

Лейди Мерил ѝ махна да млъкне.

— Разбира се, че го обичах, но любовта дойде по-късно. Като се замисля, смятам, че започнах да го обичам след раждането на Емилия, най-голямата ни дъщеря. Тя е майката на Ана, както знаете. Отначало

бях отчаяна. Мислех си, че се е оженил за мен само за да му родя наследник. Но той беше толкова щастлив, когато родих Ема... Каза ми, че няма никакво значение дали някога ще му родя син, и аз му повярвах... — Тя въздъхна и обясни: — Когато се оженихме, бях на петнайсет и в обществото се разрази истински скандал. Все пак беше 1813 година. Живяхме щастливо цели деветнадесет години. Родих му четири деца, можете ли да си представите! Аз! Матроната от село! Две умряха, затова пък Ема и Джон — вече е лорд Брекънридж — ме дариха с внуци.

— А вторият ви съпруг? — попита плахо Сара, макар че беше искрено любопитна.

— Казваше се Джефри. И той беше вдовец. Аз си имах своята издръжка, той вече имаше наследник. Повечето хора не можаха да разберат защо се омъжих за него, и то само две години след като Рупърт почина. Но аз съм жена, която има нужда от съпруг, за да е щастлива. Разбира се, пазех свято паметта на Рупърт, но обичах Джефри. Освен сина си, той имаше и две дъщери и аз ги отгледах. Погрижих се да дебютират, както е редно, и да си намерят добри съпрузи. Когато се омъжих за Джефри, бях на трийсет и пет години, така че вече не можехме да се надяваме на деца. Когато се роди Бертран, и двамата не повярвахме. Представете си — цяла сюррия деца! Бъдещият лорд Отли и сестрите му, малкият ми лорд Брекънридж и Емилия, и накрая Бертран, бебето, което се появи неочаквано за всички. По-малката от заварените ми дъщери, Елиза Дьо Линт, се омъжи само година след сватбата на Емилия. Съпругът ѝ е сър Джералд Мортън. Затова позволих на Мелинда и Ефи да придружат Ана — те са израснали заедно, като сестри.

— После сте се омъжили още веднъж, така ли? — попита несмело Сара.

Лейди Мерил се усмихна тъжно.

— А, да. За Харолд. Последният ми съпруг. Джефри почина десет години след женитбата ни и тогава си казах, че няма да се занимавам повече със стари мъже. Не исках да остана сама. Сър Харолд Мерил беше отговорът на мечтите ми. Той беше едва на четиридесет, аз бях навършила четиридесет и шест. Веднага се влюбих в него. Живяхме заедно цели двадесет и четири години, преди и той да

ме напусне. Не е честно, разбирате ли? Този път трябваше да си отида аз. Аз съм по-възрастна от него и трябваше да умра първа.

— Много съжалявам — пошепна Сара.

— Няма за какво — отговори лейди Мерил с типичния си прагматизъм — В крайна сметка това ви донесе мястото при мен.

— Не исках да...

Лицето на старата дама се отпусна.

— Знам, мила, знам. Исках само да ви обясня, че не всичко в миналото ни е лошо. Хората са склонни да превръщат нещастните случайности в живота си в трагедии. А истината е, че твърде малко от тях са толкова мрачни и безнадеждни. Винаги има по нещо добро, колкото и малко да е.

— Сигурно — пошепна Сара, не знаейки как да реагира. — Благодаря ви, че ми разказахте за съпрузите си, милейди. Отдавна исках да ви попитам, но не смеех.

— Вашите въпроси винаги са добре дошли, скъпа — увери я лейди Мерил, докато я оглеждаше изпитателно. — Ако не се лъжа, зад поведението на внучката ми се крие нещо, което ви създава грижи. Искам да знаете, че можете спокойно да ми доверите какво ви измъчва.

— Благодаря, мадам — прошепна едва чуто Сара. Да се довери на лейди Мерил? Да ѝ разкаже за нощта с мавъра? Невъзможно. Да ѝ обясни, че се страхува от сина ѝ? Още по-невъзможно!

Точно в този момент гондолата спря пред водната стълба. Беше прилив и от водата се подаваше само най-горното стъпало. Благодарна, че не се налага да говори, Сара отметна платнището на балдахина, надигна се и бързо слезе на брега. Обърна се и помогна на лейди Мерил да се прехвърли. Старата жена я хвана под ръка и стисна пръстите и с две ръце. Угризенията на съвестта ѝ се засилиха. Дали работодателката ѝ щеше да повтори това топло ръкостискане, ако ѝ бе признала какво я вълнува? Не. По-добре да прогони тези грозни мисли.

8

Себастиан се взираше мрачно в купчината сметководни книги. Документацията на повече от дузина имоти и финансови начинания, достойни за един пер. Бяха минали повече от десет години, откакто за последен път беше преглеждал сметководна книга. Вече не помнеше защо бе отказал да се занимава със сметки. Счетоводството беше като чужд език — по-точно казано, никой от езиците, които Себастиан разбираше. А той се ласкаеше, че има талант за чужди езици, ухо за чуждестранното произношение и начин на изразяване.

Обаче цифрите... Наистина беше добър по смятане, но безкрайните редици числа в безброй колони, допълнителните бележки и задраскванията бяха достатъчни да му причинят главоболие. Изобщо не беше сигурен какво точно трябва да направи. Всяка страница се сумираше накрая до две определени цифри. Досега не се беше замислял, че би трябвало да запомни повече от тези две числа. Сумата, на която възлиза капиталът му, и сумата, която може да изхарчи.

Искаше му се да попита Уитби какво прави един съвестен джентълмен с такава планина от документи, но това само щеше да затвърди лошото мнение на адвоката за клиента му, освен това не се беше сетил да го попита къде смята да прекара тазгодишната си отпуска. Можеше да пише на Даниел, но знаеше, че братовчед му се оправя с книгите дори по-зле от него. Баща ми щеше да се гордее със сина си, каза си саркастично Себастиан. За пореден път ставаше ясно, че той е недостоеен да бъде граф Уортхем.

Часовникът на близката църква удари кръгъл час и Себастиан захвърли книгите. Сега нямаше време за сметки. Зовеше го друг дълг — точно заради него беше седял толкова време над сметководните книги. Защото не искаше да мисли непрекъснато за предстоящото отмъщение.

Само след няколко часа щеше да изпълни последната част от плана си. И да го забрави завинаги.

Вечерта Дьо Линт заяви, че отива в градското казино. За радост на Сара лейди Мерил реши да го придружи и така ѝ осигури свободна вечер.

За да покаже малко общителност, тя взе плетивото си и отиде при момичетата, които седяха с гувернантката си в портеджото. Ала мис Харкет се бе вдълбочила в книгата си, а момичетата си шепнеха развълнувано, затова Сара скоро се оттегли в стаята си, за да продължи да работи под светлината на газовата лампа.

Веднага след като влезе в стаята си, тя погледна автоматично към нощното шкафче. Тази вечер там нямаше нищо, само позлатеното дърво блесна насреща ѝ. Сара се обърна към леглото си и за момент повярва, че и то е недокоснато. Но в сянката на възглавницата...

Опипа покривката на мястото, където свършваше възглавницата и намери нещо меко и гладко. Вдигна го към светлината и въздъхна. Оказа се цвете. Голяма бяла лилия, която блестеше под оранжевия пламък на лампата като призрачно явление. В средата на цвета беше пъхната перла, същата като опази, която бе получила миналата вечер.

Сара стоя дълго време неподвижна. Беше си припомнила букета от лилии, получен от лейди Ана преди два дни, макар и без перли. Какъв беше смисълът на това повторение?

Защо ѝ бе подарил перли — символа на сълзите? Дали за спомен, или искаше да се пошегува с нея? Дар ли беше това или предупреждение? Или тя влагаше прекалено голямо значение в този жест? Може би лилиите просто бяха любимото цвете на мавъра, а перлите — любимите му скъпоценности? И при най-добро желание не можеше да каже. Затова остави цветето на нощното шкафче под лампата и започна да плете. Когато гърбът я заболя и пръстите ѝ се умориха, остави наполовина изплетения чорап, извади от чекмеджето проста хартия за писма и започна да пише. Веднъж в седмицата пишеше на всеки от хората, които представляваха единственото семейство, което някога беше имала. Двойно по-често пишеше на жената, която беше не само нейна благодетелка, но и най-добрата ѝ приятелка.

Скъпа Маги,

Още веднъж ти благодаря, че се справи толкова добре и уреди да купя траурните рокли на мисис С Радклиф. Съжалявам искрено за смъртта на вдовицата, защото беше мила, добра душица. Но поне роклите ѝ ми вършат много добра работа. Още на кораба завърших преправянето и на последната рокля — оттогава е минала по-малко от седмица. Колкото и нетрадиционна да е работодателката ми, не вярвам, че би търпяла икономка в училищна униформа, нали?

Сара прочете написаното и потрепери. Много ясно се усещаше, че веселостта ѝ е принудена. Винаги когато пишеше на приятелката си, се разкъсваше между истинските си чувства и уроците от училището за млади дами, където ѝ бяха вгълпили какво да пише в писмата си и какво не. В крайна сметка се подчиняваше на изискванията и не пишеше нищо за себе си. Тромавият ѝ стил се дължеше на голямото закъснение, с което беше започнала да пише — и на тайните, които вече не споделяше с най-добрата си приятелка.

Сара смръщи чело и се опита в остатъка от писмото да бъде по-откровена.

Лейди Мерил е най-доброто, което можех да си пожелаая — любезна, естествена и добра. Трудно ми е да повярвам, че съм при нея от почти четири месеца. Синът ѝ е ужасен, но не чак толкова, колкото се опасяваш. Узна ли още нещо за скандала, в който е бил забъркан? Знам, че не би трябвало да се вслушвам в клюките, но в случая е необходимо. За да знам какво мога да очаквам.

Лейди Ана и приятелките ѝ се държат все така надменно. Глупави момичета, но иначе не са лоши. Част от мен дори им завижда. Май и аз съм глупачка. Моля те, не ми се смей!

Ето я пак преувеличената веселост, която трябваше да прикрие дълбоката ѝ несигурност. Сара се опита да не мисли повече за

момичетата, но когато погледът ѝ падна върху лилията, мислите ѝ автоматично се насочиха към мавъра и странното, завладяващо преживяване миналата нощ. Ако можеше да разкаже на някого за случилото се, то само на Маги. Двете бяха израснали заедно в бедняшкия квартал на Лондон, наричан „Свещената земя“, и практически бяха едно семейство, докато Маги не се омъжи за барон.

Точно така, сега Маги беше баронеса и отношенията им не бяха същите, колкото и да го желаеха и двете. А в срещата на Сара с мавъра имаше нещо странно, нещо невероятно, което я караше да се страхува, че ако напише няколко реда за случилото се, то ще се разтвори във въздуха. Сара се взря мрачно в недовършеното писмо. Много искаше да напише нещо, но без да казва на Маги цялата истина.

Запознах се с един необикновен джентълмен и той прояви силен интерес към мен. Не вярвам в мотивите му, но нещо в мен настоява да се сближа с него.

Това беше повече от достатъчно. Сара изброи набързо забележителностите, които беше видяла, запечата писмото и написа адреса на плика. Щеше да го изпрати със сутрешната поща.

После се съблече с енергични, отработени движения, изми се и се пъкна в простата ленена нощница, която си беше донесла от училището. Мушна се в леглото, угаси лампата, зави се до брадичката и се опита да заспи.

Ала сънят не искаше да дойде. Тя лежеше неподвижно, взираше се в изместената гипсова розетка на тавана и се вслушваше в шумовете на нощта, които бризът довяваше през отворения прозорец. От отворения портеджо долиташе смехът на лейди Ана и сестрите Мортън, понякога и спокойният, укоряващ глас на гувернантката. От поне дузина прозорци се чуваха смехове и откъслечи от разговори, идващи от другите апартаменти на палата и от съседните сгради.

Всеки глас се чуваше ясно, защото под него лежеше дълбока, постоянна тишина, като бавна река, която носи по повърхността си златни листа. Нямаше тропот на коне, тежки, тракащи колела, които поглъщаха всички по-леки шумове. А водата на лагуната беше абсолютно тиха — темпераментното Адриатическо море само

шепнеше приглушено и ударите на веслата и прътовете на гондолите буквално отекваха в каналите.

Сара осъзна бавно, че в нощта имаше още един шум. От далечно разстояние долиташе тиха музика, но в началото тя не беше сигурна дали става дума за една или за повече групи певци. Постепенно мелодията се усили, отдели се от останалите шумове и Сара разбра, че музикантите се приближават.

По-високо и по-високо, по-близо и по-близо — елегантността, с която музиката се приближаваше, я смая, докато проумя, че музикантите се носят с лодка по водата. Когато стигнаха под прозореца ѝ, тя стана. В същия момент откъм портеджото се чува възхитените викове на момичетата.

Сара отиде до прозореца и любопитно надникна навън. Точно под нея имаше поне десет гондоли. Черните балдахини бяха свалени. На мястото, където обикновено окачваха фенер, сега бяха поставени мангали с пламтящи въглища. Смайваща гледка! В светлината им се виждаха десетки музиканти в разкошни карнавални костюми, които свиреха, пееха и заставаха в драматични пози. Цигулари, флейтисти, свирачи, барабанисти и акордеонисти се бяха струпали поне по пет в гондола и плавателните съдове бяха толкова препълнени, че във въодушевените викове на момичетата се примесиха предупреждения — често-често някой от музикантите се олюляваше и за малко да падне във водата.

Гондолиерите пееха с дълбоки, благозвучни гласове. От другата страна на канала към тях се присъединиха няколко венецианци. Може би тези екстравагантни серенади са за всеки, който иска да участва, помисли си Сара.

Хората от всички околни къщи се събраха по прозорците. Сара се огледа наляво и установи, че лейди Ана и сестрите Моргън са се облегли на парапета и следят представлението с огромен интерес. Пъстро облечените музиканти често хвърляха възхитени погледи към трите момичета и продължаваха да пеят. Посегна инстинктивно към свещника на масата, но точно тогава на прозореца се появи лице. По дяволите, това не беше мавърът, а маска, бяла и празна като лунната светлина, която я осветяваше. Сърцето на Сара спря да бие и тя отвори уста да изкрещи, но в следващия миг осъзна, че това е маската, която беше на лицето му вечерта на бала. Въздъхна облекчено, когато той се

изтегли нагоре и сръчно се прехвърли през перваза на прозореца. Направи няколко крачки и застана в средата на помещението, сякаш му принадлежеше.

— Дойдох в карнавален костюм — проговори спокойно той и Сара едва успя да потисне истеричното си кискане: какви мелодраматични думи!

— Лампата ми е угасена, свещта също — отговори тихо тя и най-сетне пусна тежкия свещник. — Никой от двамата ни няма нужда от карнавален костюм.

— Горях от нетърпение да ви видя отново — каза той.

Откъм портеджото се чуваха възхитени викове. Сара енергично си заповяда да се овладее. Какво правеше той тук? Какво си въобразяваше?

— Защо тогава не ми изпратихте покана? — попита сърдито тя. — Постъпката ви е безумна и опасна.

Той се засмя. Очите му бяха скрити в сянката на маската.

— Много по-опасна, отколкото можете да си представите.

Явно се опитваше да я стресне, за да не го разпитва повече за безумните му дела. Въпреки тръпката, която премина през тялото ѝ при тази мисъл, гневът ѝ не угасна. Намеренията му явно биха отново да се любя с нея. Тя прекоси стаята, спушна завесите и едва тогава обърна лице към него.

— Защо сте тук? — изсъска вбесено. — Какво искате от мен? Мислех, че миналата нощ сте се обслужили достатъчно.

— Как бих могъл да ви се наситя? — Той хвана ръката ѝ и я привлече към себе си. Тялото му беше голямо и твърдо. Споменът за преживяното нахлу в чувствата ѝ, ускори дъха и ритъма на сърцето ѝ.

— Това е лъжа — чу се да казва. — Това е смешно.

— Де да беше само това.

Думите бяха произнесени толкова тихо, та Сара повярва, че е сънувала. Ала преди да е успяла да отговори, устните му се приближиха към лицето ѝ и завладяха устата ѝ.

Господи, толкова е сладка... Себастиан притисна крехкото тяло до гърдите си, за да усети всяка извивка през тънката материя на нощницата. Когато телата им се срещнаха, съпротивата ѝ угасна. Тя се облегна на него, довери се на силата му, точно както беше планирал, макар да желаше да стане другояче. В ума му постоянно беше

разпределението на времето и той се запита дали Джани ще успее да накара Дьо Линт да се върне у дома в подходящия момент. Задълженията и плътската жажда късаха нервите му. Той я искаше, искаше я толкова силно, че почти го болеше. И се мразеше за това, което трябваше да ѝ причини...

Сега нямаше да мисли за това. Щеше да мисли само за тази жена, в този момент. Щеше да ѝ дари нощ, за която да си спомня вечно, дори само защото трябваше да ѝ се извини за онова, което предстоеше.

Не. Никакви извинения. Никакво разкаяние. Само този час, тук, с нея. Ще забрави всичко и няма да се страхува, че може да се изгуби, защото скоро... скоро всичко ще свърши.

Себастиан свали маската, безмълвно бутна Сара към леглото и тя му позволи да я положи върху завивката. Неволно си припомни легендата за Ифигения, пожертвана на брега на Дулия, вдигна дългата ѝ нощница и я свали, без да става. Лунната светлина и сиянието на факлите проникваха през завесите и падаха върху тялото ѝ, но бяха твърде слаби, за да разкрият чертите и. Ала формите на бледото ѝ тяло бяха достатъчни да го подлудят.

Миналата нощ бе усетил това тяло под своето, но сега имаше възможност да го види... Сара нямаше нищо общо с пищните жени, които в момента бяха на мода, но не беше и мършава. Структурата ѝ беше крехка, извивките — нежни, но крайниците ѝ не бяха тънки, нито претоварени с мускули. Във вдлъбнатините под ключиците, по китките и хълбоците личаха тъмни сенки, които подчертаваха меката бяла плът.

Той забеляза, че тя го гледа с очакване.

— Възхитително — прошепна дрезгаво и легна до нея на леглото.

Устните ѝ срещнаха неговите жадно, без колебливостта от предишната вечер. Тялото ѝ се затопли, под ръцете му, последвани от устата. По брадичката, по извивката на раменете. Целуна трапчинката, която се криеше плахо, и тя изохка задавено. Себастиан се засмя тихичко и продължи да милва чувствителното място с устни и зъби, докато тя застена и се заизвива под него.

— Това е само началото — заяви той и тя издаде звук, смесица от хленч и смях, който го улучи право в сърцето.

Посвети се на гърдите ѝ, помилва ги нежно, възбуди зърната, накрая тя сама пъхна едното в устата му. Той се зарадва на предложението и започна да обработва зърното с език и зъби, за да ѝ даде, каквото искаше.

После се придвижи надолу към корема ѝ. Тя се опъна като струна, дишайки тежко от наслада и смях, защото милувките му я гъделичкаха и възбуждаха еднакво силно. Ала когато той стигна до мекото гнездо между краката ѝ, тя спря да диша.

След малко изпъшка и в този звук имаше толкова радостно очакване и надежда, че в тялото му лумнаха пламъци.

— Нямате представа колко силно желяех да направя това — пошепна той.

Тя му отговори безмълвно, като измъкна крака си изпод него и го сложи на рамото му. Той предпочете да не реагира, при което тя изви хълбоци към него и вдигна и другия си крак, за да се отвори напълно за милувките му.

Поканата беше недвусмислена. Без да се колебае, той плъзна език в нежните гънки и това нахлуване изтръгна от устните ѝ ново пъшкане. Вкусът ѝ беше горещ, мястото ухаеше на мускус. Когато изви гръб и улови китките му, цялото му тяло се напрегна. Продължи да я милва с устни и език, докато тя изплака тихо. Опитваше се да не вика, да не вдига никакъв шум, затова музиката, която все още се чуваше отвън, я заглушаваше. Когато потъна в пропастта, Себастиан изпита тъмно вълнение. Краката ѝ се сключиха зад главата му и цялото ѝ тяло се разтърси от тръпка, по-силна от всичко преживяно досега. Изстена задавено и Себастиан усети как оргазмът ѝ завладя и него. За да не загуби нищо секунда, той отвори панталона си и мощно нахлу в нея. В този миг беше забравил грижливо изкования си план и не го беше грижа за времето.

Тя го посрещна с ръце, уста и тяло. Когато проникна в нея, той усети вълните на оргазма ѝ и с огромни усилия успя да се задържи, за да не я последва веднага. Точно в мига, когато песента долу заглъхна — последната песен, — тя експлодира и се отпусна в ръцете му като безсилна човешка купчинка щастие. Ала когато се опита да го отблъсне, той намери устата ѝ и я целуна нежно.

— Още не, гълъбице — пошепна в ухото ѝ, задъхан от напрежение и наслада. Задвижи се бавно в нея и тя изстена задавено.

— Смешно... — пошепна Сара. В тази ситуация думата беше глупава и банална и би трябвало да задуши удоволствието му, но вместо това го възпламени още повече. Целуна я настойчиво и отново започна да я тласка към пропастта.

Сара усещаше цялото си тяло едновременно празно и изпълнено от топлината му. Ала той не ѝ остави време да се отдаде на умората. Раздразни я с устни и ръце, измъкна я от дупката и отново разпали в утробата ѝ пламъците и треската на страстта. Накрая остана само могъщото му тяло, трескавото им дишане и парещата ѝ кожа под докосването му... Още, още, още...

А после... нещо стана. В ключалката се превъртя ключ, някой натисна бравата, чу се скърцане... Сара не разбра какво ставаше, не му обърна внимание. Стресна се едва когато вратата се отвори с трясък.

В стаята нахлу светлина, изпълни всяко ъгълче. В първия момент я ослепи, а когато очите ѝ бавно привикнаха, цялото помещение беше толкова светло, че сенките се бяха разтворили в нищото. Първата ѝ мисъл — след глухия ужас, който я бе разтреперил, — беше, че сигурно представлява невероятна гледка: гола, увила ръце и крака около прелъстителя, с разкривено от страст лице, изложена беззащитно на погледа му.

— Не — пошепна тя и в тази едничка дума беше вложен целият ѝ страх.

Строгий старчески глас на лейди Мерил проникваше приглушено през прозореца, докато Себастиан висеше на въжето на метър от водата. Беше се спуснал толкова бързо, че дланите му пареха. Благодарение на бързината си успя да се спаси от изобличаване, но сега го мъчеше прозрението, че в действителност не иска да си отиде. Беше направил, каквото трябва, и би било редно да се радва на успеха си. Сега лейди Мерил знаеше каква жена е довел Дьо Линт в дома ѝ. Щяха да уволнят Сара, Дьо Линт със сигурност нямаше да ѝ прости, така че нямаше да остане и негова метреса. В този момент би трябвало да тържествува, вместо да изпитва чувство за вина към тази жена, която с нищо не го беше заслужила. Той си заповяда да мисли за нещо друго, да се вживее отново в ролята си на галантен отмъстител и да се освободи от моментното затруднено положение, в което беше изпаднал.

Лодката му се беше отдалечила, теглена от течението, и не можеше да скочи в нея. Опита се да се залюлее на въжето, но движението предизвика скърцащ протест от страна на желязната кука, забита в камъка над него. Вдигна глава към прозорците — все още нямаше признаци, че се готвят да го преследват, но това не означаваше, че няма нужда да се притеснява.

Накрая се пусна.

Скочи във водата, която се оказа плитка — едва до коленете му, — и едва успя да се задържи, преди да е паднал по лице. Напълно бе забравил, че повечето канали са плитки. Моментално затъна в тинята, защото нямаше твърдо дъно, а само тиня, която на дълбочина се сгъстяваше. Направи бързо една крачка, затъна с единия крак в лепкава кал, успя да измъкне другия, после още една крачка, още една, докато стигна до лодката си. Изтегли се нагоре по страничната стена, докато тинята протестираше с всмукващи звуци, че е трябвало да го освободи. Отвърза въжето и отблъсна лодката от палата с ненужно силни удари на греблото.

Без да съзнава какво прави, Себастиан налегна греблото с цялата си тежест и подгони леката, пъргава лодка по мрачната вода. Движеше се на сляпо през лабиринта от канали и изобщо не мислеше в каква посока.

Искаше да тържествува. Беше постигнал целта си. Беше се освободил завинаги от тази объркваща жена. Тя беше метреса на врага му и заслужаваше позор. Но пред вътрешния му взор постоянно се появяваше отчаяното ѝ лице — голо, безпомощно, смъртнобледо лице под ярката светлина, малко преди той да изскочи през прозореца. Беше видял ужаса ѝ, когато внезапно бе осъзнала предателството му.

Тя знаеше. Заслужава да знае, повтаряше си мрачно Себастиан. Ала разумът му намираще причини да я оправдае: била е принудена да го върши, не е знаела за какво я използват, не е била тя, а друга обезобразена от шарка уличница...

Какво не е наред с мен? Въпросът отново и отново отекваше в главата му.

Размишленията му стигнаха до своя логичен край, когато зави зад един ъгъл и се озова на Канал Гранде. Раменете го боляха, ръцете му пареха от изтощение и той си позволи да забави ход, да се нагоди към мекото плъзгане на другите лодки по канала. Даже в този късен

час цареше оживено движение, а площадът беше ярко осветен. Себастиан се остави на течението, а накрая върза своята лодка в края на дългата редица гондоли. Веднага след него на кея спря поредната препълнена гондола.

Когато излезе на площада, камбаните на кулата удариха полунощ. Както обикновено, двата граничеци един с друг площада бяха добре посетени и газовите фенери превръщаха колонадите в двуизмерни, сюрреални отражения на самите себе си. Половината кафенета бяха още отворени, гостите слушаха малкия оркестър, който изпълняваше патриотични песни в близост до „Флориан“. Себастиан се промъкна покрай оркестъра, мина покрай многото чуждестранни гости и прекоси площада, където по изключение нямаше гълъби. Изпитваше потребност да се усамоти и зави в една от спокойните странични улички.

Ала още на първия тъмен разклон установи, че не е сам. Тихото ехо на влачеци се стъпки отекваше в стените, почти безшумно, но все пак достатъчно, за да опъне свръхчувствителните му нерви. Той се мушна в най-близката уличка, толкова тясна, че раменете му се опираха в двете отсрещни стени. След няколко разклонения шумът заглъхна и Себастиан отново потъна в мрачните си размишления.

Само след минута обаче шумът от скърцане на ботуши по паважа го накара да спре. Гневно стисна зъби и забърза с надеждата да намери някое тихо местенце. Тъкмо когато се озърна, някой го удари и го запрати към стената на близката къща.

Въздухът излезе със свирене от дробовете му, главата му политна назад с такава сила, че пред очите му експлодираха светлини. Инстинктивно посегна към нападателя, нещо улучи лакътя му, болка прониза ръката до рамото. Острие, проумя той, когато оръжието се загуби в ръкава му. Отдръпна се и чу как платът се скъса, ала не успя да се извърти достатъчно, за да изтръгне ножа от ръката на нападателя.

Сега нямаше време за мислене. Себастиан вдигна крак и нанесе силен ритник. Коляното му улучи нещо меко. Мъжът извика и политна назад — право в ръцете на друг мъж, който изруга и падна на паважа.

Колко бяха нападателите? Колко от тях имаха ножове? Себастиан не можеше да ги види в мрака, а нямаше и намерение да ги търси. Тъй като падналият блокираше изхода на уличката, той побягна в другата

посока и се залута в сложния лабиринт от улички, докато се увери, че никой вече не го следва.

След като описа полукръг, той стигна отново до площада и до лодката си. Умът му през цялото време се занимаваше с нападението. Уличните разбойници се осмеляваха да нападнат мъж с неговия ръст само когато бяха група. Защо тази нощ бяха предпочели него пред всички други? Съдбата ли бе поискала да го накаже за онова, което бе причинил на метресата на Дьо Линт? Или той сам беше привлякъл вниманието на разбойниците с безумната си безгрижност?

Каквато и да беше причината, когато се качи в лодката си и се отблъсна от кея, Себастиан все още имаше чувството, че тази вечер се е отървал прекалено леко.

9

Сара седя дълго, загледана във вратата, докато се опитваше да събере късчетата от грозните картини в едно цяло и да разбере какво е станало. Лицето на мавъра, изчезнало зад маската с триумфиращо изражение. Една не особено изненадана камериерка с ключ в ръка, лейди Мерил и зад нея мистър Дьо Линт. Ужасяващото изражение на лицето му...

По дяволите! Защо бях такава глупачка? Защо се поддадох на страстта? Глупава овчица, готова за стригане. Ама че смешно!

За първи път от години си припомни далечното минало. Често ѝ се беше случвало да си въобразява, че мъжете изпитват към нея не само най-низки желаниа, а и нещо друго. Макар че всички около нея се опитваха да ѝ го втълпят в главата.

Но защо? Защо? Наистина ли му доставяше удоволствие да наранява бедни, нищо неподозиращи жени?

Това вече нямаше значение. Сара огледа стаята, която обитаваше едва от няколко дни и вече смяташе за своя. Вероятно за последен път.

С треперещи пръсти запали свещта на нощното шкафче и бавно се облече. После отвори пътническия сандък, оставен в края на леглото, и грижливо нареди вещите си. Сандъкът не се напълни и наполовина и нещата ѝ изглеждаха вътре изгубени, вулгарни и грозни. Кой знае защо, това ѝ се стори най-лошото от всичко.

Опита се да не мисли за нищо, но мислите ѝ дебнеха зад празнотата като гротескни мебели, скрити под бели платна, за да не се прашат. Стегна косата си в безмилостно строг кок, изми лицето си и силно го разтри в напразен опит да извика малко червенина на бузите си. Изправи гръб, излезе от стаята си, прекоси портеджото и отиде в апартамента на лейди Мерил.

Едва бе почукала и чу покана да влезе. Отвори вратата и намери лейди Мерил по халат. Камериерката търпеливо четкаше дългата сребърна коса.

— Достатъчно — изрече дамата с твърд глас.

Макчарити направи бърз реверанс и се оттегли.

В продължение на цяла минута лейди Мерил седя, впила поглед в лицето на компаньонката си. Сара усети как я обзе добре познатото чувство на унижение. Лицето ѝ запламтя и тя трябваше да се пребори с напора да свие рамене и да сведе глава като засрамено дете. Всичко се разми пред очите ѝ и тя устреми поглед към рюшовете на халата, неспособна да погледне дамата в очите.

— Е? — попита най-сетне лейди Мерил. — Какво можете да кажете в своя защита?

— Аз... съжалявам — пошепна Сара. Това беше истината. Ужасно съжаляваше, че е измамила единствения човек, който бе проявил доброта към нея. Съжаляваше, че е забравила как ѝ колко време е работила упорито — и за какво? Само за да прекара няколко часа в бурна страст с мавъра. Съжаляваше, дето е повярвала, че някой може да я желае истински. — Знам, че не мога да остана. Вече си събрах нещата. Мога ли само да ви помоля да ми дадете остатъка от заплатата, за да имам къде да се подслоня за няколко дни?

Лейди Мерил въздъхна и Сара изненадано вдигна глава. За първи път работодателката ѝ изглеждаше като стара жена.

Живите черни очи бяха мътни, лицето набръчкано, раменете ѝ висяха безсилно. Имаше вид на ранена птица.

— О, Сара, Сара, Сара... Защо?

Сара затвори очи, но само за миг.

— Аз самата съм се питала хиляди пъти. Сега, като погледна назад, не намирам оправдание, но го направих, защото... защото си мислех, че той ме иска. И защото беше много красив. — Тя се опита да се засмее, но издаде само някакъв задавен звук. — Не мога да очаквам, че ще ме разберете. Аз не говоря много, но не съм глупава. Чувам забележките, които приятелите ви правят по мой адрес.

Лейди Мерил вдигна неодобрително вежди, но веднъж започнала, Сара вече не можеше да спре.

— Вие винаги сте била желана от мъжете, все едно възрастни или млади, всички са ви желали. Имали сте трима съпрузи и както сама ми казахте, всеки от тях ви е обичал. Вие също сте го обичали. Някога сте била много красива — а сега сте дори още по-красива. Аз не мога да се надявам на това. Никога досега не съм срещнала мъж, който да пожелае да ме целуне... преди той да... Не някое произволно

момиче, а мен, мен... — Последната дума завърши с хълцане и Сара извърна глава, засрамена от сълзите си.

— Велики боже! — пошепна смаяно лейди Мерил. Сара чу шумолене и подскочи стреснато, когато старата дама сложи ръка на рамото ѝ и я прегърна нежно.

Всички бариери рухнаха. Задавеното хълцане премина в неконтролиран плач. Сара зарови лице в парфюмираната яка на старата дама и заплака неудържимо. Лейди Мерил ѝ говореше успокоително, полюляваше я като бебе и търпеливо я изчака да се наплаче.

Дълго, дълго след това Сара се изправи и избърса очите си.

— Очаквам от вас да не повтаряте тази глупава постъпка — изрече сериозно лейди Мерил, но очите ѝ светеха с мек блясък.

— Какво, милейди? — попита невярващо младата жена.

— Чухте ме. Да не се повтаря.

— Наистина ли не искате да си отида?

— Ох, детето ми... Важното е грешката да не се превърне в навик, разбирате ли? — Старата дама поклати глава. — Върнете се в леглото си. Имате нужда от сън. Утре ще посетим още някои от старите ми приятели. Те са много изискани, затова трябва да сте в най-добрата си форма.

— Да, мадам. Благодаря, мадам. — Все още не можейки да повярва в щастието си, Сара се поклони и избяга в стаята си, преди лейди Мерил да е променила мнението си.

Сара се събуди. Дъхът ѝ висеше като мъглица във въздуха. Надигна се в леглото и се огледа неразбиращо. Всичките ѝ неща бяха изчезнали от масата, пътническият сандък стоеше отворен в края на леглото. Гледката върна спомена за случилото се през нощта с всичките му ужаси. Тя стана, уви се в тънкия чаршаф, за да се предпази от студа, който бодеше голата ѝ кожа, и отиде до прозореца. По моста, където я очакваше миналия път мавърът, вървяха пешеходци във вълнени палта и поглеждаха сърдито към оловносивото небе.

Къде беше златното италианско слънце? Къде бяха веселите, пеещи гондолиери на Венеция?

Сигурно е било сън, каза си уверено Сара. Ето какво бе останало от тях. Тихата улица изглеждаше толкова странно, че гледката ѝ се стори нереална, произлязла от въображението на луд художник, безшумно събудено за живот.

Сара се облече бързо и изми лицето си със студена вода, без да обръща внимание на треперенето. Среса се и уви косата си на строг кок на тила. После претърси образа си в огледалото за непокорни кичурчета и неумолимо ги приглади назад. Огледа внимателно полата си за неприлични гънки. Накрая се наметна с тежък черен шал и слезе за закуска, треперейки от страх.

Балконът беше пуст. Навън вееше студен вятър. Сара се послуша и дочу гласове от едно странично помещение. Отвори вратата и влезе в малката трапезария, която подобно на нейната стая нямаше печка и не се отопляваше.

Лейди Мерил я огледа изпитателно, трите млади момичета, които тъкмо сядаха, не я удостоиха с поглед. Мистър Дьо Линт не се виждаше никъде.

Лейди Мерил се бе погрижила никой да не узнае за случилото се миналата нощ. Бърз поглед подсказа на Сара, че вече не ги обслужва момичето, което снощи бе довело лейди Мерил и мистър Дьо Линт в стаята ѝ, а друго, непознато. Сара изпита съжаление за съдбата на

прислужницата — дори да беше съучастница на мавъра, не беше редно да я уволнят, след като вината беше изцяло нейна.

— Прощавайте, успях се — прошепна тя, зае мястото си и сведе глава. Искаше ѝ се да е невидима, но това беше невъзможно, тъй като момичетата вече не се притесняваха от присъствието ѝ. Тази сутрин очевидно бяха решили да не я пренебрегват, а да я вълечат в разговора си — в ролята на експерт.

— Знам, че непрекъснато се ровите в пътеводителя си, затова...

Разпитаха я за всички забележителности на Венеция, които им идваха на ума. Сара напразно обясняваше, че не може да помни всичко или че за въпросната забележителност няма нищо в пътеводителя ѝ. Всеки път, когато решаваше да се изплъзне, момичетата неумолимо продължаваха разпита. Затова започна да им отговаря добросъвестно, но понякога добавяше и нещо от себе си. Лейди Мерил следеше разговора със снизходителна, но сдържана усмивка.

Предишния ден Сара би се наслаждавала на играта. На снизходителното отношение на момичетата, на шегичките им, на смеха, когато забелязваха, че е започнала да си измисля. Но само за една нощ всичко се бе променило и тя се чудеше дали изобщо е способна на някакви чувства.

Най-сетне закуската свърши. Момичетата отидоха в салона, за да се занимаят с уроците си. Това беше единственото помещение, което разполагаше с печка. Лейди Мерил повика Макчарити, за да ѝ помогне да се облече. Камериерката извади най-дебелото палто и плътен вълнен шал.

Студът я пронизвал до кости, обясни лейди Мерил, но това не било причина да се откаже от уговорките си. Опряна на Сара тя слезе тежко по водната стълба и се настани в чакащата гондола. Двете жени посетиха няколко красиви стари къщи, в които живееха бивши величия: венецианци, немци, французи и дори американци. Някои от помещенията бяха древни като палата, в който се бе настанила лейди Мерил, ала повечето бяха допълнително оборудвани с кахлени печки или се отопляваха с мангали, каквито използваха местните хора. В една от къщите имаше дори оригинална камина. „Най-прекрасното хрумване на строителите“, както каза старата французайка, на която принадлежеше сега дворецът. Лейди Мерил разговаряше учтиво със

старите си приятели, докато Сара се опитваше да остане незабелязана и да не трепери твърде очебийно.

Ала когато излязоха от последната врата, още първият вихър на студения вятър прогони далеч спокойното, сънено самодоволство, в което беше изпаднала. Защото съобщението, че ще се върнат в палацо Баволо, извика в съзнанието ѝ спомена за погледа, с който я бе оставил снощи мистър Дьо Линт. И за мрачното обещание в очите му.

Опасенията ѝ се оказаха оправдани. Още при влизането установи, че мистър Дьо Линт се е върнал да обядва с тях.

Като забеляза Сара, лицето му се озари от мрачна радост и тя усети гадене.

Все някак успя да преживее обяда. Когато приключиха, лейди Мерил реши да се оттегли в топлото си легло, а синът ѝ заяви, че излиза и няма да се върне преди вечеря. Сара изпита огромно облекчение и с готовност придружи господарката си до спалнята ѝ. Благодарността ѝ беше огромна и с радост написа няколко писма със скованите си пръсти. Добре, че беше топлината на свещта, иначе щяха да се вкочанят напълно. Когато лейди Мерил я освободи, тя се запъти бързо към стаята си с намерението да остане там до вечерята.

Ала когато излезе в портеджото, видя мистър Дьо Линт, облеган на една от колоните на лоджиите с гръб към канала. Явно я чакаше. Сърцето ѝ заби като безумно и тя се огледа скритом, но леденостуденото, открито портеджо беше пусто. Естествено, обади се унизената, отчаяна част от нея, той се е погрижил за всичко.

— Моя скъпа, скъпа Сара — прошепна Дьо Линт. — Дълго ви чаках. — Тонът му беше преувеличено сладникав, а добре познатото грозно блещукане в очите му ѝ показа, че се наслаждава на ролята, която играе.

— Мистър Дьо Линт — поздрави сковано тя. Ръката ѝ беше на бравата. Едно завъртане, и щеше да се върне в спалнята на лейди Мерил. А после какво? Сто оправдания, хиляда извинения преминаха в миг през главата ѝ и се разпиляха като суха шума от вятъра, но тя не посмя да посегне към нито едно от тях. Можеше да остане още десетина минути при лейди Мерил, може би дори час. Но когато излезе, той пак ще е тук и ще я чака.

Сара гледаше втренчено усмихнатия, добре изглеждащ мъж, който се наслаждаваше на студеното следобедно слънце и на

собственото си самодоволство. Опита се да преглътне паниката, която заплашваше да я завладее. В студените му, развеселени очи виждаше собственото си бъдеще, което беше безпомощна да отхвърли. Марионетка, чиито конци той държеше в ръцете си. Щеше да се опита да мине покрай него, за да се прибере в стаята си, той щеше да я спре и...

Точно както някога, точно както някога... Лицата на други мъже минаха през главата ѝ: мъже, които си плащаха и в очите на света не вършеха нищо лошо, докато тя... А имаше и мъже, които не си плащаха. Усещаше ги всичките: как я натискаха, задушаваша я с тежестта си, нахлуваха в нея и вземаха не само тялото, но и част от душата ѝ...

— Не — изрече високо тя. В действителност гласът ѝ не беше повече от шепот, но Сара усети как всяка фибра на тялото ѝ запулсира с нова сила след тази дума.

— Какво има, Сара? — попита Дьо Линт с добре изиграно смайване и усмивката му стана по-широка.

— Не — повтори тя по-високо. Между тях беше половината портеджо — десет метра, а може ой и повече. Между тях беше вътрешното стълбище, Дьо Линт беше по-близо до него, но външната стълба към градината беше точно зад нея. Тази стълба беше като сигнален огън, който я мамеше към свободата. Постепенно лудото биене на сърцето ѝ се успокои.

Тя направи няколко крачки назад, отдалечи се от него. Той стоеше и чакаше, но когато тя направи още две-три крачки, явно разбра какво е намерението ѝ. Отблъсна се от колоната ѝ тръгна след нея.

Даже не бърза, установи Сара и стомахът ѝ се сгърчи от болка. Той е абсолютно сигурен, че ще ме има. Стисна зъби с такава сила, че усети болка в челюстта, обърна се и забърза към градинската страна на портеджото, макар че коленете ѝ трепереха от страх. Чуваше стъпките на Дьо Линт въпреки бученето в ушите си и усещаше, че те стават по-отчетливи, по-близки.

Вратата беше съвсем близо, само на десет крачки, но той беше по-бърз. Не биваше да я настигне точно сега, когато беше съвсем близо до целта! Сара знаеше, че той е по-бърз от нея, но въпреки това се затича — с подскачащи стъпки и тихо пъшкане.

Дьо Линт протегна ръка и хвана рамото ѝ. Сара се хвърли отчаяно в посока към вратата. Извъртя се от хватката му и се удари странично в лакираното дърво. Бравата, бравата... Намери я опипом и я завъртя.

Облегна се с цялата си тежест на вратата, но нищо не се случи.

Трябва да я завъртя на другата страна. Прозрението дойде точно в мига, когато Дьо Линт я хвана за лакътя и издърпа ръката ѝ от бравата.

— Не! — проплака умолително тя, но той я дръпна с такава сила към себе си, че главата ѝ полетя назад. Краката я носеха инстинктивно, мислите се блъскаха в главата ѝ. Известно време нямаше друг избор, освен да го следва. През това кратко време той стигна до най-близката стая, блъсна вратата и я хвърли вътре, право срещу един стол. Столът се преобърна и Сара падна на пода.

Ударът в студения, твърд мрамор изкара въздуха от дробовете ѝ. Коленете и ръцете, с които се опита да смекчи силата му, се натъртиха болезнено. Тя пое дълбоко въздух, за да влее малко сили в парализираното си тяло, и се опря на натъртените си длани. Бутна стола настрана, но той се заплете в полите ѝ. Мистър Дьо Линт затвори вратата и се запъти спокойно към нея. Наведе се и я хвана за рамото.

Сара очакваше да я вдигне грубо, но той ѝ помогна да се изправи почти галантно. Веднага щом краката ѝ намериха опора, тя се откъсна от него и той не я задържа. Ала вместо да отстъпи назад, направи крачка към нея. И още една. При всяка негова крачка напред Сара отстъпваше назад, удряше се в мебели и се спъваше в килими, докато усети стената в гърба ги и разбра, че вече няма накъде да отстъпва. Но той не престана, докато не я притисна в ъгъла и краката му се опряха в полите ѝ. Сара вдигна глава и отчаяно затърси друга възможност за бягство.

— Искам да се прибера в стаята си, мистър Дьо Линт — проговори тя с треперещ глас. Мразеше треперенето си, мразеше начина, по който погледът и избягваше кехлибарените му очи и спираше върху тънкото черно шалче на шията му. Толкова ѝ се искаше да го гледа втренчено и с омраза, докато той сведе глава. Дьо Линт наистина сведе леко глава и се приближи до лицето ѝ. Сега ще я целуне... Сара рязко извъртя глава. Той се изсмя тихо и сложи ръка на гърлото ѝ, за да я притисне към стената.

— Много добре играете ролята на плаха малка мишка, Сара. — Той отново натисна гърлото ѝ и тя не посмя да се помръдне, защото не ѝ достигаше въздух.

— Край с игричките, Сара. — Гласът му прозвуча рязко.

Трябва да се боря, повтаряше си отчаяно Сара, но не беше в състояние да се съпротивлява. Той беше по-силен от нея. Беше син на работодателката ѝ — само една дума, и лейди Мерил ще я изхвърли на улицата. Ала внезапно осъзна, че не може и няма да понесе унижението.

— Престанете да повтаряте името ми! — изсъска тя и се опита да се освободи от натиска на ръката му.

— Какво? — Дьо Линт я погледна с искрена изненада и за секунда разхлаби хватката си.

— Не казвайте името ми! — Сара се опита да се изплъзне, но той я задържа. — То е мое, по дяволите. Моето име ми принадлежи!

Дьо Линт избухна в смях, от който я побиха тръпки. Ала само след миг престана да се смее, замахна и я удари в лицето. Сара изпищя, но се възползва от замахането му, премести тежестта си настрани и се освободи от него. Хвърли се към вратата, но той отново посегна към нея. Тя знаеше, че няма да се справи, но трябваше поне да опита...

Точно в този миг вратата се отвори и в стаята влезе един от английските лакеи на лейди Мерил.

Сара чу как мистър Дьо Линт спря зад нея, докато тя самата продължи към вратата. Опря гръб на стената и огледа подозрително двамата мъже.

Мистър Дьо Линт изглеждаше спокоен и както винаги малко развеселен. Само леко измачканите дрехи и зловните искри в очите му издаваха, че нещо не е наред. Лакеят зяпаше сцената с неприкрита изненада. Ако сега направи крачка назад и се оттегли, аз съм загубена, каза си Сара и вложи в погледа си няма молба за спасение.

Мистър Дьо Линт се покашля. Младият мъж преглътна нервно и премести поглед от джентълмена към компаньонката.

— Моля за извинение, сър — проговори той, явно в опит да спечели време. — Нямах представа, че сте тук.

— Вървете си — заповяда студено мистър Дьо Линт и погледът му каза на младия лакей, че ако не изпълни нареждането, ще му се

случи нещо много страшно.

— Да, сър — отговори бързо младежът.

— Не, моля ви! — Думите бяха само задъхан шепот и Сара разбра, че ги е изрекла, едва когато стигнаха до ухото ѝ.

Лакеят я погледна втренчено, помълча малко и изрече тържествено:

— Лейди Мерил желае да говори с вас. — Думите бяха произнесени бавно и накъсано, но Сара изпита такова облекчение, че едва не избухна в плач.

Лицето на мистър Дьо Линт потъмня. Явно бе разбрал, че това е лъжа.

— Ще я изпратя при майка си, щом свърша с нея.

Младият мъж се разколеба и се обърка, но въпреки това намери сили да възрази.

— Лейди Мерил ме помоли да я намеря и да ѝ я доведа. Лейди Мерил иска да я види веднага.

Дьо Линт се намръщи грозно и Сара очакваше с ужас неизбежния сблъсък. Ала джентълменът се овладя бързо, изруга тихо и се завъртя с гръб към тях.

— Явно сте уловили в мрежите си и този глупак — изсъска той. — Но аз няма да се откажа толкова лесно. И тогава ще престанете да ми се правите на светица.

— Благодаря ви — пошепна Сара, когато излезе след лакея в портеджото. — Ако мога да направя нещо за вас...

— Не искам услугите ви, мис — отговори младият мъж. Лицето му се втвърди и диалектът му изпъкна много ясно. — Не, благодаря, мис. Работя вече пет години за лейди Мерил и съм се научил да се измъквам от всевъзможни ситуации, но ми се струва, че заради вас ще трябва да си търся нова работа. Не искам да ми благодарите.

Той се въртна и я остави сама. Сара затвори очи за миг, после избяга в стаята си и заключи вратата.

Облегна се на рамката и моментално си спомни слугинята, която миналата нощ бе влязла тук с малкия месингов ключ в ръка. Цялото ѝ тяло се разбунтува. Притисна ръце към стомаха си и едва успя да измъкне нощното гърне изпод леглото, преди да започне да повръща.

Когато свърши, тя прибра гърнето под леглото, изплакна устата си и се изми с ледената вода в легена. Сложи един стол под бравата и

падна тежко в леглото.

Впи поглед в позлатения таван над главата си, без да вижда нищо. Край. Всичко свърши. Не можеше да остане нито миг повече при лейди Мерил. Беше проиграла последния си шанс за независимост. Беше изгубила едничката работа, с която можеше да се гордее. Само за една година бе разрушила всичко постигнато досега. Незаконното ирландско хлапе, израснало между уличници, крадци и убийци, нямаше талант за кражби и беше твърде слабо, за да работи тежък физически труд. Нямаше никакво значение, че сърцето не ѝ позволяваше да печели хляба си по единствения начин, който ѝ оставаше. Да, най-старата професия на света не беше за нея. Но тя беше единственото и право по рождение. То беше написано на лицето ѝ и всеки, който я видеше, го знаеше. Тя струваше само това, което имаше между краката си, а дори и то не струваше почти нищо. Топла буца плът без мозък и без полза...

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Плака дълго, докато сълзите пресъхнаха. Когато слезе за вечеря, се чувстваше като смачкан розов цвят. Още не беше готова да се покаже пред мистър Дьо Линт — всъщност никога не беше готова, — но нямаше друг избор.

Той я наблюдаваше през цялото време и се възползваше от всеки случай да я предизвика — изобщо, държеше се по стария, отвратителен начин. Лейди Мерил, която иначе беше много внимателна, изглеждаше глуха за грозните му думи, смееше се на шегите и на малките му жестокости. Момичетата и гувернантката им сякаш не забелязвала нищо. Сара мълчеше упорито и отговаряше само когато не можеше да го избегне.

Когато им сервираха десерта, Дьо Линт успя да погледне Сара в очите и с усмивка посочи нещо до чинията си. Сара неволно погледна натам и в началото не разбра за какво се касае. Ала погледът ѝ бързо проникна в играта между сенки и отблясъци и тя позна ключа от стаята си.

В този момент нещо в нея замръзна и тя усети, че не може да остане нито секунда повече в залата за вечеря. Надигна се и осъзна рязкото си движение едва когато шест двойки очи я зяпнаха изненадано.

— Моля да ме извините — пошепна с пресекващ глас. — Не се чувствам добре. — И избяга от стаята, без да чака позволение.

Едва когато застана пред вратата на спалнята си, осъзна, че все още стиска в ръка десертния нож. Мушна го в джоба си, извади ключа, влезе бързо и заключи след себе си — макар вече да знаеше, че е безсмислено. Стисна здраво зъби, за да се овладее, отвори пътническия сандък, шкафа и чекмеджетата, разпростря наметката си върху леглото и нахвърля вътре цялото си жалко имущество. Когато свърши, все още имаше достатъчно плат, за да върже здрав вързоп. Огледа се за някакви по-ценни предмети, които би могла да прибере, успокоявайки съвестта си с аргумента, че не са ѝ платили заплатата и че всяка дреболия би могла да напълни стомаха ѝ. Взе лампата и свещника и нарами тежкия вързоп. В него беше всичко, което притежаваше. Никога досега не беше помисляла, че материалната страна на живота ѝ тежи толкова малко.

Затвори вратата зад себе си и излезе в портеджото. Различи гласа на Дьо Линт сред глъчката, която долиташе от трапезарията, докато бавно се промъкваше покрай стената към градинската стълба и сърцето ѝ биеше до пръсване. Когато слезе в градината, скри вързопата зад една статуя, върна се в къщата и смело влезе в кухнята. С няколко прости думи и много жестове накара готвачката да ѝ приготви торбичка с храна за два-три дни. После се върна навън в нощта.

Когато метна вързопата на гърба си, окончателността на решението ѝ я улучи като удар. Беше изпаднала в отчаяно положение. Къде да отиде, като нямаше никакви пари? На всичкото отгоре се намираще в град, чийто език не говореше. Имаше само един занаят, в който не съществуваха езикови бариери, но тя не би могла да го упражнява. Не искаше изобщо да мисли за тази възможност. Не беше готова да се предаде на съдбата. По-добре да беше отстъпила пред настояванията на Дьо Линт, въпреки страшните часове, които беше преживяла след нахлуването му в спалнята ѝ. Той можеше да я има не повече от един-два пъти на ден, а ако бързо се откаже от съпротивата си, интересът му скоро ще отслабне и ще се насочи към други неща.

Сара познаваше само един човек, който беше в състояние да ѝ помогне: Маги. Приятелката ѝ можеше да ѝ изпрати пари и да ѝ купи билет за връщане в Англия. Даже първа класа, ако я помолеше. Ала последните остатъци от гордост в душата ѝ не допускаха да потърси спасение от приятелката си. Вече не ѝ беше необходима благотворителност, тя беше завършила образованието си и носеше

добродетелни, строги дрехи. Макар че и двата фактора бяха твърде малка утеха, особено сега, когато пред нея се беше отворила бездната на живота.

Потискайки един отчаян стон, тя отвори градинската портичка и излезе на площада. Пое по една от страничните улички, зави няколко пъти и навлезе дълбоко в непрогледния лабиринт. Вървеше бързо, по някое време дори се затича — съсредоточи цялата си сила и решителност в краката, за да се отдалечи достатъчно от Дьо Линт и онова, което той олицетворяваше.

В мрака всички кръстовища изглеждаха еднакви. Всеки газов фенер беше като предишния, същите бяха и причудливите олтари на всеки ъгъл, нишите с безкрайни варианти на една и съща гротескна тема. Сара вървеше, без да мисли, обувките ѝ тропаха по паважа и я предпазваха от мрачни размишления. Вървя, докато напрежението и объркващите образи на града вече не оставяха пространство за мислите и. Винаги когато се озоваваше пред стена в края на някоя задънена уличка или някой тъмен канал ѝ прерязваше пътя, тя се обръщаше и продължаваше в произволно избрана посока. Нямахше планове, не можеше да си представи накъде върви. Знаеше само, че трябва да се отдалечи максимално от палацо Баволо и мъжа, който я дебнеше там.

По някое време краката ѝ се разтрепериха. Не носеше ръкавици и пръстите на ръцете ѝ, отдавна вече изтръпнали, не бяха в състояние да държат вързоп. Трябваше да признае, че не може да върви така през цялата нощ.

Въздъхна и спря. Пусна вързоп в краката си и се огледа. Намираще се на тъмно площадче. Половин дузина от хилядите венециански котки я наблюдаваха отвсякъде. Точно пред нея се виждаше западнала църква, която по нищо не се отличаваше от другите, намиращи се на почти всички площади. Мраморната фасада беше занемарена от години и цялата на петна, някога гордите фигури на светците сега изглеждаха тъжни и изгубени.

Нямаше ни най-малка представа къде се намира и къде трябва да отиде. Опита се да си спомни какво беше чела в учебниците по история за средновековните църкви. Да, повечето от тях бяха служили като убежище на криминални престъпници и преследвани. Независимо че правото на убежище все още беше валидно, тя се съмняваше, че

тази традиция се е запазила до ден-днешен. Въпреки това... имаше ли друг избор?

Тя изкачи петте стъпала до църковните двери и спря в нерешителност. Пред нея се издигаше бронзова двукрила врата с библейски сцени, чиято патина изглеждаше на петна под светлината на газовите фенери. Дълго време се взира в сцената, показваща Сузана в банята, преди да събере смелост да натисне бравата.

Нещо се потърка в краката ѝ и тя изохка задавено. Погледна надолу ѝ откри сиво котенце, което бе напуснало „наблюдателницата“ си и бе дошло при нея. Суеверна, каквато всъщност не беше, тя го схвана като добър знак и решително отвори вратата. Не се чу никакво скърцане и след две крачки Сара вече беше в църквата. Котенцето я следваше по петите.

С изключение на няколко осветени малки олтара в един от страничните параклиси, църквата беше пуста и тъмна. Сара успя да различи няколко арки и неясните очертания на някаква картина. Празното помещение излъчваше някаква особена влага. Сигурно църквата беше един от малкото общински домове, останали пощадени от разрушителния гняв на французите, който пътеводителят ѝ описваше подробно. Ала в тази изпълнена с вълнения нощ ехото на стъпките ѝ в църковния кораб изглеждаше заплашително и тя имаше чувството, че всяка мадона и всеки резбован светец са втренчили погледи в нея. В нейната представа обаче тези погледи не бяха враждебни, по-скоро подозрителни, защото очите на светците бяха виждали много неща и се бяха научили да проявяват недоверие.

Колебливите и стъпки я отведоха от централния кораб под закрилата на едно странично помещение, където се отпусна на постамент на една колона. Очакваше, че студеният камък в гърба ѝ ще я разтрепери, но подът и колоната се оказаха приятно топли. Дълго време усещаше само топлината и зяпаше котката, която внимателно обследваше новата територия.

И аз не съм на мястото си като теб, малката, каза си Сара. Катедралата „Сан Марко“ беше плод по-скоро на потребността на дожите от разкош, отколкото на нуждата им от молитва, но тази малка църква беше изцяло изпълнена с божествено смирение и това я обърка. Доколкото изобщо беше религиозна, тя се смяташе за примерна англиканка и историите за безбожните нрави и обичаи на папистите

предизвикаха в сърцето ѝ угризения на съвестта, че е влязла да търси убежище в помещение, което не можеше да смята за свещено. Не, проповедите на строгия викарий в Дънфайър нямаха нищо общо с нейния собствен живот. Осъзна, че е привързана към англиканската църква само защото изпитва желание да придобие всички качества на добродетелна млада дама, а не защото е вярваща.

След време прозаичните номера на котката прогониха чувството ѝ, че е натрапница, и когато се стопли и се поотпусна, тя установи, че стомахът ѝ къркори и че доста време не е хапвала нищо. Мистър Дьо Линт я беше дразнил през цялата вечеря и тя не можа да преглътне нито хапка, затова сега изпитваше вълчи глад. Отвори торбичката и с помощта на ножа, който все още беше в джоба ѝ, грижливо си отрязва порция сирене и парче хляб. Котката се приближи и Сара видя под светлината на свещите, че телцето ѝ е невероятно мършаво. Макар да знаеше, че яденето ѝ е малко, тя отчупи парченце сирене и го предложи на животинчето, което го глътна наведнъж, без дори да го помирише.

Сара се нахрани и реши да си легне. Замисли се за бъдещето и мислите ѝ отново описаха пълен кръг, повториха всичко, без да направят крачка напред. Когато всички пътеки бяха утъпкани, се върна споменът за мъжа, а заедно с него и въпросът, който я измъчваше от снощи: Защо?

Вероятно по някое време беше заспала, защото се събуди от мъжки глас и светлина над главата ѝ. Огледа се объркано, примигна и проумя, че се е свила на кълбо край една колона. Котенцето спеше в полата ѝ. Видя свещенически одежди, а над тях изненадани, но мили очи. Свещеникът каза нещо на италиански.

— Не ви разбирам — прошепна Сара, изправи се и котката падна на пода. Като я видя, свещеникът се намръщи. — Съжалявам — продължи бързо тя, — исках само да си почина. Веднага ще си отида. — Поклони се и забърза към изхода, следвана от животинчето. Преди да затвори вратата зад гърба си, хвърли още един поглед към обърканото лице на свещеника. Въздъхна и отново тръгна по улиците. Котката упорито вървеше след нея. От липсата на сън ѝ се виеше свят, улиците ѝ изглеждаха недействителни. На няколко пъти задряма. Избра една посока и вървя, докато улицата свърши, след това избра друга и продължи. Котката вървеше съвсем близо до нея и понякога се

мушваше между краката ѝ. Накрая се озова на моста Риалто над Канал Гранде. Мина от другата страна и по липса на по-добра цел тръгна по протежение на канала. Често се налагаше да навлиза в задните улички, защото покрай канала нямаше алея.

В упоените ѝ, сетива бавно проникна представата, че водата вече не е черна като мастило, а тъмносива. Вече се зазоряваше. Тя се обърна към канала и видя как на Канал Гранде се събира флотилия от малки и големи плавателни съдове. За момент изпита страх, защото изтощеният ѝ ум предположи, че я преследват, но после забеляза, че малката флотилия беше тежко натоварена с пресни стоки и приличаше на огромна плаваща градина. Много скоро лодките стигнаха до края на канала. Последва бъркотия от гласове и суетня. Лодкарите крещяха на хората, които чакаха на брега, да разтоварват по-бързо, за да дойде редът на следващите чакащи. Сара се обърна и установи, че тесният тротоар се отваря към просторен площад, на който са издигнати дузини сергии.

Тя се придвижи бавно към пазара и взе котката на ръце, за да не я смачкат в навалищата. Касетки със зеленчуци и риба украсяваха сергиите в ред, който тя не можа да проумее. Бъркотията беше толкова голяма, че се почувства невидима. Движението на работниците и крясъците на лодкарите създаваха весела, ведра атмосфера и тя се зарази от общата радост. Под бледата светлина на утрото главите на зелките изглеждаха като от стъкло, а скаридите — като блестящи сиви перли. Още преди лодките да са разтоварили стоката си, се появиха първите венециански домакини, за да си изберат най-доброто, което можеше да им предложи пазарът. Някои от жените и мъжете зад щандовете поглеждаха Сара с очакване и я канеха да си купи прясна риба и свежи репички. Това я смути и тя побърза да се скрие в една странична уличка. Котката мъркаше в ръцете ѝ, докато двете продължиха безцелното ходене по улиците.

Може би след около час Сара осъзна, че кварталът ѝ е познат. Бе видяла този балкон, когато се връщаше от палата на мавъра, след малко позна и резбования лъв над вратата. Тръгна обратно, по едно време се отклони от пътя, защото не можеше да продължи покрай канала, но след около двайсет метра се върна. След четвърт час вече стоеше пред вратата на някога бяла господарска къща и се взираше в огромния мраморен паяк.

Сара спря в нерешителност.

Бе стигнала дотук, но какво, за бога, трябваше да направи сега? Мавърът беше виновен за преживяното унижение. Тя не можеше да го обвини в нищо, не можеше да предяви никакви изисквания, нито юридически, нито морални, за да го принуди да я обезщети за страданието, което ѝ беше причинил. Нищо, абсолютно нищо не можеше да ѝ върне мястото при лейди Мерил.

Тя стоеше и се взираше във вратата, съзнавайки, че лицето ѝ е изложено на утринното слънце. Прашната ѝ рокля говореше красноречиво за лошо социално положение. Как бе могла да повярва, че жена като нея може да означава нещо за мъж, живеещ в такъв палат? Защо изобщо си бе направила труда да дойде тук?

Усети удари на опашка в полата си и забрави мъчителните мисли. Котката се триеше в глезените ѝ и я гледаше с доверие. Сара се засмя безрадостно, седна на паважа, облегна се на мръсната бяла стена и започна да милва животинчето. Настойчивото мъркане продължи, докато младата жена се смили и отрязва с ножа парченце от скъпоценното сирене. Котката го гълтна наведнъж и я погледна с очакване.

— О, миличка, не знаеш ли, че нямам почти нищо — пошепна Сара и помилва копнинено гладката козина. Котката я погледна мъдро и се изтегна по гръб. Макар да знаеше, че повечето котки не обичат това, Сара я помилва по корема и животинчето замърка още по-силно.

Въпреки безкрайната, ужасяваща нощ Сара не бе проляла нито една сълза. Беше напуснала работното си място като безчестна жена и крадла. Знаеше, че може да спечели малко пари, като продаде подаръците от мавъра, и че практически, няма перспектива пред себе си. Не можеше да плаче за самата себе си, защото страхът стягаше гърлото ѝ. Ала сега, изправена лице в лице с безрадостната съдба на едно мършаво улично коте, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Бедното глупаче — пошепна задавено тя. — Нямам нищо за теб. Защо избра тъкмо мен?

Докато милваше котето, усещаше ребрата му и силната вибрация на мъркането. Съзнанието, че не е в състояние да помогне дори на една улична котка, я разтърси до дън душа.

Сара стисна здраво устни, за да не избухне в плач, метна вързопа на рамото си и се приготви да продължи пътя си. В този миг черната

двукрила врата се отвори и на прага застана тъмнококс мъж. Ужасена, Сара позна красивия млад „гондолиер“, който се правеше на влюбен в лейди Ана. Сега беше облечен в скромен костюм на секретар или писар. Като я видя, той смръщи чело и я попита нещо на италиански.

— Тук съм, защото искам да говоря с господаря ви — чу се да казва Сара. Беше толкова учудена от собствените си думи, че едва не побягна. Само успокояващото мъркане на котката в краката ѝ я задържа на място.

— Господарят няма нужда от още слуги — обясни студено мъжът. Английският му беше безупречен, почти без акцент.

Сара събра сили и се постара, доколкото можеше, да имитира лейди Ана.

— Аз не съм прислужница. — Опитваше се да говори надменно, но се боеше, че гласът издава изтощението и. — Аз съм любовницата му. Преди две нощи бях тук и искам да го видя отново.

Всяка дума беше истина, но като цяло впечатлението беше лъжливо.

В първия миг мъжът я зяпна слисано, но като огледа повнимателно лицето ѝ косите ѝ, недоверието му изчезна и той кимна кратко.

— Спомням си — изрече сдържано. — Ще говоря с него. — Врътна се и изчезна обратно в палата.

Вероятно очакваше Сара да чака връщането му отвън и тя го знаеше. Ала знаеше също, че за мавъра ще е много по-лесно да нареди на своя секретар да я отпрати, отколкото да го стори лично. Затова вдигна котката на ръце и влезе след него в къщата.

Последва го безшумно до голямата зала. Осветена от прозаична дневна светлина, тя изглеждаше много по-студена и отблъскваща, отколкото под сиянието на десетки свещи. Обувките ѝ скърцаха върху мръсния каменен под. Рисуваните китайски паравани бяха в наситеночервено, но скъпият плат се цепеше и на много места се бе обезцветил от водни петна. Няколко ниски врати без никаква украса водеха към кухнята и другите стопански помещения и това правеше високия таван още по-висок. Сара погледна несигурно към тавана и откри фантастичен полилей с причудлива форма, чиито стъклени цветя грееха в червено, синьо и зелено под ярката слънчева светлина, падаща през горния прозорец. Само извитата стълба беше такава, каквато я

помнеше: мраморните извивки я канеха да се качи на горния етаж, където тя и мавърът бяха прекарали нощта. Той със сигурност беше там.

Сара събра цялата си смелост, изкачи стълбата и стигна на белетажа точно в мига, когато писарят влезе в едно от страничните помещения и остави вратата отворена. Сърцето ѝ биеше лудо, но тя продължи напред. Чу момъка да говори бързо на италиански и с ужас разпозна сериозния баритон на мавъра, който му отговори рязко.

Спря колебливо зад вратата, опитвайки се да се овладее и да влезе, макар че много ѝ се искаше да избяга. Точно тогава котката се измъкна от ръцете ѝ, скочи на пода и се втурна в стаята, преди да е успяла да я хване.

Мавърът замлъкна и Сара разбра, че секретарят му ще се появи само след секунди, за да я наругае за нахлуването и да я прогони от къщата.

Затова пое дълбоко дъх, изпъна крехките си рамене и влезе.

Посрещна я шокирано мълчание. Мавърът седеше зад писалището си в дъното на стаята, секретарят стоеше пред него.

Патрицианското му лице беше все така красиво и накара, сърцето, ѝ да бие по-силно: ясни очи, строги черти, широко чело, чувствена уста. Ала погледът беше загадъчен, лицето — непроницаемо. Сякаш носеше маска.

Нечувствителна към напрегнатата атмосфера, котката седна в средата на стаята и започна да се мие. Сара отдели поглед от мавъра, впи облекчен поглед в животното и се опита да овладее обърканите си чувства. Гневът беше най-силното и най-лесното за идентифициране чувство. Горчивият, метален вкус в устата, горещите вълни, които замъгляваха погледа ѝ, бяха израз на гняв. Ала по-дълбоко цареше ужасна бъркотия — срам и отчаяние, несигурност и още едно, абсолютно чуждо чувство, което я накара да вирне брадичка и да впие мрачен поглед в мъжа, който я бе измамил: гордост.

Себастиан не можеше да повярва, че тя е дошла в дома му. Че е събрала смелост да застане пред него без маска, без карнавална рокля, и да го предизвика. Дрехите ѝ бяха скромни и безлични, червеникаворусата коса висеше безсилно от двете страни на лицето. Чертите ѝ биха изглеждали красиви, ако не бяха мъртвешката бледност, белезите от едра шарка и напрегнатото изражение. У тази

жена със сигурност нямаше нищо привлекателно, но той я желаше със сила, която му отнемаше дъха. Макар да знаеше коя е и какво е направила, искаше да я прегърне и да я целува, докато бузите ѝ запламтят, да се самозабрави и да се хвърли в опиянението на страстта, което ги свързваше. Дори да е само за няколко минути. Луд съм, каза си сърдито той. Аз съм полудял.

Тогава тя вдигна глава и вирна брадичка — и той падна в плен на погледа ѝ както тогава, край канала, когато я видя за първи път. Очите ѝ бяха още по-завладяващи, отколкото в замъгления му от страст спомен. Освен това не бяха черни, както беше предполагал, а дълбоко, среднощно сини. И искряха.

— Надявам се, че сте забавлявали добре снощи — изрече тя толкова студено и надменно, че той се облещи смаяно. Това не беше безличната сива мишчица от първата им среща — това беше кралицата на Франция. Неочакваното нападение го стресна. Желанието и смайването преминаха във възмущение.

— Да се забавлявам? Да не мислите, че тук става въпрос за забавление? — Той се изправи с намерение да се възползва безсрамно от високия си ръст, като застане пред нея.

Сара потрепери, но не се отдръпна.

— Аз не съм нито глупава, нито наивна, сър. От мига, в който ви видях край канала, знаех, че намеренията ви не са почтени. Да, тогава може би само предполагам, че не сте почтен човек, но това не означава, че съм била сляпа. — Докато говореше, лицето ѝ се зачерви и той се почувства неловко. — Не знам дали аз съм първата почтена жена, с която се отнасяте по този начин, но се надявам да съм последната.

— Почтена? — Себастиан буквално изплю думата. — Значи смятате, че е почтено да сте любовница на Бертран дьо Линт? Да ви плаща за „услугите“?

Сара го погледна изумено.

— Аз... с мистър Дьо Линт? — прошепна невярващо. — Аз никога, никога, никога... — Гласът ѝ укрепна и се повиши. — Как смееете да твърдите подобни глупости? Как смееете да ми вменявате такива неща? — Овладея се, преди да е изпаднала в истерия, и преглътна мъчително.

Себастиан изпита чувството, че е получил удар в корема. Нещо не беше наред. Отпусна се тежко в стола си и се опита да възрази:

— Сама ми казахте, че работодателят ви...

— Работодателката ми е лейди Мерил. Аз съм нейна компаньонка. — Сара го гледаше с огромни тъмносини очи, лицето ѝ беше разкривено от гняв.

— Значи не сте метреса на Дьо Линт... — Себастиан имаше чувството, че стените наоколо рухват. Най-после разбра, че е бил заслепен от омразата си. Ако беше метреса на Дьо Линт, Сара не би се движила открито в компанията на лейди Мерил, нито би излизала на разходка с внучката на дамата и приятелките ѝ. Тя беше компаньонка. Не курвата на Дьо Линт. Не съучастницата в нападението над Адела.

— Ако бях останала, нямаше да мине много време и щях да стана точно това, в което ме упрекувате. По ваша вина.

Тихият, сух глас го пробуждаше в мозъка.

— Невинна... — прошепна съкрушено. — Още една невинна. Поне веднъж не можах... — Замлъкна и едва успя да се пребори с напора да скрие лице в ръцете си.

— Какво съм ви направила? — Въпросът прозвуча като неумолимо обвинение.

— Бях убеден, че сте доброволна съучастница в едно ужасно престъпление, извършено от работодателя ви Дьо Линт — изрече с болка Себастиан. — Ако бяхте жената, за която ви смятах, щяхте да сте заслужили онова, което ви причиних — и дори нещо по-лошо. А що се отнася до Дьо Линт — за него и смъртта е малко.

— Какво е извършил?

— Молете се никога да не узнаете — отговори Себастиан.

Сара стоеше пред него и го гледаше неуверено. Изгубена млада жена, станала жертва на недоразумение, за което не смееше да мисли. И тази гротескна мършава котка в краката ѝ... На бузите ѝ бяха избили червени петна, очите ѝ блестяха от гняв и гордост, а устните ѝ — устни, които познаваше толкова добре, — бяха отворени по начин, който събуди в сърцето му копнеж. Би трябвало да изпитва чувство за вина, да прояви великодушие, да се отнесе с нея като щедър баща. Можеше да ѝ връчи хиляда лири и да я прати обратно в Англия с най-люксовия кораб. Да я върне при семейството ѝ, ако имаше такава.

Ако беше джентълмен, сигурно щеше да направи точно това. Но той не беше джентълмен. Все още я искаше, повече от всякога. Особено след като вече знаеше, че тя не е тази, за която я е смятал.

Искаше да я задържи при себе си, но не само заради спомена. Не можеше да забрави онова, което ѝ бе причинил, нито онова, което представляваше самият той. Тя беше като балсам за раните му и заедно с това олицетворение на всичките му демони. Затова щеше да ѝ предложи нова позиция, ново място. Нищо, че беше недопустимо за джентълмен в неговото положение.

— Щом са ви прогонили от работата ви заради мен, аз се чувствам длъжен да ви предложа друга работа. Мога да се престоря, че искам да ви назнача като икономка или секретарка, но не желая да лъжа. Аз съм закоравял грешник, затова ще поискам от вас точно това, което е поискал Дьо Линт. Мисля, че не е нужно да говорим надълго и нашироко. Останете с мен. Станете моя метреса. Обещавам да се отнасям с вас много по-добре, отколкото досега.

Сара замръзна на мястото си. Огънят в очите ѝ угасна, в тъмните зеници светна объркване.

— Днес съм без маска — прошепна безсилно тя след известно време. В гласа ѝ звънеше тих копнеж, който го удари право в сърцето. Едва успя да се престори, че не го е забелязал.

— Нима мислите, че до днес не съм знаел как изглеждате? — Гласът му прозвуча рязко, почти обидно.

— Но вие ме искахте — отговори още по-объркано тя. — Знам го, разбрах го...

— Да, исках ви, въпреки че ви смятах за курвата на Дьо Линт. Да, исках ви — повтори твърдо той.

Напрежението на лицето ѝ се разсея.

— Мисля, че нямам друг избор. Приемам предложението ви, но при едно условие.

— И какво е то? — попита изненадано Себастиан.

— Да ми кажете истинското си име.

Той я погледна втренчено и след кратък размисъл отговори:

— Себастиан. Като за начало това е достатъчно.

— Благодаря. — Сара наподобиха лек поклон.

Той ѝ кимна резервирано и даде нареждания на младия италианец, който беше проследил сцената в пълно мълчание. Джани се обърна към Сара и нареди кратко:

— Елате с мен. — И тръгна напред. Сара грабна котката и го последва.

Сара падна като упоена на леглото и вдигна облак прах. Помещението беше огромно. Завесите бяха от коприна, мраморният под бе украсен с блестящи мозайки. По стените висяха дюзини ужасяващи картини — окачени по начин, който междувременно разпознаваше като типично венециански. Сводестият таван беше много висок, огромните прозорци от двете страни на леглото стигаха почти до ръба му. Старото легло беше закрито от старинни мухлясали завеси, които котката подозрително душеше.

Сара все още беше замаяна от разкритията на мавъра. Той не я мразеше. Не искаше да унищожи нея, а друга жена — някаква престъпница, доколкото беше разбрала. И всичко това само заради някакво злодеяние, извършено от мистър Дьо Линт.

Сара му вярваше. Колкото и глупаво да звучеше, мавърът — Себастиан — никога не я беше лъгал. И всичко, което тя знаеше за мистър Дьо Линт, потвърждаваше, че той е способен да извърши нещо ужасно. Много ѝ се искаше да узнае какво е сторил синът на лейди Мерил, за да направи един джентълмен от своята класа свои смъртен враг. Сигурно нямаше да отгатне, а засега не смееше да попита.

Сара прогони мисълта за Дьо Линт, огледа стаята си и този път откри не слабите места, а многообещаващи качества. „Разполагате с триста фунта“ — бе казал секретарят на Себастиан. „Можете да обзаведете стаята по свое усмотрение. Ако имате нужда от нещо, позвънете. Персоналът е на вашите услуги.“

Да позвъни... Никога досега не беше звъняла на слугите за собствените си потребности. Когато беше камериерка на Маги, самата тя беше част от персонала и Маги ѝ звънеше, когато се нуждаеше от нещо. В училището за млади дами почти нямаше звънци, а слугинчетата бяха твърде малко. А когато стана компаньонка на лейди Мерил, която сигурно нямаше да има нищо против, пак не смееше да звъни, защото принадлежеше към една по-специфична част от персонала, намираща се между членовете на семейството и

прислугата. Дълбоко в себе си знаеше, че колкото и упорито да звъни, никой няма да се отзове на повика ѝ.

Сега, като истинска метреса, имаше по-голяма власт, отколкото като добродетелна жена. Любопитна да види какво ще се случи, Сара дръпна шнура на звънеца.

— Сър? — попита Джани веднага щом застана на вратата.

Себастиан се бе отпуснал в стола зад писалището си и мислеше за жената, която преди малко бе излязла от кабинета му. Сара. Произнасяше името ѝ с безкрайно облекчение. Досега несъзнателно я беше наричал „онази жена“, за да не става твърде реална.

Какъв провал! Главата му беше пълна със спомени от нея и това го притесняваше, гризеше го. Да установи, че тя е невинна, че няма нищо общо с нападението над Адела... Не знаеше дали му се иска да крещи от радост или от гняв заради онова, което беше направил. И най-важното: все още я искаше, много повече от преди и сега, когато тя сама бе дошла при него, нямаше намерение да я пусне да си отиде.

— Божичко — пошепна безсилно той, вдигна поглед към варосания в бяло тава и се замисли за живота, от който я беше лишил. — Наистина развалям всичко, до което се докосна. — Поклати глава и изгледа Джани с мрачно изражение, което се отнасяше до самия него. — Нямах причини да се съмнявам в предположенията си. Когато я видях за пръв път, тя беше в компанията на Дьо Линт. Освен това със сигурност не е невинно агънце. Откъде можех да знам?

— Щом така смятате, сър — отговори любезно Джани. Ала разумът на Себастиан беше приготвил поразяващи отговори на този въпрос. По негово нареждане Джани беше завладял сърцето на едно от момичетата. Нима щеше да е много сложно да го накара да потвърди статуса на жертвата? Или, за да се изрази по-ясно, защо Себастиан сам не бе направил опит да изтръгне отговора от Сара?

Истината беше ужасна и неумолима. Той не искаше да мисли, че се лъже — дори в най-малката подробност, защото това повдигаше цяла редица нови въпроси, въпроси, които засягаха самия него и шаловете му. Въпроси, за които предпочиташе да не мисли.

Себастиан разтърси глава и отхвърли съмненията си. Остатъкът от плана му беше безупречен. Първата част се провали само защото не

беше добре обмислена и се разигра едва в последния момент. За в бъдеще трябваше само да бъде подготвен за всички възможности и да е сигурен в подробностите. Докато изпълни и последната част от плана си, присъствието на Сара ще му напомня какви последствия могат да имат грешните решения — а той ще намери средства да я обезщети за онова, което ѝ бе причинил.

Спомни си как през нощта, която бяха прекарвали заедно, Сара му каза, че желае красота, и осъзна, че тя не е могла да влияе по никакъв начин върху досегашния си живот. Веднага му хрумна едно добро решение. Първо обаче трябваше да я види и да поговори с нея. А това нямаше да е лесно.

— Поканете я да обядва с мен — нареди той. — Дотогава трябва да свърша някои неща.

Водена от една прислужница, Сара излезе от спалнята си и се спусна по стълбата към бележа. След като повярва окончателно в промяната, тя писа на Маги и другите си приятели и ги помоли да изпращат писмата си на новия ѝ адрес — без да дава обяснения. Научи адреса на палацото, като позвъни на прислужницата и я разпита. Това я накара да осъзнае колко е изолирана, защото номерът, който момичето повтори няколко пъти, беше зашеметяващо дълъг. Отначало Сара помисли, че е станало недоразумение, но после момичето ѝ обясни на накъсания си английски, че адресите във Венеция не се дават по улица или канал, а се изброяват всички къщи в определен квадрат.

След като помоли да изпратят писмата ѝ, Сара поиска вода за миене и навлече нощницата си, защото имаше всички основания да се чувства изтощена. Легна си и се зави до брадичката, макар да беше сигурна, че няма да заспи. Въпреки това задряма и се събуди едва когато прислужницата почука на вратата и влезе в стаята, за да ѝ съобщи, че трябва да се облече за обяд.

Нервността бързо прогони изтощението и Сара бе обзета от непривична за нея трескава енергия. Трябваше да се подготви добре, за да се яви пред вече официалния си любовник и да се представи както трябва в новата си роля на метреса.

Момичето ѝ отвори една врата и Сара влезе трепереща. Смяташе, че Себастиан е вече там, но масата беше празна. Един мълчалив лакей ѝ посочи стол, тя седна и се взря нервно в празната чиния пред себе си.

Вратата се отвори с трясък и в трапезарията буквално нахлу новият ѝ господар. Коровите зелени очи изглеждаха съвършени под високото чело. Тъглчетата на чувствената уста потръпваха недружелюбно и тя не знаеше как да го тълкува. Grimаса ли беше това? Високомерна усмивка? Не можа да разбере. Импозантната му фигура изпълни рамката на вратата, после цялото помещение. Когато се приближи до масата, Сара се надигна бързо и дървените крака на стола ѝ изскърцаха оглушително по мраморния под.

— Извинете — пошепна бързо тя, изчерви се силно и смачка салфетката си.

Себастиан пренебрегна и шума, и извинението и впи поглед в нея. Гледаше я толкова хладно, че стомахът ѝ се сгърчи от болка. Ала само махна пренебрежително и изрече:

— Седнете, Сара. Дамите, дори метресите, не стават, когато мъжът влиза в помещението.

Сара се изчерви още повече и падна на стола си, укорявайки се за глупостта и недодялаността си. Мразеше се, че толкова държи на мнението му, но не беше в състояние да се промени. Напомни си, че трябва да бъде предпазлива. Все пак той я бе лишил от работното ѝ място, беше я прелъстил, представяйки фалшиви факти, беше я използвал. А сега благоволениято му беше единственото, което можеше да я спаси от гибел. Но колкото и зависима да беше от него, колкото и тялото ѝ да копнееше за неговото, никога, никога нямаше да му прости за онова, което ѝ беше сторил. По-точно — не биваше да му прощава.

Най-сетне Себастиан седна и Сара едва тогава забеляза, че секретарят му го е последвал. Момъкът се настани удобно и Себастиан даде знак да внесат първото ястие. Обърна се към своя служител и започна разговор на италиански, който изключваше Сара.

Тя се почувства невидима. Беше по-лошо дори от обедите и вечерите при лейди Мерил. Опита се да преглътне няколко хапки, но когато понечи да ги прокара с вино, се задави. Защо Себастиан се бе променил толкова бързо? Защо вече не я искаше? Миналото я бе научило да очаква всичко, но промяната на Себастиан ѝ причини такава болка, че скочи.

— Както виждам, успял съм да ви заблудя — рече той и в гласа му звънна смях. Очите му я фиксираха настойчиво.

— Какво искате да кажете? — Сара се опита да придаде на гласа си студено и дистанцирано звучене, за да му покаже, че не я грижа за поведението му — както той не се интересуваше от нея. Ала се провали и го разбра веднага.

— Не искам да се държите като метреса в истинския смисъл на думата. Докато сте тук, ще бъдете мистрес, значи един вид господарка на къщата. Домакинството изобщо не ме занимава, затова всеки върши, каквото си иска. Имам много работа и нямам време да се разправям с персонала. Наех това палацо, без да го видя, както си беше с персонала. Но имам чувството, че всеки лакей и всяка домашна прислужница са довели тук поне по двама-трима братовчеди и всички се правят, че работят за мен. При това къщата е почти необитаема и скоро ще имаме повече персонал, отколкото работа за него. Очаквам да се справите със ситуацията.

Сара веднага осъзна съмнителната чест на тази отговорност.

— Искате да ги уволня?

— Да ги уволните или да им намерите работа. Действайте по свое усмотрение. Давам ви пълното си доверие. — Безличният тон ѝ показва, че наистина му е все едно. — Каквото и да решите, сигурен съм, че само след няколко дни палацото ще изглежда значително по-добре.

— Да, сър. — Какво друго би могла да му отговори?

Той се покашля и добави:

— Разбира се, ще получите необходимите пари. Освен това бих желал да си купите нови тоалети, които да са в съответствие с мястото, което заемате. Разчитам на вашия вкус и нямам намерение да се намесвам. Ако не купувате бисерни огърлици или не напълните пет гардероба, банката ми ще плаща всичките ви сметки. Мария обеща да излезе с вас на покупки още днес.

— Да, сър — повтори Сара.

Себастиан кимна доволно.

— Ако все още желаете да се оттеглите, моля. Но желая да ви видя на вечеря.

Очевидно я гонеше.

— Да, сър. — Сара стана, кимна плахо и се запъти към вратата. Вече не знаеше дали му трябва за любовница или за икономка — и

какво от двете предпочита самата тя. Себастиан я проследи с високо вдигнати вежди.

— Надявам се, че вече не съжालявате за споразумението.

Думите му отразяваха съвсем точно раздвоените ѝ чувства и Сара потрепери. Обърна се и го погледна с цялата си болка.

Погледът му се смекчи — недоброволно, както ѝ се стори, — и той продължи съвсем бавно, сякаш грижливо подбираше думите:

— Струва ми се, че никога досега не са ви давали възможност да вземате решения и да ги изпълнявате. Погледнете на предложението ми като на стоден случай да опитате. Изберете няколко помещения и ги обзаведете по свой вкус. Ако останете доволна от резултата, заемете се с цялото палацо. Правете каквото искате, стига да не е прекалено екстравагантно. Спомням си как ми казахте, че копнеете за красота. Направете живота си тук красив, Сара. Вярвам, че ще се справите. Разчитам на вас.

Внезапно Сара осъзна, че той се чувстваше точно толкова неловко в нейно присъствие, както тя в негово. Грубостта му се дължеше на допуснатите грешки, за които не намираше думи за извинение. Вместо това ѝ позволяваше да осъществи мечтата си — единствената, за която знаеше.

Прозрението облекчи тежкия товар от лоши мисли. Освен това тя не беше от хората, които дълго подхранват гнева в сърцето си, колкото и заслужен да е. Каквото и да ѝ беше причинил, тя също беше взела участие, ѝ то доброволно.

— Благодаря — пошепна тя и това означаваше: „Прощавам ви“. Кимна леко и се оттегли.

Мария се оказа весела, красива, дребна камериерка е червена коса и черни очи — екзотична комбинация, много разпространена сред венецианските семейства. Говореше добре английски и обясни на Сара какви магазини ще посетят. Двете се настаняха удобно на черните кадифени възглавници в гондолата на Себастиан и се загледаха с интерес към оживените улици.

Мария твърдеше, че познава най-добрите магазини, и макар да не страдаше от фалшива скромност, се оказа права. Самоуверено нареждаше на гондолиера къде да спре, никога не се колебаеше и не се умори дори когато пазаруването се проточи повече от три часа.

Сара използваше кредитните билети, които ѝ беше дал Себастиан, и си поръча всичко, от което се нуждае една дама. Все още не ѝ се вярваше, че накрая все пак ще използва онова, което беше научила в училището за млади дами и досега беше смятала за излишно. Избра си рокли, каквито беше видяла в модните списания на лейди Ана, макар и без многото рюшове и волани, които не съответстваха на предпочитанието ѝ към ясните линии. Учудваше се колко е просто да се сдобие с тоалетите, които фантазията ѝ беше създала през дългите часове мечтания.

Освен че си накупи нови неща, Сара поръча да направят промени в три рокли, които хареса на витрините. По настояване на Мария облече една от модните рокли и остана с нея, след като обеща да я изпрати отново в магазина за окончателните промени.

Натоварена с цял куп платове, Мария я поведе към магазините, където предлагаша различни аксесоари. Към края на следобед Сара вече разполагаше с гардероб, какъвто повечето дебютантки не можеха да съберат с години. Мария я окуражаваше за всяка покупка, хвалеше вкуса ѝ и се възхищаваше на избраните материали, сякаш щедростта на господаря се отнасяше до нея, а не до Сара.

На връщане Сара изчисли колко пари бе похарчила и попита колебливо:

— Мислите ли, че Себастиан ще се ядоса?

— Какво? — Гладкото чело на момичето се набръчка.

— Себастиан. Вашият господар. Моят...-покровител.

— Значи се казва Себастиан? — Мария се засмя самодоволно. — Колко пъти казвах на Лучия, че не е испанец, каквото и да твърди. Сигурна съм, че е родом от Англия, и предполагам, че Себастиан звучи достатъчно английски.

Сара се взря в името върху кредитния билет в ръката си. Сеньор Раймундо Гуера. Така се пишеше френската дума за война, на испански сигурно беше същото. Кой мъж би се кръстил „мистър Война“? Част от тревогите ѝ се върнаха.

Когато гондолата спря пред палацото, Сара заяви, че възнамерява да се оттегли в стаята си. Мария кимна, но я последва по стълбата.

— Не ми е необходима придружителка — увери я Сара.

Мария се засмя и черните ѝ очи засвяткаха.

— Затова пък ви е необходима камериерка.

Сара я погледна смаяно.

— Вие?

Мария отново се засмя.

— Лучия умира от ревност! Цяла сутрин убеждава готвачката, че ще ви направя като вещица. Сега ще им покажа какво мога! — Тя отметна глава назад и къдриците ѝ заподскачаха.

— Не исках да ви обидя. — Сара я погледна плахо, почти умолително. — Никога преди не съм имала камериерка.

— Много добре! — извика спонтанно Мария. — И аз никога не съм била камериерка.

След половин час Сара не можа да се познае в огледалото. Носеше нов корсет, върху него дневната рокля, която бе избрала заради цвета и скромната, грациозна линия. Меката синя коприна разкриваше извивки, за чието съществуване дори не бе подозирала, а цветът караше бледия ѝ тен да блести.

Тя бе предвидила тази промяна — беше ѝ направила впечатление още в шивашкото ателие. Дотук, добре, но после Мария нападна косата ѝ. Сара смутено и разреши да я накъдри и да подреди къдриците във висока фризура, която не само беше модна, но и подчертаваше овала на лицето ѝ.

— Една плитка... Ето какво забравихме да купим — мърмореше Мария. Въпреки това явно остана доволна от промяната. Ала когато реши да ореже краищата на косата, Сара енергично я спря.

— Защо не искате? Сега е модерно — обясни Мария и затрака заканително с ножицата.

Сара не беше в състояние да опише с думи възбудата и ужаса си от това, че всяка добре позната черта на личността ѝ изчезва под модни финтифлюшки, затова само каза:

— Не знам дали това ще му хареса.

В очите на Мария блесна разбиране.

— Разбира се — пошепна затворнически тя и захвърли ножицата.

Когато Мария свърши, Сара остана смаяна от резултата. Косата ѝ, натрита с ароматно масло, блестеше, а червено-златните къдрици бяха направо разкошни и нямаха нищо общо с мътнорусите маси, които всяка сутрин беше завивала на строг кок. Фризура бяха направена с вкус, модна и най-важното — подходяща за нея. Всичко

това я накара да се запита защо в мечтите си е отделяла толкова много място на тоалетите, а никога не си я помисляла какво би могла да направи с косата си.

Въпреки това лицето ѝ разваляше добрия ефект. Защото си оставаше обезобразено от грозните белези от едра шарка. Когато Мария извади кутийките с пудра, Сара се разтрепери. Някога беше полагала върху лицето си дебел слой грим, за да скрие ужасните белези и да подмами някой мъж, но сега...

— Не искам да изглеждам като уличница — почти извика тя и се изчерви силно, защото съзнаваше, че това е подходящо определение за жена в нейната ситуация.

Мария цъкна с език.

— Смятате ли, че аз изглеждам като момиче от улицата?

— Защо? Не, разбира се, че не.

Мария се усмихна самоуверено.

— Обаче лицето ми е гримирано.

Сара се вгледа по-внимателно и откри, че младежката гладкост на лицето е подкрепена от пудра, а розовите бузи и черните мигли изглеждат доста по-драматично, отколкото ги е създала природата.

— Добре, опитайте — разреши тя, но без голяма надежда. Знаеше, че белезите не могат да се заличат, но все още изпитваше отчаяно желание един ден да изчезнат като по чудо.

Докато работеше, камериерката я поучаваше какво да прави за лицето си: пресечено мляко сутрин, старо вино вечер и два пъти дневно смес от мазила, на които очевидно не знаеше английските съответствия, защото ги казваше на италиански.

— Готово — изрече най-сетне тя и кимна доволно.

Сара се погледна в огледалото — и шумно пое въздух.

— Баба ми беше куртизанка през последните дни на републиката — обясни доволно Мария. — Винаги казваше, че малко боя е способна да скрие всичко.

Мария беше права. Баба ѝ е била права. Гримът почти не личеше, но половината белези бяха изчезнали под него, а тънкият пласт фон дьо тен и пудрата смекчаваха останалите и те вече не спираха погледа върху себе си както преди. Освен това Мария беше направила нещо с очите ѝ и сега изглеждаха големи и изкусителни. Устата и бузите ѝ бяха със съвсем естествен цвят и това я зарадва.

— Благодаря — пошепна трогнато Сара, готова да се разплаче. Но спря навреме, за да не разруши това произведение на изкуството. — Много, много благодаря. Прекрасно е...

— Повечето белези са съвсем плитки и е глупаво да не ги прикривате. Ако се придържате към указанията ми, голяма част от тях ще изчезнат много скоро. Никоя дама няма да ви укори, че сте придали малко цвят на лицето си.

Сара се засмя и сърцето ѝ се отпусна. Много добре знаеше, че представата на Мария за добродетелна дама изобщо не съответства на онова, което им втълпяваше мисис Рандъл, ръководителката на училището за млади дами.

— Благодаря — повтори тя.

Сара осъзна, че вече изглежда наистина като, господарка на дома, и това я изпълни с нова увереност. Без да се бави, нареди на Мария да събере слугите в голямата дневна, за да обсъдят предстоящия ремонт на къщата. Изчака пет минути, пое дълбоко въздух и слезе по широкото стълбище в партера, където сияещата Мария я очакваше сред пъстра тълпа венецианци, които неспокойно пристъпваха от крак на крак.

Сара пое дълбоко въздух — и установи, че изобщо не е толкова плаха, колкото беше очаквала. Всички тук знаеха коя е тя или скоро щяха да узнаят. Нямахше какво да крие — а като господарка на къщата нямаше и от какво да се бои.

— Аз съм дамата на сеньор Гуера — започна тя без дълъг увод. — Той остави организацията на домакинството в мои ръце. — Мария преведе и Сара продължи все по-уверено: — От този момент нататък очаквам от вас да работите по-добре. Искам да изчистите навсякъде. Всичко счупено трябва да се поправи. Онова, което не може да се ремонтира, ще се замени. Ако установя, че няма работа за всички, някои от вас ще бъдат уволнени. — След като Мария преведе, слугите си зашепнаха възбудено, но Сара продължи, без да се притеснява: — Всички знаете, че безразличието на господаря по отношение на домакинството е довело до това положение. Той го съзнава и ме помоли да се погрижа за персонала. Вече никой няма да се възползва безсъвестно от господарската небрежност. Къде е икономката?

След кратко побутване напред излезе дребна, набита жена на средна възраст.

— Как се казвате?

— Синьора Бертолини.

— А икономът?

Достоен господин, застанал малко настрана от групата, пристъпи към нея и се поклони.

— Сеньор Гарза, на вашите услуги.

Сара си спомни как лейди Мерил говореше на прислугата, когато нещо не ставаше според очакванията ѝ, и си наложи изражение, което излъчваше наполовина съчувствие, наполовина строгост — поне така се надяваше.

— Вие сте най-висшите служители в къщата и като такива сте длъжни да поддържате реда. Тази вечер ще огледам всяка стая и всеки коридор и ще ви повикам, за да ви съобщя резултата от инспекцията. Засега не смятам да ви освободя от задълженията ви. — Нарочно бе оставила заплахата за най-накрая. — Надявам се много скоро да познавам всички ви по име. За днес приключихме.

Слугите се разтичаха на всички страни и дневната бързо се изпразни. Едва сега Сара осъзна какво беше сторила. Бе излязла срещу група абсолютно непознати хора, повечето от които с по-добър произход от нейния. Беше удържала ситуацията под контрол и бе дала заповеди, сякаш цял живот не е правила нищо друго. И, което беше още по-учудващо, никой не я наруга и не ѝ се противопостави. Никой не се усъмни в правото и.

— О, синьорина, бяхте брилянтна! — извика въодушевено Мария, когато и последният слуга излезе.

— Аз... не мога да повярвам в това, което направих току-що. — Изведнъж Сара избухна в дрезгав смях.

— Аз обаче вярвам — проговори добре познат глас. Сара се обърна стреснато и видя Себастиан да стои на стълбищната площадка на полуетажа. Красив и привлекателен като самия грях.

12

— Вие сте изпълнена с изненади — продължи Себастиан и слезе по стълбата с котешка гъвкавост. Гледаше я въпросително, сякаш не я беше виждал никога преди и не знаеше как да се държи.

Пред тази несъзнателна елегантност и достойнство Сара изведнъж се почувства като просякинче, облякло роклята на оперна дива.

— Никога не съм ръководила домакинство — призна съкрушено тя. Думите прозвучаха глухо и несигурно и тя се намрази за плахостта си. Имаше чувството, че признава някаква вина, или, което беше още по-лошо, че си търси комплименти. Лицето ѝ пламна и тя отмести поглед.

За нейна голяма изненада той не я обиди с нищо незначещи похвали. Вместо това вдигна едната си вежда и се извърна. Кимна на Мария и рече:

— Благодаря ви за подкрепата.

И за Сара стана ясно, че това беше знак за оттегляне.

— Благодаря, сър — отговори Мария с кокетен реверанс и се запъти към една от страничните врати. Затръшна я доста шумно и двамата останаха сами.

Сара преглътна, за да премахне сухотата в устата си. Тук нямаше маски, нямаше сенки и тя не знаеше какво точно очаква той от нея. Пред слугите ѝ беше лесно да се вживее в неиграна дотогава роля, но пред Себастиан — който беше неин любовник, неин покровител и още нещо, което не можеше да се опише с прости думи, — пред Себастиан вече не знаеше коя е. Със сигурност не Сали, момичето, дошло от улицата и успяло да се отърве от перспективата да стане проститутка и да се изкачи едно стъпало по-нагоре. Сара знаеше много добре каква е била като Сали, но се отвращаваше от живота, който беше водила Сали и се бе отказала завинаги от него. Вече не беше и Сара, мълчаливата, съдържана икономка, която постоянно се преструваше. Знаеше, че

мъжът, който стои пред нея, е наясно с чувствата ѝ. Само да знаеше коя е сега и каква трябва да бъде за него...

— Реших, че ако ви дам известна власт и отговорности, това ще ви се отрази добре — каза Себастиан и я изтръгна от размишленията.

— Аз... — Сара млъкна смутено, но събра сили и продължи: — Никога не бих се осмелила да ви помоля за това, но сега се радвам, че сте се сетили. Откъде знаехте?

Устните на Себастиан потръпнаха, лицето му стана зло.

— Между едно бедно момиче и един мъж, който само чака баща му най-после да умре, има повече общи неща, отколкото подозирате — отвърна той сухо. Оглеждаше я бавно и неприкрито и тя усети как кожата ѝ се зачерви и я побиха тръпки. — Смяната на тоалета ви се е отразила добре.

— Благодаря, сър. — Сара огледа елегантно скроения костюм, който отлично прилягаше на силното му тяло. — Вие изглеждате перфектно, както винаги.

Не искаше да вложи в гласа си огорчение, но то се появи от само себе си. Себастиан я удостои с неразгадаем поглед и отвърна съвсем тихо:

— Външният вид често е измамен. — Изкриви лице — очевидно от неприятен личен спомен, но не каза нищо повече. — Искам още веднъж да ви уверя, че ако бяхте онази, за която ви мислех, действията ми щяха да са напълно оправдани.

Тя го погледна втренчено както първия път, когато бе дал това обяснение, и се опита да открие по лицето му следа от коварство. И отново не намери нито една.

— Вярвам ви — отговори тихо. — Може да е глупаво, но ви вярвам.

Напрежението, което преди това не бе забелязала, падна от него, но в същото време на лицето му се появи болезнен израз.

— Кажете ми, Сара: защо приехте предложението ми?

Тя погледна в зелените очи, които отразяваха вътрешна разкъсаност, неразбираема за нея, и се чу от своя страна да пита:

— Кажете ми, Себастиан, защо ми направихте това предложение?

Мъжът вдигна вежди и впи поглед в лицето ѝ. Тя се вцепени по инстинкт, но погледът му не беше нито критичен, нито

пренебрежителен. По-скоро беше чувствен, но в никакъв случай дръзко похотлив. Разглеждаше я внимателно и мислите ясно се четяха по лицето му. Внезапно Сара осъзна, че той наистина я намира привлекателна — в този момент, докато стоеше пред него в ранната вечер, под меката светлина, падаща от високите прозорци. И че я е намирал привлекателна дори преди тази внезапна промяна, още когато ѝ бе предложил да му стане метреса, и още по-преди, когато бе решил да я прелъсти. Макар че е искал да си отмъсти на жената, за която я е смятал, в сърцето си я е искал... след като от самото начало е знаел как изглежда тя.

Прозрението я разтрепери и я изпълни с тъмна, сладостна горещина, която проясни главата ѝ и изпълни тялото с тежка, течна топлина. Трябваше да стисне зъби, за да не се разсмее, докато той я оглеждаше с тържествена сериозност.

— Не знам защо ви искам тук — отвърна тихо той и направи крачка към нея. Тя не се помръдна, не откъсна поглед от очите му, когато той сложи ръце на тила ѝ и меко наклони — главата ѝ назад, за да се погледнат право в очите. — Някой добър мъж щеше да ви приеме, без да иска ответна услуга. Злият мъж щеше да ви отпрати. Е, какъв съм аз? Ангел, който всеки момент ще падне? Или душа, която гори в адския огън?

Той говореше небрежно, но тя усещаше болката зад думите и това я обърка още повече. Но гласът ѝ прозвуча тихо и нежно:

— Може би сте съвсем нормален мъж. Нито повече, нито по-малко. Точно както аз съм съвсем нормална жена. Затова приех предложението ви.

Той сведе глава и челото му докосна нейното.

— Вие се наричате нормална жена? Нямате представа колко се лъжете. — Сведе глава и я целуна.

Явно не бързаше. Не я заливаше с необуздана страст, а бавно изследваше устата ѝ. Насладата завладя тялото ѝ постепенно, спря дъха ѝ и я изпълни със сладост, която почти граничеше с болка. Най-сетне той се отдели от нея, тя въздъхна и отвори очи. Той я гледаше с неразгадаемо изражение.

— Икономка значи... — Гласът му прозвуча замислено. — Защо млада жена като вас е избрала такъв живот? Това не е ли занимание, което подхожда по-скоро на някоя стара девица?

Сара поклати глава и смръщи чело. Непрекъснато се сецаше за какво е в къщата, му и тази мисъл задушаваше огъня в тялото ѝ.

— Исках да бъда повече от домашна прислужница. Исках работа, която да ми осигури известна позиция в обществото и малко разнообразие. Исках възможност да преживея красотата на живота от непосредствена близост, макар и без да участвам лично. Това не е лесно за жена.

— Защо не гувернантка? Това подхожда много по-добре на жена като вас.

Сара се отдръпна и се изчерви от срам.

— Това шега ли беше?

Себастиан събра вежди.

Разбира се, че не.

Тя го изгледа напрегнато и отговори кратко:

— Жената, която се посвещава на възпитанието на децата, трябва да има безупречно минало и висок морал. Да е извън всяко съмнение. При мен това липсва.

— Вие говорите сериозно, нали? Наистина ли сте били... недискретна? — Лицето му отново стана неразгадаемо.

— Недискретна? — Тя вдигна рамене, сякаш искаше да се защити, и се върна назад. — Аз не съм невинно агънце. Сигурно сте се питали защо ви се отдадох без никаква съпротива. Би трябвало да съм имунизирана срещу първото опиянение на страстта и срещу дръзкото отдаване, да съзнавам възможните последствия от попадането под властта на вашето очарование. — Тя се вкопчи благодарно в тези разкрасяващи истината думи и прогони вулгарните изрази, които идваха в устата ѝ всеки път, когато речникът, овладян в училището за млади дами, се оказваше недостатъчен.

— Аз предполагам... е, вие знаете много добре какво предполагам.

— А сега? — попита Сара.

— Затова сега съм малко объркан, макар много да ми се иска да вярвам, че не сте устояли на неустоймото ми прелъстителско изкуство. — Думите отново прозвучаха небрежно, но погледът му беше мрачен.

Сара се усмихна тъжно.

— Ако беше така, щях да ви кажа. Но от опит знам, че едно такова приключение не може да навреди на и без това накърнената ми

добродетел. Освен това, по-скоро практически погледнато, аз съм абсолютно сигурна, че дори продължителната... недискретност, както вие го наричате, няма да доведе дотам... че да забременея.

— Значи се боите, че дори самото ви присъствие ще навреди на невинните детски души. — Това не беше въпрос.

Сара претърси лицето му, но не откри никаква проява на чувство. Нито съчувствие, нито укор.

— Естествено. Първо, поради произхода си не съм подходяща за такава работа. И второ, ако някоя от майките открие...

— Никога ли не ви е хрумвало — прекъсна я Себастиан, — че майките с благороден произход съвсем не се отличават с благороден характер? След като изпълнят дълга си към семейството и го дарят със син, останалите им деца много често са от различни бащи. А пък официалните бащи на тези невинни деца, както ги нарекохте, се забавляват, както им харесва, в най-мръсни вертепи.

Сара упорито поклати глава.

— Мъжете правят, каквото искат — винаги е така. Затова е добре, че нямат нищо общо с възпитанието на децата. Защото само ще им навредят.

— Кой ви е внушил това? — попита смаяно Себастиан.

— Какво значение има? — отговори Сара и отново си представи възмутеното лице на мис Стеблър.

— Мръсотия и низост има във всички социални слоеве — заговори открито Себастиан. — Долните класи нямат монопол върху нея. Пороците на аристократите обаче са по-скъпи и тъй като аристокрацията задава правилата, нейните представители почти винаги се изплъзват от последствията.

— Ако има човек, който да го е изпитал на гърба си, това съм аз — отговори Сара и си представи мистър Дьо Линт. — Но колкото и покварена да е една майка, тя ще ме прогони, като разбере, че моралът ми не е по-добър от нейния. Важното е, че според рожденото си право тя е благородна дама, докато аз съм само уличница.

Себастиан поклати глава.

— Наистина ли вярвате в това, гълъбице? Че никога не можете да станете дама, защото не сте достатъчно добродетелна?

— Изобщо не искам да стана дама — обясни нетърпеливо Сара. — Искам само да не ме презират и да не ме гонят. — Случилото се

през последните дни отново нахлу в съзнанието ѝ, стегна гърлото ѝ и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не ме е грижа за обществената позиция, но тя ми е нужна. Какво би била жена като мен без нея? Човек, когото използват и захвърлят. Един мъж може да постигне успех със собствени сили, може да си създаде място в света с интелигентност и честолюбие. Докато жената се нуждае от добро име и обществени връзки. Без тях тя е нищо. А аз съм лишена и от двете. Единственото ми оръжие е обществената позиция. Аз искам място за себе си, Себастиан. Искам животът ми да има смисъл. Можете ли да ме разберете?

В главата му нахлуха горчиви спомени — дългите пропиленни години без титла и занятие и още по-дългите години, когато вече имаше титла. Беше се отказал от всичко, което беше свещено за баща му, и старият инстинктивно го презираше. Той щеше винаги да е граф, но какво да прави едно бедно момиче без семейна среда и без пари, макар да е умно и да е посещавало добро училище? Съдбата на Сара беше определена още с раждането — също като неговата, — но беше много по-страшна, отколкото неговата би могла да бъде.

— Това ли е най-съкровено то ви желание? Да дадете смисъл на живота си? — попита меко той.

Сара вирна брадичка, бузите ѝ пламнаха.

— Аз съм жена и не мога да упражнявам професия в тесния смисъл на думата, но искам да бъда някой... Да съм личност, на която хората да гледат с уважение. Цивилизована жена с широка култура — така си го представям. Жена, която има стойност. Жена с таланти и с бистър ум. Жена, която заслужава уважение. Искам да създавам красота. Мисис Рандъл от училището за млади дами се опитваше да ни втълпи, че трябва да овладеем всичко това, за да сме истински дами. Предполагам, че вие не го виждате така, но...

— Наистина ли красотата означава толкова много за вас? — попита Себастиан.

Погледът ѝ обходи грозните стени с отлепящи се хартиени тапети.

— Думи нямам да ви опиша.

— Тогава, докато сте тук, превърнете красотата в своя мисия, Сара, а аз ще ви помагам, доколкото мога — обеща импулсивно

Себастиан. — Обновете това палацо, направете го красиво. Мисля, че много скоро ще ви намеря и други занимания.

— Сериозно ли говорите? — Тя го погледна пронизващо, сякаш се съмняваше, че той си прави шеги за нейна сметка.

— Естествено — отговори Себастиан. Представата какъв живот се крие зад инстинктивното ѝ недоверие беше ужасно болезнена.

В очите ѝ светна предпазливо доверие.

— Благодаря, сър — отговори тя тихо. Вдигна ръце, привлече главата му към своята и го целуна с искреност, която му отне дъха.

Дълбоко в него, на мястото, което вече почти бе забравил, нещо възликува.

Себастиан не се появи на вечеря и Сара остана много разочарована. За да отклони вниманието си, тя огледа най-важните помещения и се разпореди какво трябва да се почисти, а после се оттегли в стаята си. Макар че Мария ѝ приготви парфюмирана вана, изчетка косата ѝ и освети помещението с няколко цветни свещи, той не се появи и през нощта. Сара бе обзета от паника: Себастиан сигурно е променил мнението си и още не разсъмване ще я изхвърли... а може би и посред нощ. Накрая умората я надви и тя заспа, увита в свежите, ухаещи на лавандула чаршафи.

На сутринта, когато се събуди, на масата бяха натрупани купища книги — романи, стихове, философски произведения. Сара скочи с радостен вик. Ала се развълнува истински едва когато видя трите еднакво подвързани тома, на които със златни букви беше написано: „Камъните на Венеция“ Прегърна ги и ги притисна до гърдите си. После отвори първия том. „За моята Сара“ — пишеше на първата страница и най-сетне тя повярва в съдбата си.

— Ах, ето го и домакинът! — Дьо Линт вдигна чашата си и поздрави Себастиан, който тъкмо бе влязъл в салона на казино Джало. Утринният здрач вече проникваше през прозорците, но както се очакваше, Дьо Линт не изглеждаше като човек, който се е наспал. — Тези помещения са невероятно удобни и уютни. Какъв позор, че традицията на казино Джало е умряла с републиката. Такива салони би трябвало да има навсякъде — поне такава е моето мнение. Тези постоянни преструвки, тази лицемерна добродетел ужасно уморяват — продължи той на италиански.

Себастиан не изпитваше почти нищо от някогашния си грозен гняв срещу този мъж, но трябваше да стисне зъби, за да не му отговори, че той, Дьо Линт, никога не е бил възвеличаван като добродетелен човек. Вместо това отговори също на италиански:

— Ако всеки джентълмен си вземе специален апартамент за своите капризи и пикантни приключения, както е старият венециански обичай, тогава ще се наложи всяка дама да си вземе домашен приятел. — Без да чака покана, той се настани на един стол и огледа Дьо Линт през отворите на своята полумаска.

Мъжът насреща му избухна в луд смях и виното в чашата опръска безукорно бялата риза. Този жест издаде, че е по-пиян, отколкото изглеждаше.

— Великолепна идея! — извика той и отново премина на италиански: — Тогава нямаше да се наложи голямата ми сестра да претърси цяла Англия, за да си намери любовник, който да прилича на лорд Дартфорд. Нали разбирате — беше я страх, че копелетата ѝ могат да я издадат.

Себастиан внезапно си спомни другите апартаменти във всички други къщи в половин дузина страни, където двамата с Дьо Линт бяха водили същите безсмислени, вулгарни разговори. Двамата толкова си приличаха, че лейди Мерил го наричаше „Бертран Втори“. Да, приличаха си, с изключение на подсъзнателната жестокост на Бертран,

която приятелят му доскоро просто пренебрегваше или оценяваше като болезнен черен хумор.

По дяволите. Трябваше да затръшне вратата пред спомените.

— Майката на Доменика ми каза, че малката се е прибрала вкъщи доста рано. — Себастиан смени темата, надявайки се, че в сегашното си състояние Дьо Линт няма да заподозре нищо. — Снощи, когато си тръгнах, изглеждахте много доволен от нея.

Дьо Линт се размърда неспокойно.

— Досади ми по-скоро, отколкото очаквах. Миналата нощ имах доста по-интересна среща и самата мисъл за нея ми развали апетита за вашата малка курва. Той разтърси глава и вдигна поглед към тавана. — Ако знаех, че ще се измъкне тайно, щях направо да ѝ заявя, че не бива да се надява на нова среща. Знаете ли какво разочарование е това за мъж като мен?

— Естествено — чу се да казва Себастиан, докато умът му работеше трескаво. Спомни си какво му бе казала Сара, когато я обвини, че е метреса на Дьо Линт: „Ако бях останала, нямаше да мине много време и щях да стана точно това, в което ме обвинявате. След всичко, което ми сторихте.“ Беше сигурен, че я е разбрал правилно. Ясно му беше за какво говореше Дьо Линт. Затвори очи, изпълнен с отвращение към себе си. За малко да осъществи акт на отмъщение, почти толкова ужасен като първоначалното престъпление. Дали съдбата искаше да му покаже, че дори най-малката разлика, която откриваше между себе си и Дьо Линт, не съществува?

Мъжът насреща му кимна, очевидно доволен.

— Вместо това прекарах нощта в ровене в избата ви. Ужасно, ужасно нещо. — Отново размаха въодушевено ръка и виното се разплиска. — От друга страна, почти всички местни хора се нуждаят от него. Сладкото ме отвращава, а сухото е непоносимо горчиво.

— Каква форма на забавление желаете за тази вечер, сеньор? — попита спокойно Себастиан, за да насочи разговора в правилната посока.

— Днес съм загрижен само за бръмчащата си глава. — Дьо Линт се засмя, сякаш бе казал страхотен виц. — Утре обаче ще бъда в настроение за нещо ново. Нещо, което да не е така... покорно като сладката малка Доменика, ако разбирате какво искам да кажа.

— Мисля, че разбирам. — Себастиан трябваше да събере цялото си самообладание, за да запази спокойния тон.

— Много добре. Ако ми разрешите да ползвам тези помещения за още дванадесет часа, ще ви бъда много признателен. Боя се, че стомахът ми ще се възпротиви енергично срещу самата мисъл за движение, да не говорим за люлеенето на гондолата.

— Моля, чувствайте се като у дома си. — Себастиан се надигна.

— Благодаря ви.

— Няма защо. — Себастиан стисна зъби, поклони се и излезе, преди да е забил юмрук в лицето на Дьо Линт.

Сара се облече бързо и слезе за закуска в трапезарията — само за да установи, че Себастиан се е върнал късно и е излязъл още на разсъмване. Закуси сама, очаквайки всеки момент той да влезе през вратата.

Ала часовете минаваха, а Себастиан не се връщаше. Страховете ѝ се върнаха с пълна сила. За да отклони вниманието си, тя реши лично да надзирава чистенето и слезе в големия салон.

На дневна светлина помещението изглеждаше просто западнало. Никой не тъгуваше за миналото великолепие. Сара нареди да изтупат килимите, да изтъркат подовете, да почистят от праха всеки сантиметър мазилка, да измият прозорците и полилеите. Накрая заповяда да свалят безбройните картини от стените, за да ги огледа лично. Докато армията слуги работеха усилено, тя разпредели картините в три групи. Най-ужасните, от които трябваше да се отърве, поносимите и приятните. В последната група почти нямаше картини, защото повечето явно бяха купени според формата, за запълване на дупките. Картините не си подходяха нито по тематика, нито по цвят, възраст или стил и Сара за пореден път се учуди на безразборното събиране на произведения на изкуството, характерно за цялото венецианско общество.

Тя нямаше ни най-малка представа колко време смята да остане Себастиан в палацото, но той ѝ бе възложил задълженията на домакия със забележителна деликатност. Даже ако нямаше да се радва дълго на резултата, самата работа щеше да я възнагради достатъчно. Докато се занимаваше с картините, тя се радваше на

оживлението наоколо — видимо доказателство за специалната ѝ позиция в домакинството. Ала несигурността, с която живееше от най-ранните си години, не искаше да изчезне. Отново и отново си припомняше миналия позор — как беше принудена да проституира на Хаймаркет, как си отиде от училището за млади дами, как едва успя да се отърве от Дьо Линт. Последното преживяване беше най-болезнено, може би защото беше най-прясно, и тя се улови, че се пита дали пък Дьо Линт не е бил прав. Все пак той я бе заварил в леглото със Себастиан и вероятно имаше право да се отнася към нея като към евтина уличница. Тя не беше по-добра от...

Сара отчаяно се молеше Себастиан да се върне по-скоро. Не само защото искаше да бъде сигурна в него, а и защото искаше да го разпита за Дьо Линт, да чуе от устата му, че синът на бившата ѝ работодателка наистина е отвратителната личност, за каквата го смяташе тя. Най-сетне чу отварянето на голямата черна врата и видя как главата му, покрита със сива шапка, мина покрай прозореца ѝ изчезна в къщата. Наложил на лицето си усмивка и се затича надолу по стълбата, за да го посрещне.

Себастиан върза лодката на водната стълба пред палацио Контарини и влезе във вестибюла. Все още мислеше за разговора в казино Джало — и за онова, което се беше случило след него.

Смяташе да се прибере вкъщи с лодката си, но когато напусна къщата, моментално изпита чувството, че не е сам. Отначало отхвърли тази мисъл, нарече я параноя. Бързо се отдалечи от къщата и когато беше сигурен, че от прозорците вече не може да се види нищо, свали маската си. Ала дори когато зави по оживения главен канал, чувството, че не е сам, не го напусна.

След няколко минути и след множество отклонения Себастиан се увери, че го преследва плоска кафява лодка, карана от двама мъже, нахлупили шапки дълбоко над очите. Сигурно го бяха видели да излиза от казиното и да се качва сам в лодката си, облечен като заможен чужденец. Себастиан, се наруга, че не бе взел гондола. След нападението преди две вечери трябваше да е наясно, че крадците са станали още по-дръзки и отчаяни. Вместо това повярва в предположението, че сам е предизвикал нападението. При предишното си пребиваване във Венеция на два пъти бе нападен и ограбен от крадци, а веднъж за малко не падна в лапите на група улични

разбойници, когато късно вечерта се прибираше вкъщи пийнал и безгрижен. Трябваше да знае, че с годините и крадците забравят задръжките си и стигат дотам да преследват жертвите си посред бял ден.

Ругаейки, Себастиан подгони лодката си през каналите, като маневрираше умело между големи лодки и непрекъснато променяше посоката. Не мина много и успя да се отърве от тромавата гребна лодка. Тогава забави ход и се насочи към палацо Контарини.

Докато бързаше по стълбата към белетажа, премисляше събитията от сутринта. Тъкмо бе стигнал до междинния етаж, когато бързи стъпки го накараха да вдигне глава.

— Най-послед се върнахте! — Сара го посрещна с широка, но несигурна усмивка, сякаш не беше сигурна как трябва да се държи една метреса, когато вижда любовника си.

Себастиан отново се учуди на промяната ѝ. Сара беше... зашеметяваща. Носеше проста рокля от тъмночервена коприна с елегантна пола, в цвят на розово дърво, деколтето и китките бяха украсени с бяла брюкселска дантела. Косата беше навита на гладко руло на тила — прическата отиваше на лицето ѝ и правеше шията дълга и изискана. Въпреки колебливото поведение тъмните ѝ очи блестяха, бузите бяха зачервени. Цялостното ѝ излъчване беше младежко, свежо и неподправено.

Не беше истинска красавица, но това беше маловажен детайл, който потъваше под зашеметяващия блясък на личността ѝ и напълно се забравяше. Вече не се стараеше на всяка цена да запази самообладание. Тази сутрин буквално сияеше и емоционалността ѝ хвърляше своя отпечатък върху цялата обстановка. Ако сега дадеше прием в нейна чест, щеше напълно да мине за елегантна млада лейди — или за скъпа куртизанка.

Колкото и високо да оценяваше промяната, станала с нея, Себастиан усещаше как част от него приема болезнено липсата на дребната, обикновена, плаха женица, чиято бедност го бе трогнала. Бедност, която той в сляпата си жажда за отмъщение изобщо не беше забелязал. Сега можеше да си го признае. Отново си спомни разговора с Дьо Линт. Сара за малко не бе платила цената за неговата слепота.

Не, сега нямаше да мисли за това. Чувстваше се физически и психически изтощен и не беше в състояние да отговори на вътрешния

й поглед. Тази малка жена постепенно разрушаваше и най-здравите му защитни механизми. Когато тя застана на първото стъпало и го погледна с очакване, той намери сили само да попита учтиво:

— Как сте тази сутрин, Сара?

— Много добре — гласеше незабавният отговор. — Искам да ви благодаря за книгите.

Себастиан махна с ръка.

— Не си струва да говорим. Защо не изберете някое помещение за свои личен салон и не излезете да купите необходимите мебели и украшения? С Мария, разбира се.

— Звучи прекрасно — отговори Сара, но усмивката замръзна на лицето ѝ.

Веднага бе разбрала, че той иска да я отпрати. Ала в момента Себастиан не можеше друго, не и ако искаше да стои на разстояние. Заповяда си да пренебрегне реакцията ѝ, мина покрай нея и изкачи още няколко стъпала.

— Най-добре вземете и Джани. Крадците стават все по-дръзки, а аз знам, че той умее отлично да се защитава.

— Сигурно — отговори Сара толкова тихо, че гласът ѝ почти заглъхна в шума от стъпките му.

Себастиан решително я прогони от мислите си, стигна до белетажа и видя Джани да излиза от кабинета му. Реши да се възползва от удобния случай и му заговори на италиански.

— Ще ми трябва още една малка уличница. — Нямахме какво да го усуква.

Джани вдигна вежди и погледна многозначително над рамото му. Себастиан хвърли поглед назад и установи, че Сара го е последвала и чака на стълбата с угрижено лице. Това я ядоса, но все пак успя да задържи сърдитото изпуктяване и ѝ обърна гръб с надеждата, че тя ще разбере знака и ще се оттегли. Ала веднага разбра, че се е надявал напразно.

— Не е за мен — обясни на италиански. — За нашия гост в казино Джало.

— Аха... — промърмори Джани. — Какво ви трябва този път?

— Момиче, което умее да се преструва на непокорно. — Думата излезе трудно от устните му.

— Аха... — повтори замислено Джани. Помисли малко и кимна доволно. — Разбрах какво имате предвид. Не се притеснявайте, имам точно това, от което се нуждаете.

— Много добре. Ще ми трябва тази вечер.

Зад гърба му се чу тих шум. Копринените обувчици на Сара се плъзнаха леко по мраморния под. Себастиан стисна зъби и се обърна.

— Какво искате? — попита рязко, преди да я успял да се спре.

Тя потръпна, цветът се отдръпна от бузите ѝ, но не сведе поглед:

— Моля за извинение. Не знаех, че присъствието ми е нежелано.

Защо ѝ трябваше да се държи по този начин точно сега, когато присъствието ѝ беше толкова болезнено? Защо беше нужно да проявява този кураж? Трябваше му време, за да се подготви за следващия им разговор. Имаше нужда да се наспи.

— Обикновено метресите не вземат участие в деловите работи на мъжете — обясни студено с очевидното намерение да я нарани.

Очите ѝ блеснаха, но вместо да приеме укора, както обикновено правеше, тя вирна упорито брадичка.

— Деловите работи обикновено не се уреждат в коридора — възрази тя и само лекото треперене на гласа ѝ изобличи в лъжа смелата фасада.

Чувството за вина от преди малко отново се надигна в сърцето му и той се предаде.

— Е, какво ви създава толкова грижи?

Сара пое дълбоко въздух.

— Картините в големия салон. Искам да махна повечето от тях.

— Тогава ги махнете, за бога! — извика Себастиан, напълно смаян. Защо толкова държеше да обсъди този въпрос с него веднага след завръщането му? — Според мен между тях има най-много десет, които не са пълен боклук.

Сара се поколеба.

— Мислех, че ще искате да ги погледнете...

— Дал съм ви позволение да правите, каквото искате. Наех тази къща за значителна сума и съм убеден, че на собственика няма да му направи впечатление дори да я опразня напълно. Но ако представата да изхвърлите няколко картини ви смущава, заповядайте на слугите да отнесат всички непотребни вехтории в склада.

— Наистина ще се почувствам по-добре, ако дойдете да видите картините, сър — настоя тихо тя.

Себастиан въздъхна примирено.

— Вижте, Сара, вие не се нуждаете от мен, за да вземете решение. Имам ви пълно доверие.

— Разбирам — прошепна тя, но пак не се оттегли. Макар че раменете и леко увиснаха.

Себастиан разтри болезнено пулсиращото си чело. Явно нямаше да се измъкне, без да се почувства като безчовечен звяр.

— Вижте, Сара — продължи той с доста по-мек тон, — разбирам, че не това е, което ви тревожи. За какво искате да говорите с мен?

Тя се изправи моментално и пое въздух.

— Защо съм тук.

Себастиан поклати глава.

— Тук сте, защото така ми харесва. И ще останете, докато ми харесва.

— Нямах предвид това. Искам да знам защо се случи всичко това. Защо толкова мразите мистър Дьо Линт. — Погледът ѝ беше ясен и пряк, устните здраво стиснати.

— Чувството няма нищо общо с омраза — отвърна Себастиан твърде бързо.

— Ас какво тогава? — попита Сара с известна острота.

Той смръщи чело.

— Въздаване на справедливост. Отмъщение.

— След като аз трябваше да бъда наказана за греховете на неговата метреса, значи имам правото да узная какви са тези грехове, не намирате ли? — изрече упорито Сара. — Не ме интересува другото и вие го знаете.

Себастиан зарови пръсти в косата си. Не искаше да говори за това. Не и докато споменът за последната му среща с Дьо Линт беше още пресен. Не и докато Джани стоеше наблизо и слушаше разговора с очевидно възхищение от Сара. И дори не се стараеше да го скрие. Но най-вече, не искаше да говори за това със Сара. Никога. Твърде дълбоко я бе въвлякъл в плана си за отмъщение, макар че той изобщо не я засягаше. Ала знаеше, че тя няма да се задоволи с половинчат отговор.

— Заповядайте — покани я той и влезе пръв в кабинета си.

Мрачното ѝ изражение се отпусна леко и тя влезе след него. Себастиан побърза да затвори вратата, за да изключи Джани, докато Сара стоеше в средата на помещението и трескаво мачкаше кърпичката си.

— Защо непременно държите да знаете? — попита той, надявайки се гласът му да звучи спокойно.

Дузина изражения преминаха по лицето ѝ, твърде бързи, за да ги улови. Накрая тя си наложи маска на безразличие.

— Защото имам право да зная. — Отговорът прозвуча студено.

— Или защото сте любопитна? — Той скръсти ръце и се облегна на вратата. — Наистина ли искате да ви повярвам, че рискувате да си навлечете гнева ми само защото искате да задоволите любопитството си? Това изобщо не ви подхожда, Сара.

Лицето ѝ се сгърчи от болка. Тя отиде с тежки стъпки до стола пред писалището и падна на меката тапицерия. Тъмночервените поли образуваха копринен облак.

— Само мисълта, че може би съм се излъгала... — произнесе разкаяно. Впи поглед в ръцете си, които стискаха кърпичката, и след дълга пауза продължи: — Мисля, че всички, освен мен смятат мистър Дьо Линт за ведър, забавен и напълно безобиден джентълмен.

— Знаете, че аз не смятам така.

— Да, знам — отвърна тихо тя. — Затова искам да науча... трябва да ми кажете какво е направил.

— И защо трябва? — попита меко той, разбрал, че се доближаваха до същността на нещата.

Сара се изправи рязко и така бързо му обърна гръб, че той не беше в състояние да каже дали го е направила от гняв или от смущение. Тя се загледа през прозореца над писалището и заговори:

— Някога изпитвали ли сте страх, че нещо във вас е ужасно сбъркано, Себастиан? Защото аз умирам от страх, че нещо с мен не е наред.

— Какво по-точно имате предвид? — попита глухо Себастиан. В сърцето му пламтеше съчувствие, събуждаха, се стари спомени, които искаше да забрави.

— Имам предвид, че всички харесват Дьо Линт. Майка му го обожава, радва се на шегите му и твърди, че е много умен. А майка му

е добра, сърдечна жена. Момичетата се радват, когато ги дразни и му отговарят със същото. Приятелките на лейди Мерил, все важни личности, го гледат с обожание, до една. Носи му се славата, че води порочен живот, но това е характерно за повечето млади джентълмени, значи той не е изключение.

— Обаче вие не го харесвате — помогна ѝ Себастиан.

— Не го харесвам — призна смело тя. — Той е жесток. С мен се държи жестоко. Не ме мрази, просто ме смята за човек без стойност, за когото не си струва да хаби омразата си. Обаче му доставя голямо удоволствие да ме измъчва. — Тя сведе глава и бледата, ранима шия над високата яка го порази. — След като всички го смятат за възхитителен джентълмен и той изпитва радост, когато ми причинява болка, това не означава ли, че нещо с мен не е наред? Лейди Мерил не ме изгони. Аз си тръгнах сама, защото той искаше да ме изнасили. Разбира се, той не би го нарекъл изнасилване. Той е убеден, че аз съм уличница и нямам право да откажа известни услуги на един мъж с неговия ранг, при това син на работодателката ми. — Тя се обърна с разкривено от болка лице. Той ли е прав или аз? Аз, която не съм заслужила уважението или възхищението на никого? Или дори нямам право да задам такъв въпрос?

Думите ѝ отекваха в главата на Себастиан и старите спомени вече не можеха да бъдат прогонени. Спомени от младостта, за чието съществуване беше забравил. Или по-точно искаше да забрави. Строгостта на баща му, постоянното неодобрение на характера и постъпките му — вярно, неговите преживявания бяха много различни от страданията на Сара, но и той се беше измъчвал от същите съмнения в собствената си стойност. Вярно, неговият баща беше просто коравосърдечен, не жесток или зъл, а любовта и топлотата на майка му беше компенсирала бащината строгост в продължение на четиринадесет години и беше укрепила вярата му, че е пълноценен човек. Той беше глезен син на граф, докато бедната Сара е живяла на улицата. Сигурно беше много по-ранима от него. А Дьо Линт напълно е съзнавал силата си.

Опитът го научи как да отговори.

— Сара, гълъбице моя, Бертран дьо Линт има много лица и най-грозното от тях показва само пред хората, които не умеят да се отбраняват. Лейди Мерил не е първата майка, която обожава усмивката

на сина си, а Дьо Линт не е първият зъл човек, накарал обществото да го харесва.

Мъката в очите на Сара се уталожиха.

— Значи и вие смятате, че той е... зъл?

— Абсолютно — отговори уверено Себастиан и вложи цялата си убедителност в тази едничка дума.

— Надявах се да го чуя... — Гласът ѝ се изгуби. — Ако е наранил още някого, човек, който стои по-високо от мен, който е по-добър от мен, тогава ще знам със сигурност, че вината не е моя. Че той е чудовище, а моят произход не е оправдание за действията му. — Тя пое дълбоко въздух. — Затова искам да чуя какво ви е сторил.

— Не бих посмял да се нарека по-добър човек от вас — отговори Себастиан. — И вие ще разберете, че съм прав, когато узнаете историята на живота ми. Но Дьо Линт не ме е наранил. Нарани друг човек, много по-невинен, отколкото сме ние с вас. — Знаеше, че тя иска да чуе повече, но сърцето не му позволи да ѝ разкаже историята. Това не беше въпрос на доверие. Просто не искаше тя да знае подробности. Не искаше тя да го осъди, както той се осъждаше. Не искаше да му задава въпроси, на които нямаше отговор. Затова каза само: — Няма да ви разкажа подробности, но бъдете сигурна, че ако Дьо Линт беше добър човек, аз нямаше да съм тук. Ако можех да действам по правия път, сега той щеше да е в затвора.

Сара остана неподвижна, устремила поглед навътре в себе си, сякаш обмисляше думите му.

— Това не е точно каквото се надявах, но е достатъчно. — Лицето ѝ се отпусна и тя се усмихна, макар че в ъгълчетата на очите ѝ все още се таеше несигурност. — Благодаря.

— По всяко време сте добре дошла, Сара — отговори Себастиан и осъзна, че наистина го мислеше.

Настроението на Сара се промени. Тя пристъпи плахо към него и спря в нерешителност.

— Миналата нощ ви нямаше. Помислих, че сте променили решението си и вече не ме искате тук.

— Трябваше да се погрижа за някои неща и когато се върнах, вече си бяхте, легнали. Като се има предвид, че сте прекарали безсънна нощ, не исках да смуцавам съня ви — обясни Себастиан.

— Значи сте ме оставили сама... от грижа за мен? — Въпросът прозвуча така, сякаш тази мисъл безкрайно я учудваше.

— Не очаквайте, че ще остане така — пошегува се той. После смръщи чело. — Ако знаех какво е искал да ви причини Дьо Линт, решението щеше да бъде по-лесно. Да дойда при вас толкова скоро, след като той се е опитал да... — Той замлъкна, защото му бе хрумнала нова мисъл. — Вие изпитвате отвращение от него, толкова силно, че сте предпочели да се откажете от мястото си на компаньонка, вместо да му дадете онова, което е искал. Още на следващия ден обаче приехте моето предложение. Защо?

Сара го погледна изненадано.

— Вие не сте мистър Дьо Линт. Освен това ме попитахте, а това е много важно.

Облекчението от очевидното ѝ нежелание да го сравнява със смъртния му враг го улучи като удар. Въпреки това все още не беше съвсем сигурен.

— Не ви е причинил болка, нали?

— Да не би вече да сте говорили с него? — попита стреснато Сара.

Себастиан само я погледна. След известно време тя кимна кратко, прие мълчанието му и отговори на въпроса.

— Остави ми само няколко драскотини. Много скоро ще изчезнат. — Несъзнателно поднесе ръка към дясното око и той видя, че под пудрата се крие лека подутина. — Във всеки случай не успя да си

пъхне онази работа между краката ми или нещо от този род. — Едва произнесла тези думи, тя се изчерви като рак. Очевидно се ужаси от себе си. Погледна го, сякаш се боеше, че той моментално ще я изхвърли на улицата заради това подхлъзване. Себастиан не се удържа и избухна в смях. Опасенията ѝ бяха наистина преувеличени. Очите ѝ се разшириха още повече.

— Понякога — обясни засмяно той — неприличните думи имат неоспоримото преимущество да са еднозначни. А сега се опитайте да ми дадете обяснение с езика на училището за млади дами.

— В него няма такива думи — призна тя, но лицето ѝ си остана пламтящочервено. — С течение на годините успях да заменя повечето думи от неприличния си речник с подходящи деликатни формулировки, но понякога не намирам учтиви обяснения и тогава ми е много трудно да не се изразя вулгарно.

Себастиан едва успя да удържи нов пристъп на смях.

— Съмнявам се, че „онази работа“ е подходящ израз за висшето общество, но може би вие или някоя от съученичките ви е попитала учителката каква дума да използва.

Сара се изкиска задавено и споменът, който се появи пред вътрешния ѝ взор, я накара да се отпусне.

— Извинете, мис — изрече тя с превзет ученически глас, — ще ни кажете ли как да наричаме коректно онази работа на мъжа. А има ли различни названия в зависимост от това дали е корав или отпуснат? — Дяволитите искри в очите ѝ изобличаваха в лъжа невинното изражение на лицето и моментално го възбудиха.

Себастиан избухна в тих смях и я привлече към себе си.

— Досега не знаех, че зад плахостта и сдържаността се крие едно малко зверче.

Очите ѝ засвяткаха весело и тя го изгледа дръзко.

— Почакайте и ще видите.

— Снощи успях да се въздържа, но няма гаранция, че и сега ще успея — предупреди я той. — Особено ако продължавате да ме дразните с неприличните си обяснения за мъжките органи. Не разбирате ли какво ми причинявате?

— О, мисля, че разбирам. — Тя хвърли плах поглед надолу, към мястото, където телата им се срещаха и ерекцията му се притискаше към полата ѝ. — Нали няма да се разсърдите, ако изразя

благодарността си за великодушието ви? — Погледът ѝ беше топъл и тя стоеше съвсем близо до него, ала той усещаше в тялото ѝ напрежение, което му показва, че тя съвсем не е толкова безгрижна, колкото се прави.

Решението му да я държи на разстояние отдавна се клатеше, но напрежението, което усети в нея, събуди в сърцето му чувството за вина. Изохка и затвори очи.

— Защо го правите, Сара?

Въпросът я смая и тя вдигна глава към него. Опита се да прочете по лицето му, ала мрачното изражение ѝ подсказа само, че е разтревожен.

— Защото го искам. Освен това съм ваша метреса...

— Моля ви, кажете ми, че го правите не само заради това — пошепна той, отвори очи и я прониза с мрачен поглед.

— Не ме ли... не ме ли искате повече? — Попита тихо тя. Очевидно се страхуваше от отговора му, макар че доказателството за възбудата му все още се притискаше в полата ѝ. Може би бе променил решението си. Сега, на дневна светлина, виждаше лицето ѝ по-ясно и желанието му гаснеше...

— Разбира се, че ви искам. Не ставайте глупава. — Себастиан поклати глава. — Трябва ли всеки ден да ви го повтарям?

Не би било лошо, ако го правите. — Сара се усмихна едва-едва. — Аз правя това, защото го искам. Искам вас. Ала се държа глупаво, защото никога досега не съм се опитвала да прелъстя някой мъж.

Себастиан издаде неразбираем звук и Сара не можа да определи дали беше смях или охкане.

— Откровено казано, имам впечатлението, че се справяте добре.

Тя усети как по лицето ѝ пропълзя горещина, смесица от смущение и гордост. Усмивката ѝ стана по-широка.

— Ами тогава ме пуснете, за да мога да продължа.

— Малко зверче — измърмори той и се подчини.

— Лошо момче — отвърна тя и решително разкопча жакета му. Той стоеше неподвижен, докато тя свали връхната дреха и жилетката, а после развърза връзката му. Ала когато се зае с ризата, я изгледа пронизващо и тя се изчерви до корените на косата. Сведе глава и продължи да разкопчава ризата с треперещи пръсти. Това продължи доста време — докато Себастиан се наведе към нея и я целуна.

Тя протестира тихо, но по тялото ѝ се разля топла вълна. За няколко дълги мига забрави всичко около себе си и се отдаде на насладата да усеща нежната му, влажна уста върху своята.

— През цялото време исках да го направя — пошепна той до устните ѝ.

Тя пусна ризата, която несъзнателно беше стиснала в юмруци, посегна към колана му и го отвори, преди той да е успял да реагира. Отвори копчетата на панталона и решително посегна към реагиралия член, който опъваше меката материя на бельото. Погали горещата, копринено гладка кожа и потрепери от наслада.

После вдигна глава към лицето му. Ясните линии бяха напрегнати от възбуда. Спомни си как бе реагирал на малката ѝ игра и се усмихна. Колко просто. Много пъти се беше превъплъщавала в една или друга роля. Толкова беше лесно да скрие собствената си несръчност, като се престори на друг човек. Коленичи пред него, без да дръпне полите си и отново плъзна ръка по гордо щръкналия член.

— Знаете ли, мис Стеблър, мисля, че този мъжки орган е много корав — заговори с писклив гласец и отвори широко очи, изразявайки момичешко възхищение. — Как мислите, какво трябва да направя с него? — Потърка главичката с палец и размаза капчиците, които се бяха образували по върха. Себастиан простена тихо, сложи ръце на раменете ѝ и я стисна здраво. Сара се изкиска доволно.

— О, струва ми се, че той ми говори! — извика зарадвано тя. — Мисля си, че е редно да му кажа учтиво добър ден.

Извади възбудения член от бельото и продължи:

— Наистина изглежда много добре. — Този път имитираше мис Стеблър.

Себастиан извика задавено, но викът му замря, когато тя се наведе и въпреки че корсетът се заби болезнено в корема ѝ, пое члена му в устата си.

В миналото си беше правила това за пари. Тогава се беше опитвала да изключи главата си и да не мисли за онова, което върши. Бързо се научи да го прави както трябва, но след това напразно се опитваше да забрави, колкото и да гонеше картините от главата си.

Сега установи, че усещането за контрол върху мъжа е опияняващо. Докато езикът ѝ кръжеше около главичката, усещаше как той реагира с цялото си тяло. Сара се наслаждаваше на усещането за

сила, следваше ерекцията му чак до корена и се радваше на всяка тръпка, която разтърсваше могъщото мъжко тяло. Движеше се бавно напред и назад, като се опитваше да прецени реакцията му — как премества тежестта си, как дъхът му спира, колко е силен натискът на ръцете му върху раменете ѝ. Всяка реакция я възбуждаше. Миризмата и соленият вкус на кожата му изпращаха горещи вълни по тялото ѝ.

Скоро намери ритъма и силните му ръце се вкопчиха в раменете ѝ. Сара се засмя доволно, концентрира се и ускори движенията на устата си, докато той загуби контрол над дишането си. От устата му се изтръгна дрезгав стон, той я бутна настрана и се изпразни в ризата си.

Сара седна на пети и го погледна. Очите му бяха тъмни от наслада, мускулите на брадичката потръпваха.

— Вие сте безкрайно опасна жена, Сара — изрече дрезгаво, той.

Тя го погледна невярващо и избухна в тих смях.

— Само ако беше истина...

Той я издърпа да стане и се усмихна обещаващо.

— Но аз също съм опасен мъж.

Сара потрепери — от несигурност или от радостно очакване? — и отговори задъхано:

— Какво можете да направите, след като ви изтощих до крайност?

Себастиан вдигна вежди и в очите му светна смях.

— Май ме подценявате, скъпа. Не знаете с кого си имате работа.

С бързо движение вдигна полите ѝ и ги бутна в ръцете ѝ. Сара ги прихвана и инстинктивно ги притисна до гърдите си. Преди да разбере какво става, той развърза шнура на кринолина и го смъкна от хълбоците ѝ. Сложната конструкция падна със скърцане в краката ѝ.

Тя отвори уста да извика, но той протегна ръка и я бутна назад. Тя политна ѝ едва успя да запази равновесие. Той направи крачка към нея и похотливото му изражение предизвика сладостни тръпки в корема ѝ.

Хълбоците ѝ се удариха в писалището. Себастиан сложи ръце на талията ѝ, вдигна я и я настани върху гладката повърхност. Хартия за писма, пера и мастилници — всичко напада шумно на пода и Сара се обърна стреснато в ръцете му.

— Ей сега ще дойде някой!

— Защото ще си помисли, че искате да ме убиете, нали? — Себастиан избухна в смях. — Не вярвам. Легнете, Сара.

Тя се поколеба за миг и се подчини. Раменете ѝ увиснаха над ръба, кръвта се стече в главата ѝ. Нямаше представа какво е намислил Себастиан. Ала усети хълбоците му между краката си, усети как членът му се пъкна между бедрата ѝ. Вдигнатите поли ѝ пречеха да вижда и някакъв малък, но много твърд предмет се заби в гърба ѝ между пръчките на корсажа.

— Почакайте — помоли тя и се премести малко настрана. Посегна назад и извади предмета. Оказа се перо за писане и тя понечи да го захвърли на пода, но Себастиан я спря.

— Дайте ми го! — заповяда той и взе перото от ръката ѝ.

— Какво ще правите с него? — попита изненадано тя и се надигна, за да види нещо.

— Легнете, Сара — заповяда отново той и се наведе над нея. Ръцете му бяха празни. Помилва нежно бузите ѝ и проследи очертанията на шията към високата яка на роклята. Отвори бавно найгорното копче и се наведе над нея, за да целуне разголената кожа. После отвори следващото копче. Устата му следваше ръцете мъчително бавно, сладостно и нежно и оставяше по тялото ѝ горещи, влажна следа.

Сара усети как възбудата се разлива като вълна към корема ѝ, как пулсира в кръвта ѝ и стига чак до пръстите на ръцете и краката. Корсетът ѝ беше непоносимо корав и тесен, дрехите дразнеха кожата ѝ. Устата му все още се движеше — облизваше, хапеше, вкусоваше... Да вижда напрегнатото му, съсредоточено лице, докато той постепенно се спуска надолу, беше невероятно възбуждащо. Милувките му запалиха огън в тялото ѝ. По гърба ѝ непрекъснато пробягваха горещи тръпки, а отворът между краката ѝ тръпнеше в очакване.

Той свали роклята и горещите му устни минаха по ръба на корсета. Обхвана гърдите ѝ, извади ги от корсета и впи устни в нейните. Сара усещаше болезнена празнота между краката си и се опита да се притисне към хълбоците му, но корсетът и неговата тежест не ѝ позволяваха да се движи.

Когато Себастиан се отдели от нея, тя установи, че гърдите ѝ са извадени от модерния, дълбоко изрязан корсет. Той вече не се виждаше

и тя усети как се освобождава от вкопчените ѝ крака. Уплашена, направи опит да седне.

— Легнете, Сара — заповяда за трети път Себастиан.

Дрезгавият му глас я разтрепери. Аз ли причиних това, запита се учудено и се подчини. Чу как той се раздвижи и вдигна нещо от пода. После отново усети тялото му и разтвори крака.

— Знаете ли, че в полинезийската култура и мъжете, и жените носят татуировки? — попита той с нарочна небрежност. — Това са примитивни знаци за притежание. Наричат го племенна принадлежност.

— Какво правите там? — попита напрегнато Сара и Себастиан се засмя.

— Аз не съм садист, скъпа. Нямам намерение да ви направя татуировка. — Наведе се над нея, за да ѝ даде възможност да види лицето му. В ръката си стискаше перото.

Сара го гледаше като замаяна. Вече не беше в състояние да мисли разумно. Перото беше от цизелирано злато с елегантен сребърен писец, на чийто връх блестеше капчица черно мастило.

Себастиан се усмихна, очите му блеснаха дръзко, великолепната уста беше невероятно чувствена.

— Няма да съжалявате — обеща той и насочи перото към дясната ѝ гърда. Сара потрепери, когато студеният метал докосна кожата ѝ, и автоматично вдигна ръце към гърдите си.

— Ако се наложи, ще ви вържа ръцете със собствените ви чорапи — обеща Себастиан.

Сара бързо отпусна ръце и се вкопчи в полата си, за да не мърда. Себастиан огледа изпитателно лицето ѝ и тя затвори очи, за да избегне погледа му, макар да съзнаваше, че това е глупава постъпка.

Със затворени очи усещането на лекия натиск на перото върху голата ѝ кожа стана още по-интензивно. Писецът беше студен и чужд — и дяволски възбуждащ. Много бързо ѝ стана ясно, че не е в състояние да контролира движенията му.

Перото се плъзна бавно по кожата ѝ и мастилото остави влажна следа. Отначало Себастиан рисуваше някаква фигура, после започна да описва кръгове, дразнещо леко и бързо, и скърцането, на перото възбуди всички нерви до последния. В тялото ѝ лумнаха пламъци. Внезапно той се върна към фигурата, която рисуваше, и отново

започна да плъзга перото по тялото ѝ. Постоянните смени я извадиха напълно от равновесие и я доведоха до състояние на извънредна чувствителност.

Перото танцуваше по кожата ѝ, дразнеше гърдите ѝ и обещаваеше така дълго отлаганото удовлетворение. Когато писецът се приближи към зърното на дясната ѝ гърда, Сара се подготви за докосването. Копнееше да изпита усещането за острота и гладкост. Междувременно кожата ѝ бе станала свръхчувствителна. Ала перото описа дъга и тя извика разочаровано. Писецът се насочи към другата гърда, описа няколко кръга около зърното и изведнъж спря. Себастиан го потопи отново в мастилницата. Всеки път, когато перото изсърхваше, Сара събираше цялото си самообладание, ала когато освобождаването най-после дойде, тя се оказа неподготвена.

Една-единствена капчица мастило капна върху зърното на гърдата ѝ. Последва я втора капка върху другото зърно и от гърдите ѝ се изтръгна дълбок стон. Преди да е успяла да реагира, връхчето на перото се притисна върху зърното, а Себастиан обхвана второто с палец и показалец. Гладкото топче описваше кръгове, а пръстите му, мокри от мастилото, милваха другата и гърда. Двете усещания бяха абсолютно противоположни и вероятно тъкмо поради това я възбудиха толкова силно. Желанието ѝ стана нетърпимо. Утробата ѝ запулсира и тя вдигна крака, за да ги увие около хълбоците му. Привлече го към себе си с все сила и ерекцията му намери самия център на женствеността ѝ. Отри се подканващо в него, но той се отдръпна.

— Още не — промърмори Себастиан, повече на себе си, отколкото на нея. Когато се отдели от нея, тя отвори очи и през мъглата на насладата го вадя да изчезва от полезрението ѝ. След миг усети теглене в бельото си — и пак перото, този път по вътрешната страна на бедрата ѝ. Докосването беше толкова нежно, толкова сладостно, толкова... ужасяващо. Тя ухапа устни, докато той си проби път между фините кичурчета и навлезе навътре...

— О, божичко — изохка тя, когато връхчето на перото докосна чувствителната пъпка. Той задвижи перото — Сара не знаеше как, но тялото ѝ реагира с радостни тръпки, толкова интензивни, че граничеха с болка. Отново и отново предизвикваше в тялото ѝ буря от чувства и я довеждаше до ръба на екстаза.

После изведнъж престана, мушна перото по-навътре, докато Сара усети острия му ръб в гънките на плътта си. Искаше го и се боеше от него...

— Вярвайте ми, Сара — помоли Себастиан, сякаш бе прочел мислите ѝ.

Натисна и мушна перото още по-навътре. Ръбовете застъргаха възбуждащо по кожата във вътрешността ѝ. Сара изпъшка. Усети как утробата ѝ обхвана чуждото тяло, навлязло в нея. Поиска още, поиска да вкуси от обещанието, което съдържаше жестът. Себастиан извади перото, бавно, мъчително, после отново го пхна навътре. Сара усети как в нея се отвори черна дупка, празнота, произтичаща от дивото ѝ желание. Искаше той да я изпълни... Трябваше да го направи веднага.

— Моля — пошепна с пресекващ глас тя. — Моля те!

Себастиан веднага извади перото, сякаш беше чакал само тези думи, и тя усети как членът му се притисна между краката ѝ. В следващата секунда вече се беше забил в нея, разпъна я, изпълни я с толкова прекрасно съвършенство, че викът ѝ прозвуча почти като хълцане.

Той ускори ритъма и Сара едва намери време да го сграбчи за ризата и да го привлече върху себе си. Протегна глава, впи устни в неговите, впи се в него с ръце и тяло. Той намери инстинктивно ритъма, който я поведе към ръба на пропастта и отвъд нея — и точно в момента, когато я завладя екстазът, палецът му намери чувствителната пъпка между краката ѝ и я изпрати в буря от емоции, които я направиха глуха и сляпа за целия свят. Всички нерви атакуваха едновременно разума ѝ, докато вече не можеше да различава отделните части на тялото си и изпадна в тотално, пълно опиянение. Пренесе се отвъд удоволствието и болката, в място, където владееше чистото чувство, толкова интензивно, че беше готова да умре, за да го задържи.

Бавно, много бавно Сара се върна отново в действителността. Себастиан Лежеше тежко върху нея, пъшкаше до рамото ѝ. Собственият ѝ дъх излизаше на неравномерни тласъци. След малко той се надигна и ѝ предложи ръката си. Тя се хвана за него ѝ се изправи, олюлявайки се. Огледа се, примигна и се опита да разбере каква бъркотия бяха натворили.

Писалището беше царство на хаоса. По пода бяха нападали листове хартия и неща за писане. Ризата на Себастиан беше цялата в

мастилени петна, да не говорим за нейното белъо. Сара се погледна и извика ужасено. Гърдите ѝ бяха изрисувани с абстрактни шарки и сигурно нямаше да може да ги отстрани с малко лимонов сок. Би трябвало да се изчерви, но след онова, което се бе случило, не беше в състояние да реагира по този начин.

— Прекрасно беше — изрече решително тя.

Себастиан се усмихна меланхолично.

— Наистина беше прекрасно — кимна той. — Истинско, неподправено късче красота.

Сара избухна в безгрижен смях.

Любовното интермецо на писалището сякаш подпечата нещо като мълчаливо споразумение между Сара и Себастиан. Двамата споделяха всичко телесно. Други теми обаче бяха забранени и Сара знаеше, че ако се опита да заговори, ще си навлече неприятности, без да научи нещо ново. Затова реши да мълчи.

Въпреки това усещаше, че честите отсъствия на Себастиан имат нещо общо с мистър Дьо Линт. Не беше нужно да има детективски способности, за да си извади заключение, че любимият ѝ има намерение да отмъсти на Дьо Линт, както бе направил опит да си отмъсти на нея. Естествено, с Дьо Линт щеше да подходи много по-обмислено и вероятно последствията щяха да бъдат много по-ужасни. Когато мислеше за плана му, какъвто и да беше той, Сара се чувстваше болна и нещастна.

На първо място беше страхът — страхът ѝ за Себастиан и за лейди Ана, невинното младо момиче, въввлечено в тази грозна история. После идваше страхът какво ще стане с нея самата, след като Себастиан осъществи отмъщението си. Къде ще отиде тя, когато Себастиан вече няма да има причини да остане във Венеция? Не се поддаваше на илюзията, че връзката им е нещо повече от временно споразумение. Бъдещето, което я очакваше, се изправяше пред нея като бяла стена и страхът от загубата се засилваше с всеки ден.

И накрая се страхуваше за Дьо Линт — изобличен, унищожен, може би дори мъртъв. Мрачното удовлетворение, което я обземаше при тази представа, я плашеше и я безпокоеше повече, отколкото смееше да признае.

Писа няколко пъти на Маги, но не получи помощ от приятелката си. Маги беше отново на път, този път към Йоркшир, за да посети дук и дукеса Ребърн в наскоро ремонтираното семейно имение и да види новороденото им бебе. Там никой не беше следил с любопитство случващото се в Лондон, самата Маги си спомняше смътно за враждата между мистър Дьо Линт и някакъв друг джентълмен.

Другите ѝ приятели също не можаха да ѝ помогнат. Оставаше ѝ само да гадае.

Писмата на Сара до приятелката ѝ съдържаха интересни подробности за Венеция — забележителности, шумове, вечно присъстващата музика. Разказваше на Маги за котката, която бе прибрала и без всякакво уважение бе кръстила Виктор Емануил на новия италиански крал. Разказваше за времето и какво удоволствие ѝ доставя да се вози на гондола, въпреки страха ѝ от водата, с която я разделя само една тънка стена. Накратко, Сара пишеше за всичко, но не бе споменала най-важното — че вече не е на служба при лейди Мерил, а е станала метреса на мъж, на когото не знае дори фамилното име.

Понякога минаваха дни, без да види Себастиан. Лека-полека се изнервяше и все по-често се питаше дали не му е омръзнала и не си е намерил някое червенобузо венецианско девойче, което топли леглото му по-добре от нея и му отговаря остроумно, когато се шегува с обичайната си светска елегантност. Колкото и да се стараеше, не беше в състояние да отговори както подобава на шегите, които просто избликваха от устата му. Знаеше от опит, че в леглото дребното ѝ тяло не струва почти нищо. Някога се бе продавала за пет шилинга. Мъж като Себастиан имаше право да иска нещо по-добро.

Знаеше, че не може да стане красива, затова се опитваше да изглежда мистериозна. Не беше изискана, но се опитваше да бъде прелъстителна. Не знаеше почти нищо за нежната страна на любовта, но се опитваше да изглежда мъдра. Ала всеки път, когато Себастиан влезете при нея, всеки път, когато я докосваше, тя излизаше извън себе си. Не знаеше какво да каже, срамуваше се, макар че не го признаваше дори пред себе си, забравяше да прави грациозните движения, които цял ден беше упражнявала, забравяше и чувствените докосвания, описани в книгите, които Мария тайно ѝ беше набавила. Когато Себастиан беше при нея, тя се чувстваше разголена и заедно с това пълна с енергия. Всяко докосване, всяка дума я правеха нервна и едновременно с това я успокояваха.

С изключение на постоянното, дълбоко заседнало в нея безпокойство, Сара беше по-щастлива, отколкото някога в живота си. Себастиан уважаваше своенравния ѝ копнеж за красота и споделяше както радостта ѝ от красивата дамаска, така и стремежа ѝ към

интелектуални занимания. Необичайното му отношение към нея я изумяваше, но я правеше щастлива. Радваше се и на подаръците, с които той я обсипваше.

Книгите за Венеция бяха само началото. Всеки ден пристигаше нов пакет с книги. На втория ден намери исторически и философски произведения, все редки издания. На третия получи сбирка от екзотични парфюми, на четвъртия няколко красиви гравюри, с които замени грозните картини в салона, изнесени от слугите на тавана. Себастиан не само я глезеше всекидневно със скъпи подаръци, но и с удоволствие водеше с нея сериозни разговори. Говореше ѝ за възгледите на различните философи, обясняваше ѝ от какви компоненти са съставени парфюмите и как се произвеждат. Разказа ѝ за живота и делото на Каналето и я окуражи да се изкаже за художествената стойност на картините му.

А на петия ден пристигна малкото пиано.

Предишния ден Сара бе попитала Джани дали някъде в задните помещения няма пиано. Когато на сутринта слезе за закуска, пианото стоеше в стаята, която след дълги колебания бе определила за свой личен салон. Изглеждаше толкова великолепно, толкова съвършено, че когато посвири малко, тя бе готова да избухне в сълзи.

Подаръците бяха заплащане за честните ѝ услуги. Тя го разбираше и без непрекъснатите обяснения на Мария. Ала познаваше собствената си стойност и тя беше многократно по-малка от огромните суми, които Себастиан изразходваше за нея. Подаръците бяха не само израз на великодушието и щедростта му, те трябваше и да намалят чувството за вина, което го измъчваше по отношение на нея. Въпреки това даровете му бяха толкова разкошни, че я плашеха. Най-скъпо ѝ беше пианото.

Първата ѝ работа беше да отиде в най-близкия музикален магазин, за да купи нотите на всички пиеси, които беше разучавала в училището за млади дами. Върна се в палацото, развълнувана като дете. Инструментът беше съвършен и тя се надяваше звуците му да придадат на свиренето ѝ прелестта и силата, за които винаги беше копняла.

Упражнява се упорито цял час, но пиесата все още звучеше както някога, когато я беше свирила за последен път. Технически съвършено, но нищо повече. Прехапала устни, Сара се взираше в нотите и

повтаряше пиесата отново и отново, търсейки онази изразителност, която винаги ѝ беше липсвала.

Когато най-сетне вдигна очи, забеляза, че в помещението цари полумрак и скоро ще се стъмни съвсем. Нотното писмо пред очите ѝ се разми в сиво. Припомни си, че е пропуснала обяда, ѝ усети присвиване в стомаха. Стана, разкърши скованите си крайници и реши да се отбие в кухнята и да си вземе нещо за ядене, за да дочака достойно вечерята. Излезе в портеджото и хладният вятър моментално се зарови в косата ѝ и развя леките поли. Щяха да минат още поне шест часа, докато приливът стигне най-високата си точка и прочисти каналите, затова бризът носеше добре познатата миризма на гнило.

Когато стигна до стълбата, тя установи, че вратата към спалнята на Себастиан е полуотворена. Лампите хвърляха топла светлина навън и огряваха мраморния под. Макар да беше негова метреса вече от седмица, тя още не беше виждала спалнята му и любопитството я помами нататък. Когато наближи вратата, чу отвътре гласове и се вцепени. Себастиан не беше сам.

— Тази работа започна да ми досажда. — Това беше гласът на Себастиан. — Среднощните срещи в дискретни казина са били популярни преди сто години, но даже с маска и в цивилизована атмосфера не виждам никаква привлекателност в тях.

— Ако всичко продължи така добре, сър, скоро ще приключим — отговори успокоително Джани.

— Надявам се. Сигурен ли сте, че никой не е проследил гондолата ми на връщане от празненството? — В гласа на Себастиан звучеше дълбока тревога.

— Абсолютно сигурен. Държах се на солидно разстояние. Вие видяхте ли някого, сър?

— Не — гласеше резкият отговор. — Откакто онези крадци се опитаха да ме проследят с гребна лодка, не съм виждал никого.

Джани издаде някакъв нищо незначещ звук. Разговорът продължи съвсем тихо. След минута Сара чу стъпки, които се приближаваха към вратата. Обзета от паника, тя не намери място да се скрие, затова остана неподвижна и се опита да изглежда овладяна. Вратата се отвори, на прага застана Джани. Като я видя, момъкът се стресна, но не каза нищо. Ала реакцията му беше достатъчна да накара Себастиан да излезе в портеджото.

Сара се изчерви и отчаяно си пожела да стане невидима. Ала не беше в състояние да избяга от мрачния му поглед.

— Влезте — покани я той и в гласа му прозвуча недвусмислена заплаха.

Цялата изчервена от срам, тя сведе глава и се подчини.

— Съжалявам — изрече с пресекващ глас, когато Себастиан затвори вратата. — На излизане от салона си видях, че тук свети, а вратата е отворена... Никога не бях виждала спалнята ви и бях любопитна да... — Тя замлъкна уплашено. Думите ѝ бяха прозвучали глупаво и детински.

— Откога подслушвате? — попита Себастиан с мрачна физиономия.

— Чух как се оплакахте от казината, а после попитахте дали някой е преследвал гондолата ви — отговори честно Сара. Чувстваше се като ученичка, изповядваща глупава беля.

— Това ли беше всичко? — попита той все така мрачно.

— Да, това беше всичко.

Той я погледна втренчено, после кимна, сякаш бе решил да ѝ вярва.

— Все пак получихте, каквото искахте. Е, какво ще кажете за стаята ми?

Сара се огледа и разочаровано установи, че спалнята му по нищо не се отличава от стаята, в която я бяха завели след идването ѝ в палацото. Само дето беше грижливо почистена.

— Смятам, че тази стая се нуждае от спешен ремонт като другите — отговори честно тя.

Себастиан поклати глава.

— Важното е, че изпълнява целта си. — Седна на един от двата стола в ъгъла и призна тихо: — Оставих вратата отворена, защото исках да чувам свиренето ви.

Сара прехапа устни и седна на другия стол.

— Не съм особено добра.

— Глупости — възрази рязко Себастиан, но не беше особено убедителен. — Хареса ми. — Последните думи звучаха малко по-достоверно.

— Благодаря — прошепна Сара и сведе поглед към ръцете си. — Обичам пианото. Инструментът, който ми подарихте, е прекрасен във

всяко отношение. Но е прекалено скъп за мен.

— Не, разбира се — възрази почти сърдито Себастиан и пренебрегна вpletения в думите ѝ въпрос защо харчи толкова пари за нея. Той самият не знаеше защо. — Къде сте се научили да свирите на пиано? — попита любопитно. Тя бе признала, че е дете на бедни родители — нещо, което отдавна му беше ясно. Не само заради неволните грешки или заради необичайните дупки в знанията ѝ. Първоначалната ѝ горда упоритост също му бе показала откъде идва. Да не говорим за белезите по лицето ѝ, които вероятно се дължаха на заболяване от шарка. Иначе кожата ѝ беше безупречна. Нито една жена от средната и висшата класа нямаше белези от шарка, особено толкова млада като Сара.

— В училището за млади дами — отговори тихо тя.

Споменаването на това заведение му навя спомени за собственото му училище. В последно време често мислеше за детските си години. Ала вместо да прогони спомена, както постъпваше обикновено, той се облегна назад и започна да разказва:

— Трябва да призная, че никога не съм обичал особено училището. Баща ми много искал да стане кавалерийски офицер, но за съжаление бил първороден син. Затова държеше ботушите му винаги да са свършено излъскани. Според него отглеждането в интернат е задължително, за да възпитава у момчетата характери, достойни за британската висша класа. Затова ме отдели от къщи веднага щом стана възможно. Когато навърших седем години, ме измъкна от уютната детска стая и ме прати във варварското царство на училището за момчета.

Сара рязко вдигна глава.

— Много рано сте се отделили от къщи... но се надявам, че не е било чак толкова лошо.

Себастиан се усмихна сухо.

— Покажете ми едно момче, което е ходило с радост на училище, и аз ще ви покажа мързеливец или побойник. През първите три месеца правех какви ли не глупости с надеждата да ме върнат вкъщи. Ала директорът нямаше намерение да се откаже от високата такса, която плащаше баща ми, и от още по-високата чест да има ученик като мен. Така си завоювах славата на умен и хитър хлапак. — Размърда се нервно и продължи: — Това беше щастливо, макар и съвсем случайно

стечение на обстоятелствата. Аз бях дребно, болнаво момче, а който не беше достатъчно силен да стане побойник, трябваше да бъде поне умен и хитър.

— Там ли се запознахте с мистър Дьо Линт? — попита тихо Сара и го погледна с тъмни, сериозни очи. — Затова ли мислите толкова често за училището?

Себастиан се засмя горчиво.

— Моята малка гълъбица има невероятно остър ум...

Сара смръщи чело.

— Какъв беше тогава? Силен или умен? — Разтърси глава и продължи: — Не, оставете ме да отгатна. Никога не е бил от типа мъже, които разчитат само на силата. Той е рафиниран. Ще кажа, че е бил умен... и жесток.

— Започвам да вярвам, че можете да разкажете историята ми по-добре от мен — промърмори измъчено Себастиан. Сара се изчерви като рак и той побърза да добави: — Казах го като комплимент, не като критика. Права сте. Той беше умен, истински умен и много по-съобразителен от мен. Въпреки че беше жесток, всички го обичаха и се домогваха до приятелството му. — Като видя скептичния ѝ поглед, той поклати глава. — Знам, че вие сте твърде проникателна и не бихте позволили на такъв тип да ви завърти главата, но аз не бях. Години наред го смятах за чудесен човек и добър приятел. Сега, след толкова време, виждам ясно, че се е сприятелил с мен само заради влиятелния ми баща. С изключение на очарованието си, той нямаше почти нищо. Но за разлика от повечето ученици Дьо Линт обичаше Итън. Там винаги беше в центъра на вниманието. Аз не обичах училището си, дори с приятел като Дьо Линт. И днес не си го спомням с добри чувства.

Сара кимна, ала отмести поглед и той разбра, че ще последва възражение.

— Разбирам чувствата ви, но не мисля, че всеки, който е ходил с удоволствие на училище, заслужава подигравките ви. Аз във всеки случай бях много щастлива, докато посещавах училището за млади дами.

— Защо, за бога? — попита той, искрено изненадан.

— Отначало момичетата мислеха, че съм нечия обедняла роднина, но от същата обществена прослойка като тях. Толерираха ме,

някои дори ме харесваха. Всички идваха от добри семейства и вече бяха научили цял куп полезни, цивилизовани неща. Свиреха на различни инструменти, четяха френски книги, рецитираха стихове, бяха учили математика, география, произношение... Аз нямах тяхното възпитание, но въпреки това ми позволиха да уча с тях. В началото ми беше много трудно. Всички си мислеха, че съм глупава, но учителите бяха получили указания да не ме изпитват пред класа. Освен това бях по-възрастна от повечето момичета. Започнах да уча чак на осемнайсет години, докато другите бяха дошли в училището на дванадесет или на четирнадесет. Обикновено завършваха след шест години обучение. Все още растях и никой не забеляза, че съм по-голяма. Случиха се и някои лоши неща, но аз не се притеснявах. Бях точно там, където исках да съм, и знаех, че в живота има много по-страшни неща.

— Наистина ли не сте имали зли съученички? — попита невярващо Себастиан.

— О, разбира се, че имах — усмихна се Сара. — Точно по тази причина трябваше да напусна училището още след четвъртата година, макар че исках да остана докрай. Но момичетата поне не се бият с юмруци, а и винаги имахме достатъчно за ядене. През по-голямата част от живота ми не е било така. Най-важното обаче беше, че имах възможност да уча, да се образовам.

За първи път в живота си Себастиан осъзна, че омразата му към училището се дължи до голяма степен на идиличния, щастлив живот, който беше водил дотогава. Вярно, баща му беше винаги студен и сдържан, но майка му го обсипваше с любов и му даваше пълна свобода. Тъкмо тази нейна безгранична любов беше направила първите години в училището толкова трудни. Внезапно си спомни всички добри момчета, които предпочитаха училището с всичките му малки жестокости пред изолирания живот в детската стая, в компанията единствено на гувернантката и слугите. Спомни си за първокласника Албърт Лоу, който се разплака неудържимо, когато трябваше да си отиде вкъщи за Коледа, а когато се върна след празниците в Итън, гърбът му беше целият нашарен от камшик.

Себастиан си представи живо облекчението и радостта на плахата, оцетена от живота Сара, когато е установила, че най-строгото наказание за ученичка е удар с тънка пръчка по дланите.

Искаше му се да я разпита по-подробно за живота ѝ в училището за млади дами. Същото желание го обземаше почти всеки ден, откакто тя живееше с него в палацо Контарини. Ала знаеше, че тя веднага ще се затвори в себе си и пак ще го погледне като подгонена от ловец сърничка. Дори сега, когато по своя воля му говореше за учението си, беше предпазлива и внимателна, сякаш очакваше укори или високомерно снизхождение. Но след като тя беше заговорила по темата, реши, че има смисъл да зададе още някой и друг въпрос.

— Как всъщност се озовахте в това училище? — осведоми се той. Това го доближаваше до въпроса, който искаше да ѝ зададе, без да се опасява, че ще я стресне. Сара го погледна втренчено, после кимна леко, сякаш се бе уверила в нещо, което той не беше способен да назове по име.

— Най-добрата ми приятелка от детските дни се омъжи за много богат човек. В продължение на две години бях нейна камериерка и компаньонка, обаче исках да стана самостоятелна и не просто да вземам, каквото ми даваше от приятелство.

— Това е разбираемо — отговори Себастиан. Беше си спомнил, че някога и той имаше подобни желания, когато мислеше за наследството си. Но това беше преди караниците с баща му да го ожесточат и да го превърнат в безделник.

— Единственият начин да си намеря добра работа и да не свърша като слугиня в кухнята беше да се образовам — продължи по-уверено Сара. — Можех да чета и да пиша, защото като дете посещавах училището за бедни в квартала, освен това се бях научила да говоря прилично. — На лицето ѝ изгря усмивка. — Да говоря като изискана дамичка, както ме укоряваха някои от старите ми приятели. Тогава помолих приятелката си да ми направи една последна услуга и да ми плати таксата в училището за млади дами. Тя се съгласи. Някои неща от живота ми не можеха да се скрият, поне от директорката и учителките, затова минаха месеци, докато намеря училище, в което се съгласиха да ме приемат.

В гласа ѝ звънна меланхолия.

— В началото бях много назад от другите ученички. Ала се хванах здраво за работа и на третата година вече бях най-добра по математика, география и литература. Научих се дори да танцувам и да свиря на пиано, но по френски, рисуване и история на музиката все

още имах големи празноти. Тогава започнаха слуховете. Дотогава не осъзнавах, че ще ме толерират само докато си стоя послушно на мястото. А това не беше мястото на най-добра ученичка, не и при моя произход, който автоматично ме правеше много по-лоша от съученичките ми. Най-злите между тях твърдяха, че съм изхвърлено копеле на някой богаташ. Когато слухът стигна и до родителите, се случи неизбежното. Възмутените майки се оплакаха пред директорката и тя направи, каквото трябваше — отпрати ме.

Докато произнасяше последните изречения, Сара се взираше право напред и тонът ѝ беше лишен от всякакви емоции. Сякаш изобщо не говореше за себе си. Ала бе извадила кърпичката от ръкава си и пръстите ѝ мачкаха фината дантела.

— Бях твърде наранена, за да се върна при Маги, затова пузнах обява във вестника: млада, способна да издържа на голямо напрежение жена си търси място като компаньонка. Истинско чудо е, че лейди Мерил е прочела първа обявата ми и веднага е отговорила. Едва след като ме назначи, писах на Маги, че съм напуснала училището, помамена от перспективата да пътувам по света. Вече бях продала всичките си книги и повечето подаръци от Маги, за да преживявам. Когато пристигна писмото на лейди Мерил, имах само три книги. С парите от продажбата им щях да изкарам още една седмица, не повече. — Тя разтърси глава, сякаш искаше да се отърси от спомена. — Вероятно ви е ясно как е протекъл животът ми по-нататък.

— Да, представям си. — Себастиан страдаше с нея, искаше да излекува старите ѝ рани, но не знаеше как.

Част от него копнееше да я притисне до гърдите си, да я окуражи да изплаче цялата си мъка. Но подобно просто решение не отговаряше нито на неговия, нито на нейния характер. Друга част от него искаше да я люби да ѝ вдъхне сила сдалото си. Но може би тя щеше да си помисли, че той иска да се възползва от ранимостта ѝ и да ѝ напомни за споразумението, което бяха сключили. Трета част от него искаше да я увери, че той няма да я изостави и когато всичко тук свърши, ще я вземе със себе си в Англия. В същото време му беше ясно, че е твърде възможно тя да не пожелае да тръгне с него, когато той осъществи отмъщението си. Но най-важното беше, че той искаше да ѝ даде част от себе си, за да компенсира онова, което тя бе сторила за него, и да я

утеши. Но какво би могъл да каже, за да не прозвучи тривиално и плитко в сравнение с преживяното от нея страдание?

Можеше да ѝ даде само едно — името си.

— Мисля, че е крайно време да се представя — каза той, едва помислил докрай тази мисъл. — Себастиан Grimstor, граф Уортхем, на вашите услуги.

— Какво? — извика смаяно Сара. Граф? При това известен — със сигурност беше чувала за него дори в далечния Денфърт. От самото начало знаеше, че той е джентълмен, но никога не беше помислила, че е от висшата аристокрация. Изглеждаше повече от смешно да бъде с мъж като него. Въпреки това...

— Гримстор — произнесе високо тя и изведнъж си спомни. — Първия път, когато... Искам да кажа, когато ме доведохте тук онази вечер, се нарекохте „Грим“. Значи не сте ме излъгали. — Странно, но това откритие я окуражи.

— Гримстор е фамилното ми име и името на графството, което е мое по рождение — обясни спокойно Себастиан. — Никой, освен мама, не ме е наричал на малко име. Баща ми, учителите ми и всички други ми казваха винаги Гримстор.

— Защо ми казахте част от истината, след като сте смятали, че съм метреса на мистър Дьо Линт? Ако бях онази, за която ме мислехте, би било по-умно да излъжете.

На лицето му падна сянка.

— Да, права сте. Трябваше да ви излъжа.

Сара замълча. Трябваше да осмисли чутото. Една част от нея, на която нямаше доверие, се радваше. Накрая изрече предпазливо:

— Трябва ли да... искате ли да ви наричам „милорд“? Така е редно, но като се имат предвид обстоятелствата.

Себастиан изпухтя сърдито и махна с ръка.

— В този случай приличието е най-малката ми грижа.

— Моето име е Сара Конъли — призна тя и като никога преди изпита срам за ирландската си фамилия.

— Хубаво име — промълви той.

Сара не усети ирония в думите му и се изчерви.

— Това е единственото, което получих от родителите си.

— Аз пък понякога си мисля, че съм получил от моите твърде много — отбеляза сухо той. — Венеция е за мен град на спомени. С

мама идвахме тук всяка пролет. Придружаваше ни един от братовчедите ѝ, който се занимаваше с исторически изследвания.

— А баща ви не е ли идвал с вас? — попита изненадано Сара и веднага се укори за нетактичността си.

— Не се страхувайте да ми задавате въпроси, Сара — отговори той и очите му потъмняха. — Баща ми беше на мнение, че мъж с неговото положение няма нужда от пътешествия. Ала мама обичаше да пътува. Понякога си мисля, че ѝ харесваше да го дразни. — И я погледна очаквателно.

Сара разбра, че иска да ѝ даде възможност да зададе въпрос. Колкото и да ѝ беше неприятно да му поставя лични въпроси, се принуди да каже:

— Значи родителите ви не са се разбирали добре?

— Баща ми никога не прости на мама, че му роди само едно дете — отговори с готовност Себастиан. — Твърдеше, че дългът ѝ изисквал да му роди наследник и още едно момче, за да замести наследника, ако с него се случи нещо. И понеже броят на копелетата му доказваше по впечатляващ начин, че причината не е у него, той се държеше... враждебно. След като стана ясно, че няма да имам братя и сестри, тя се стараеше да стои далече от него и често ме вземаше със себе си. Това продължи, докато почина.

— Какво се случи? — Сара се учуди на смелостта си.

Лицето на Себастиан помрачня още повече и Сара неволно протегна ръка да го помилва, но в последния момент се отдръпна. Той изобщо не забеляза жеста ѝ.

— Когато станах на четиринадесет години, мама се разболя и след няколко месеца почина. Лекарите казаха, че имала тумор в яйчниците.

Сара усети колко много неизречени неща се криеха зад тези думи, но каза само:

— Разбирам.

— Не, не разбирате! — изсъска той във внезапен прилив на гняв. За момент зад лицето на мъжа се появи тъжното, объркано момче, каквото е бил тогава. — Защото не можете. Не знаете цялата история.

Сара прехапа устни, протегна предпазливо ръка и докосна рамото му. Той не се отдръпна и тя обясни тихо:

— Докато не ми обясните, няма да знам.

Той разтърси глава и заговори бавно.

— По това време бяхме в Англия, при баща ми. След като поставиха диагнозата, той отказа да я види. За него това беше последното доказателство, че е направил лош избор. Че мама не е била добра жена и в крайна сметка тялото я е издало... — Той замлъкна, загледа се някъде покрай нея и заскърца със зъби. Все още мразеше мъжа, който отдавна вече не беше между живите. — Посветих следващите четири години от живота си на задачата да го разочаровам и когато най-сетне почина от сърце, не изпитах тъга, а гняв, защото имах чувството, че е ограбил цяло десетилетие от живота ми, през което опитвах да осуетя всички планове, които е имал за мен.

— Не знам дали мога да ви помогна по някакъв начин, Себастиан, но ще кажа, че много съжалявам — пошепна с треперещ глас Сара, която страдаше с него.

Лицето му се отпусна, старата болка отстъпи място на нова мекота.

— Вашето минало сигурно е било много по-страшно от моето, но в сърцето ви все още има място за съчувствие. Вие сте един от най-добросърдечните хора, които съм срещал.

Тя се отдръпна и сведе глава.

— Не е вярно. Не съм добра. Никога не съм била.

— Осъждате себе си вместо другите — това е твърде рядко качество в нашия свят. — Себастиан събра вежди и изражението му стана заплашително. — Повечето от нас се защитават, като обвиняват всеки и всичко, ала вие живеете с увереността, че другите са добри, дори когато това означава, че лошата сте вие. Вярвате, че другите са прави дори когато това означава, че вие сте крива.

Сара поклати глава.

— Вие имате добро сърце, Сара. — Себастиан говореше бавно и уверено. — Голямо и добро сърце. И невероятно великодушие, макар че понякога е насочено не към когото трябва.

Сара знаеше по-добре от него. Знаеше какво става в сърцето ѝ — и как да не знае? — и беше убедена, че у нея няма нищо, с което би могла да се гордее.

— Държа се така, защото не съм сигурна кое е правилно и кое — грешно. И защото ми липсва морална устойчивост. — Мис Стеблър ѝ

бе казвала тези думи десетки пъти и тя беше убедена в истинността им.

Ала Себастиан я изглежда със смръщено чело.

— През първата нощ, която прекарахме заедно, вие осъзнахте, че намеренията ми не са добри, и се опитахте да изтръгнете от мен истината. Пожелавате да научите какво ме подтиква да постъпвам така и рискувахте да ме ядосате и да разрушите магията, която търсехте при мен.

— Страхувах се от онова, което може би сте замислили.

— Страхувахте се за внучката на вашата работодателка, макар да знам от разказите ви, че тя дори не ви харесва — поправи я Себастиан. Сара отново се изчерви.

— Как мислите, какво ще правя с нея?

Сара се поколеба. Не смееше да облече в думи най-лошите си опасения.

— Страх ме е, че сте казали на Джани да я прелъсти. Или може би да избяга с нея. Не знам какво ви е сторил мистър Дьо Линт, но това е единственото, което мога да си представя за момиче като лейди Ана. Вие вероятно познавате мистър Дьо Линт много по-отдавна и много по-добре от мен, но аз не вярвам, че той ще се засегне дълбоко, ако сторите нещо на племенницата му. Освен това момичето е напълно невинно.

— Джани няма да прелъсти лейди Ана — изрече натъртено Себастиан. — Тя не е цел. Тя е само средство към целта.

— Това ме радва — отговори тихо Сара и беше напълно искрена.

— Искате ли утре да ме придружите на бал с маски? — попита рязко Себастиан.

От изненада Сара загуби ума и дума.

— Вероятно разбирате, че когато съм извън къщи, не прекарвам цялото си време на върха на кулата — рече сухо Себастиан.

— С удоволствие бих дошла, но се страхувам, че ще се срещна с лейди Мерил — отговори след кратък размисъл тя.

— Това е разбираемо — усмихна се той. — Но аз ще се погрижа да не се случи. Това успокоява ли ви?

— Да, но... Защо изобщо ви е грижа за мен? — Въпросът я измъчваше, откакто той ѝ бе предложил да му стане метреса, ала едва сега успя да го облече в думи.

Себастиан я погледна втренчено. Сияещото зелено на очите му бе засенчено от тревога.

— И защо не? Не смятате ли, че съм ви длъжник?

Лицето на Сара пламна.

— Не искам съжалението ви, сър, не искам и да проявявате щедрост, която се основава на чувство за вина или някакво задължение.

Мускулите на брадичката му се опънаха.

— Аз не съм от хората, които са способни на съчувствие, нито имам достатъчно съвест. Просто искам да се радвате на престоя си във Венеция. Освен това знам, че не бихте приели нещо, ако смятате, че не сте го заслужили.

— Не съм заслужила нищо от това, което ми давате. — Думите бяха произнесени съвсем тихо, но с дълбока убеденост.

— Позволете да ви уверя, че се лъжете. Вие сама не знаете колко се лъжете. — Той сложи ръка на рамото ѝ и леко я разтърси. — Вие сте жена с невероятна чувствителност и неизмерима доброта. Вече съм убеден в това. Повярвайте ми.

По изключение Сара не се възпротиви на комплимента. В стаята се възцари утешително, другарско мълчание. Двамата се вслушваха във вятъра, който шеташе в портеджото, и в тихата мелодия, която долиташе от далечината.

Вторият им бал с маски беше опияняващ успех. Сара се чувстваше като царица. Костюмът ѝ, подарък от Себастиан, беше прекрасен. Наслаждаваше се на танците и на необичайната вечеря. Бяха приели ролята на сеньор Гуера като един вид игра, макар че тази игра имаше сериозен подтекст. Себастиан се държеше съвсем естествено в интернационалната компания, докато тя танцуваше и се смееше в ръцете му — мистериозна жена, даваща своя принос за тайната, която го заобикаляше.

Останаха на бала до ранните утринни часове. Когато Себастиан повика гондолата си, Сара падна на възглавниците под навеса и веднага заспа. Той нареди на гондолиера да не кара право към палацио Контарини, а да направи кратка обиколка на града. Сега седеше и се взираше навън през полуотворената завеса. Водата на лагуната

блестеше, над нея бродеха безцветните светлини на ранната утрин, подчертаваха петната от морска трева, които се издигаха от тинестата морска почва към повърхността на водата и падаха върху пъстрите, много далечни платна на група рибарски лодки. Зад тесния скален нос се простираше Адриатическо море, а още по-назад беше тъмният горист бряг на Далматия, където нововъзникващи национални държави се бореха за правата си, все още хванати като в клещи между потъналия свят на древна Византия и изчезващата сила на Османската империя.

Главата на Сара лежеше на рамото му, тялото ѝ беше доверчиво сгущено в неговото. Тя бе свалила маската и лицето ѝ беше съвсем близо до неговото. Себастиан я наблюдаваше трезво, докато тя спеше и не го хипнотизираше със силата на очите си, нито го омагьосваше с искрящата си енергия. През дългата нощ голямата част от грима ѝ бе изчезнала — остатъкът беше размазан, образуваше тъмни линии около очите и червени петна по устата.

Белезите от едра шарка все още личаха, но Себастиан с учудване установи, че след като се бе настанила в къщата му, това вече не го смущаваше. По-точно, изобщо не забелязваше белезите. Без пудрата по бузите ѝ личеше фина мрежа, достатъчно плитка, за да не се усеща, и достатъчно дълбока, за да причинява мъка и болка на жена с чувствителността на Сара. Да, тя беше чувствителна, не суетна. Тя беше жена, която чувстваше всичко дълбоко и интензивно. Не беше нито ирационална, нито истерична, просто беше дълбока.

Миглите ѝ бяха гъсти и за жена с нейния цвят на кожата много тъмни, дори без туш, също като веждите, които бяха красиво извити и силно изразителни. Носът ѝ беше доста дълъг, но уравнисяваше високите скули и малката, остра брадичка с дупчица в средата.

Като цяло красиво лице, но не толкова забележително, че да го отличи между сто други жени като нея. Въпреки това не си спомняше нито една друга жена, която да е държал два часа в обятията си. Не си спомняше и да е изпитвал тази странна смесица от нежност и възбуда, закрилнически инстинкт и задоволство.

Това бяха бегли чувства и той го знаеше много добре. Скоро планът му щеше да даде плодове и той щеше да напусне Венеция, да остави спомените зад гърба си. За първи път се замисли сериозно как ще реагира Сара, когато всичко излезе наяве. В главата му изникнаха

ужасяващи картини и той разтърси глава. Нямахше смисъл да прави предположения, а и в крайна сметка нямаше значение.

Небето вече беше огненочервено и бледият ръб на слънцето се издигна над тъмносиния хоризонт. Той сведе глава към Сара, вдъхна аромата на косите ѝ и я целуна по челото.

Миглите ѝ затрепкаха и очите се отвориха.

— Пристигнахме ли? — попита сънено тя.

— Погледнете — отговори тихо той. — Искам да видите изгрева на слънцето.

Та се завъртя в прегръдката му и вдигна глава, за да вижда по-добре.

— Прекрасно!

Както бе очаквал Себастиан, Сара не попита защо бяха направили тази обиколка, вместо да се приберат вкъщи. Тя го прие, каквото беше — подарък от него, късче красота, което вече никой не можеше да ѝ отнеме. Себастиан предположи, че тя знае колко малко време им остава и колко незначителен би бил всеки материален подарък, когато той си замине и тя трябва да върви по пътя си сама. Но това тук беше материал за спомени и той знаеше, че и двамата никога няма да го забравят.

Небето искреше от цветове, когато слънцето започна бавното си изкачване. Червеното прогони мрака на нощта, запали високите перести облаци, после бавно избледня до синевата на деня. Когато цялото слънце се подаде над водата, Сара въздъхна блажено.

— Знам, че го повтарям твърде често, но ще кажа пак: благодаря ви. — Върна се в предишната си поза и затвори очи.

Себастиан я Целуна По челото и вкуси сол.

— За вас правя всичко с радост, Сара.

Обърна се и заповяда на гондолиера да кара към палачо Контарини.

Когато гондолата обърна гръб на слънцето, увиснало на небето като новоизсечена монета, в ума на Себастиан изникна стара поговорка, която го изпълни като предчувствие.

„Червено небе в ранна сутрин — моряко, очаквай буря.“

И преди да е успял да го предотврати, той се запита дали това беше спокойствието пред буря.

— Какво ново? — попита нетърпеливо Себастиан, когато след седмица Джани влезе в кабинета му. Момъкът все още носеше бялата униформа на гондолиер, косата му беше разрешена, под очите имаше дълбоки сенки, сякаш не бе спал цялата нощ. — Намерихте ли още някоя проститутка по вкуса на Дьо Линт?

— Да — отговори Джани и лицето му помрачня още повече. — Но за последен път, обещавам ви. Желанията му са твърде специални, а Венеция отдавна вече не е градът на десетте хиляди курви. След като посетителите намаляха драстично...

Себастиан кимна с разбиране.

— Вече прекалява. Дотук сме му осигурили осем момичета и все е недоволен. Сигурно и тази ще изхвърли още след първата нощ.

Джани вдигна рамене.

— Има още един начин, сър.

— И какъв е той? — Себастиан никак не хареса тона му.

— Дайте му, каквото наистина иска. Намерете му девственица. Абсолютно невинно момиче. Има майки, които продават дъщерите си. Бедните венецианки с радост ще се съгласят на такава сделка.

— В никакъв случай — отсече категорично Себастиан. — Трябва да ускорим протичането на плана. След три дни ще дам в дома си бал с маски. След като Сара разчисти навсякъде, не е нужно да наемаме други помещения. След пристигането си във Венеция сеньор Гуера посещава практически всеки бал с маски. Всички знаят, че е малко странен, интересуват се от него и ще дойдат дори само за да научат нещо повече. Колко време ви е необходимо, за да убедите лейди Ана в почтеността на намеренията си?

— Младата лейди Ана се оказа костелив орех, сър — отговори Джани с безизразно лице. — Стоях почти половината нощ под прозореца ѝ и я ухаждах.

— Искам да видя напредък.

— Тя предпочита дребните рискове — обясни предпазливо Джани. — Досега не съм успял да я убедя да предприеме нещо наистина недискретно. Приема цветята, но мина цяла седмица, докато я убедя да приеме и дребните подаръци, които в последно време ѝ изпращате. Все още не ми е позволила да я прегърна.

Себастиан кимна неохотно.

— Все пак напредвате, надявам се?

— По-бавно от очакваното, сър, но напредвам. Започнахме играта преди две седмици и половина. Още половин или най-много една седмица и ще постигна, каквото искате.

— Давам ви три дни.

След три дни всичко ще свърши. При тази мисъл чувствата заплашиха да го надвият. Облекчение, триумф и под всичко това дълбоко съжаление, което имаше тъмните очи на Сара. Какво ще стане с тях двамата, когато актът на отмъщение приключи? Дали тя ще поиска да се върне с него в Англия? Дали той изобщо ще я помоли да го стори?

— Да, сър.

— Искам и този одеколон за след бръснене. — Себастиан смръщи чедо.

— Знам, сър. В крайна сметка нищо не се е променило.

Себастиан поклати глава.

— Добре тогава, действайте. Вземете това — подаде на Джани лист хартия — и поръчайте поканите. До тази вечер трябва да са готови. През деня сте свободен.

— Благодаря, сър. — Италианецът се поклонил и излезе. Себастиан остана сам с планината от сметководни книги и със своите мисли.

Още една! Още една! Какво си въобразяваше Дьо Линт? Колко деца проституираха във Венеция? Целият му план висеше на копринен конец. Ако Джани не постигнеше успех с лейди Ана преди бала с маски в къщата му...

Днес беше особено раздразнителен и за това не бяха виновни само Дьо Линт и лейди Ана. Откакто го бяха проследили на излизане от казино Джало, където винаги ходеше придружен от най-малко един гондолиер. Колкото и да вярваше в собствените си сили, не изпитваше необходимост нарочно да предизвика опасностите. Както и да е,

чувството, че е наблюдаван и преследван, не изчезваше. Всеки път, когато излизаше от палацото, беше сигурен, че го наблюдават невидими очи. Може би просто трябваше да се откаже от плана си. Той го превръщаше в луд параноик. Само когато беше със Сара, се чувстваше истински сам.

При мисълта за Сара веднага закопня да я види. Само преди минута беше поставил срок на общото им време. Още три дни. Знаеше, че тя няма да му прости онова, което се готвеше да извърши.

Но дотогава тя му принадлежеше. Той се надигна, отвори вратата на кабинета си и се вслуша в приглушения шум от ремонтните работи, за да установи какво правеше днес Сара. Последва шума и излезе в портеджото в посока към канала.

След началното си колебание Сара му повярва и всеки ден обновяваше поне по една стая. Още по-учудващи от замахващата скорост бяха отличните резултати. Себастиан още не можеше да повярва, че тя притежава такава решителност и енергия, да не говорим за вкуса ѝ. Когато ѝ възложи тази задача, си представяше, че ще ѝ трябват поне две седмици да преустрои първата стая. Вместо това тя работеше с учудваща бързина, завършваше една стая и веднага се отдаваше на следващата. Занаятчиите, които беше ангажирала, работеха въодушевено.

От собствения си обществен кръг Себастиан беше свикнал на нерешителни жени. Затова, за да не смути Сара, предпазливо попита Мария как господарката ѝ постига тези нечувани успехи в ремонта на къщата. Камериерката му обясни с неприкрито уважение, че Сара е в състояние още при първото посещение да запомни цялата стока в един магазин и по-късно да каже коя вещь би подходдала за стаята, която ремонтират в момента. Големият ремонт изразходваше бързо бюджета, който си беше определил, но не искаше да ѝ развали радостта. Освен това ремонтираните помещения изглеждаха наистина прекрасно. Трябваше да признае, че щедростта му бе отчасти предизвикана от учудващите резултати.

Себастиан откри Сара в почти напълно разрушената някогашна стая за закуска. Слънцето влизаше свободно през отворените прозорци и осветяваше голям облак прах. Сара стоеше в средата на стаята, около нея работеха дузина слуги. Днес беше вдигнала косата си на темето, роклята ѝ беше от коприна в жив зелен цвят, стегната на талията и

гърдите. Себастиан си представи как ръцете му обхващат талията ѝ и какъв вкус имат целувките ѝ и потръпна.

Сара изглеждаше напълно спокойна и дирижираше работниците с ясен, ведър глас. Стана му смешно, като си припомни с какъв ужас го бе погледнала, когато ѝ възложи да ремонтира къщата. Както винаги, тя излъчваше вълнуващите я чувства с цялото си тяло — днес от нея струяха увереност в себе си и задоволство, каквито никога не беше очаквал от нея. Себастиан усети как му олекна на сърцето, докато я гледаше. В радостта ѝ имаше нещо заразително и той се стресна от мисълта, че това скоро ще свърши.

Сара го видя да стои на вратата и се усмихна. Тъмните очи заблестяха, бузите се зачервиха.

— Тук стените наистина са от позлатена кожа! — извика тя. — Виждали ли сте друг път такова нещо? Малко са потъмнели, но иначе са в добро състояние, затова намерих двама занаятчии, които ще им върнат предишния блясък.

— А това какво е? — попита той и посочи голям, покрит с платно четириъгълник, облегат на една маса.

Сара го погледна едва ли не уплашено.

— Картина. Открих я при една разпродажба на имущество. Както обикновено, повечето неща бяха ужасни, но картината веднага привлече вниманието ми. — Тя повдигна предпазливо платното. — Намирам я много хубава, затова я купих, макар да не е подписана. Напомни ми за едно платно от Тициан, което видях тук, в музея Коре. Разбира се, тази е по-малка — обясни бързо тя, — но в нея има всичко, което ми харесва у Тициан. Цветовете, силата на светлината...

Себастиан разгледа платното и кимна доволно. Червенокосата Естер бе коленичила пред Ахасвер, който вече бе протегнал ръка да ѝ помогне да се изправи. Никога не се беше замислял какво прави една картина. Майсторско произведение, но веднага усети енергията и красотата ѝ. Усети и онова, което според думите на Сара излъчваше специфичния блясък на Тицианова картина.

— Твърде е възможно да е от неговото ателие — каза той. — Който и да я е нарисувал, картината със сигурност струва много повече от сметката, която ми представихте. Прекрасна е.

Сара засия облекчено.

— Не можете ли да плувате? — попита любопитно той.

Сара го погледна развеселено.

— Къде бих могла да се науча? Прекарах детството си в Лондон, а не в някое очарователно селце в далечната провинция, където има мелница и поток. В Лондон никой не плува... с изключение на удавниците в Темза.

— Да знаете, че тук има няколко канала, в които е по-добре да не падате — предупреди я Себастиан. — Например този тук и Канал Гранде. Повечето обаче са плитки — в някои водата стига до хълбока, в други — само до коляното.

— Нямам намерение да падна в никой канал — усмихна се Сара, — затова не е нужно да знам кой е дълбок и кой не. Но се радвам да чуя, че няма да се удавя навсякъде. Къде отиваме?

Себастиан изпита безумното желание да изкрещи „в Милано“, но се овладя навреме. Какво не беше наред с него? Изпитваше нарастващо безпокойство и недоволство. Може би ако избяга за час или два от този дяволски лабиринт от канали, ще се почувства по-добре.

— Сан Микеле — каза той. Един от двата далечни острова, които още не бяха посетили.

След разговора в спалнята Себастиан си бе поставил задачата да покаже на Сара всички забележителности на града и я изпълняваше с последователност, която го учудваше. Отделяше за нея всеки час, свободен от работата върху плана му за отмъщение и върху сметководните книги. Показа ѝ оцапаните със сажди творби на Тинторето в Скуола Гранде и се зарадва, когато тя се взря в платната, сякаш виждаше през слоевете мръсотия. Очевидно бе видяла невероятното „Разпятие“ в целия му първоначален блясък, защото пое шумно въздух и дори изпусна чантичката си. В петък следобед я отведе в еврейското гето, където тъкмо колежа стотици гъски за сабат, във въздуха летяха пера и улиците бяха покрити с бяла перушина. Направиха дълго пътуване до Мурано, където Сара разгледа с възхищение и ужас сложното и много трудно производство на стъкло, с което беше известен островът.

Себастиан беше посещавал тези места безброй пъти и имаше много спомени. Ала сега, когато си спомняше за едно или друго място, не виждаше самото него, а Сара, в чието лице се отразяваха

забележителностите — с интензивност, която не беше смятал за възможна.

Пътуването до острова премина в мълчание. Никой от двамата не изпитваше потребност да говори. Както винаги, тя усещаше настроението му и се нагаждаше към него — навик, който правеше присъствието ѝ безкрайно отпускато, но и го засрамваше, защото имаше чувството, че я използва. Тя го улови, че я гледа, и се изчерви. Чувственото му мъжко присъствие беше много силно. Слабините му инстинктивно се напрегнаха, ала никой от двамата не намери сили да преодолее малкото разстояние помежду им и да се доближи физически до другия. По-късно щяха да имат време за това. Оставаха им само три дни, но Сара не знаеше това.

Когато пристигнаха, напрежението на Себастиан се бе разсеяло. Остана само обичайната му бдителност. На кея беше хвърлила котва голяма черна лодка със златна украса, заобиколена от дузина малки гондоли, които се полюляваха на вълните. Себастиан неволно ги оприличи с огромни водни кончета, които кръжат около черно цвете. Брегът гъмжеше от венецианци — пристигаха нови и нови гондоли. Вятърът развяваше черни поли, воали и полите на мъжките фракове, сякаш искаше да инсценира пародия на празненство. Зад тях се издигаше дълга червена стена, която изглеждаше странно избеляла между наситените цветове на моравата и небето. Входната врата беше само на няколко метра и Себастиан поведе Сара натам, докато повечето от местните се бяха стълпили на брега.

— Това е градското гробище — установи учудено Сара. — Съвсем бях забравила на кой остров се намира.

Себастиан отговори на неизречения въпрос: Защо сме тук?

— Това е единствената зелена морава в цяла Венеция, като не броим грозния парк, направен по заповед на Наполеон. Затова сме тук. Освен това църквата е много красива и съм сигурен, че ще ви заинтересува. Хайде да се поразходим.

Отдалечиха се от опечалената компания и минаха през високата порта. Сара видя просторна зелена морава, по която бяха наредени бели надгробни камъни, и неволно ги сравни с хиляди, наболи зъби. Между скромните плочи и кръстове се издигаха екстравагантните гробници на богатите. Имаше няколко разкошни мавзолея и скулптури в стил рококо.

— Много е различно от английско гробище — пошепна изненадано тя. — Толкова е... хубаво. Даже те настройва ведро. И весело. Никакво почитание към смъртта.

— Погледнете — подкани я той и посочи малкия мавзолей наблизко. На полянката отпред се бяха разположили няколко дами и господа и си правеха пикник.

— Наистина ли ядат? — попита недоверчиво Сара.

— Вероятно отбелязват годишнина от смъртта на свой близък. — Себастиан се усмихна на неверието и. — Много лесно се забравя колко сме различни от италианците, нали?

Сара можа само да поклати глава.

— Но защо не погребват мъртвците си в църквите, както са правили по-рано? Спомням си стотици надгробни плочи...

— Погребвали са ги и на площадите пред църквите, а костите на не толкова значителните граждани са били отнасяни на един далечен остров, когато площадът ставал тесен. — Себастиан я наблюдаваше внимателно и с мъка се удържаше да не се засмее. — Постоянното разравяне на площадите е пречка за движението, освен това погребването на мъртвци в град, построен буквално върху тиня, крие много опасности. Нито една църква няма дълбока крипта, а в тинята под църквите телата изгниват много бързо. Някога се разнасяла такава воня, че дори свещениците не можели да я понасят.

Сара смръщи носле.

— Но въпреки това са продължили да го правят, нали?

Себастиан се засмя и вдигна рамене.

— Традиция? Навик? Мързел? Не знам какво е причината. Във всеки случай Наполеон сложил край на традицията. Обявил остров Сан Микеле за единственото легално място, където венецианците имат право да погребват своите мъртви, и практическата полза от тази мярка доведе дотам, че тя остана и след французите, и след австрийците.

— Какво казват монасите? — попита с интерес Сара. — Тук има манастир, нали?

— Да, има, но не знам нищо за него — призна Себастиан. — Известно време църквата е била потискана. При идването на австрийците тук вече нямало монаси. Когато бях момче, използваха манастира като затвор за политически престъпници. Винаги се промъквах възможно най-близо до стената с надеждата да видя някой

затворник, но щастието не ми се усмихна. След това премахнаха затвора и днес в килиите отново живеят монаси. Остана и гробището, но вече е толкова пълно, че в града се говори за връщане към старата практика и за заравяне на костите в масови гробове. Обаче много семейства си плащат таксите и задържат гробовете за себе си.

Сара разглеждаше ангели и обелиски, павилиони, мавзолеи и хиляди скромни кръстове, които стигаха чак до брега на острова. Всички изглеждаха чисти, а изработката им беше толкова прекрасна, че ѝ изглеждаше невероятно на това място да се крие нещо страшно като смъртта. Белият мрамор светеше като жив на фона на зелената морава, тъмни кипариси се издигаха на живописни групи пред синьо-черните облаци, които идваха от изток.

— Тук се усеща и покой, и безпокойство — промълви тя. — Много странно...

— Веднъж дойдох тук на Все светни. Не можете да си представите какво зрелище. От сушата дотук се образува мост от плавателни съдове, всички носят венци за гробовете и кошници с ядене.

Сара се засмя развеселено.

— Честно казано, не знам. Това ми звучи твърде езически. Ужасно е.

— Кажете го на нея — отвърна Себастиан и посочи жената, която тъкмо палеше свещи пред един надгробен камък, който заприлича на олтар.

— По-добре не — усмихна се Сара.

Себастиан тръгна напред към църквата — могъща постройка от бял мрамор и същите избелели червени тухли като зида, опасващ гробището. Двамата разгледаха църквата под бдителния поглед на един францискански монах. Бавната обиколка на църковния кораб толкова заинтересува Сара, сякаш през изминалата седмица не беше видяла половин дузина други подобни църкви. Себастиан, който беше идвал тук много пъти, скупчаше, но се радваше на ентусиазма на спътницата си и наблюдаваше с интерес изразителното ѝ, често сменящо израженията си лице, докато изучаваше отделните елементи.

Когато Сара завърши обиколката си, двамата излязоха от църквата. Разбира се, благодариха сърдечно на монаха и оставиха малко дарение. Когато минаха между колоните, Сара нададе тих вик.

Силен порив на вятъра подхвана полите ѝ и кринолинът се разлюля. Междувременно небето беше станало почти черно, отрупано със заплашителни облаци.

— Можем ли да се върнем в тази буря? — попита уплашено тя.

— Разбира се, че не — отговори Себастиан. — Знам едно чудесно място, където можем да изчакаме. Бурите във Венето никога не траят дълго. До вечеря ще се приберем.

Взе ръката ѝ и я поведе към източния край на острова. Трябваше да я държи здраво, защото вятърът непрекъснато развяваше полите ѝ.

Зад една желязна ограда грижливо поддържаният ред на гробовете отстъпи място на бъркотия от храсти, между които се извиваха едва видими пътеки, покрити с шума. Стари, обрасли с мъх надгробни плочи се показваха тук и там, повечето бяха застрашително наклонени към земята.

— Какво е това? — попита Сара и се обърна обратно към уютното гробище, което бяха напуснали, но Себастиан се засмя и я преведе през скърцащата портичка.

— Това е мястото, където са погребани протестантите — обясни той. Мястото изглеждаше наистина запустяло, обрасло с всевъзможна растителност, и нямаше нищо общо с подрязаните морави на католическото гробище. Там смъртта беше стерилна и акуратно поддържана. Тук обаче, под кривите дървета и буйните треви, където вятърът носеше сухи листа и треви, съзнанието за смърт и загуба беше неизбежно.

— Всички протестанти са чужденци — пътешественици, знатни люде, посланици или изгнаници — обясни Себастиан.

— Значи няма кой да се погрижи за гробовете им — заключи с въздишка Сара. — Много е тъжно, нали? Но тук ми харесва повече, отколкото на голямото гробище. Защото е по-истинско. — Тя се усмихна смутено. — И по-живописно.

— Да — кимна Себастиан и тръгна бързо по пътеката между гробовете. Вече падаха първите дъждовни капки. Споменът му беше съвсем ясен: покрай това дърво, зад онзи жив плет... и ето, зад непроходимия гъсталак се появи самотен ангел, украсяващ гроба на момиче, отишло си от този свят твърде рано. — Когато бях момче, най-много обичах тази част от гробището. Така е най-честно според мен. Защото смъртта означава край. Забрава. — Той я погледна през рамо и

се мушна през живия плет. — Ако се държим така, сякаш смъртта е само красив мраморен образ, я лишаваме от значението ѝ.

— Когато някога си отида, и аз искам надгробен камък. Но не са ми нужни всички онези сковани формалности, нито тукашната католическа суетня. Просто не искам да ме хвърлят в някоя дупка, сякаш приживе не съм струвала нищо. — Тихият глас на Сара звучеше учудващо твърдо.

— И аз не бих искал това — кимна с разбиране Себастиан и стисна ръката ѝ.

Минаха под надвисналите клони на един стар дъб и свряха в края на малка полянка. В сянката на дърветата нямаше храсти, които избуяваха в останалата част от гробището. В средата на полянката бяха разположени няколко гроба ѝ нисък мавзолей, изглеждащ като олтар на някакъв грозен бог. Вятърът удряше клоните на близките дървета и те скърцаха тревожно. Дъждовните капки вече проникваха през покрива от листа.

— Това ми се струва някак си не на място — прошепна Сара и смръщи чело.

— Изглежда ужасно — съгласи се с готовност Себастиан.

— Хайде да минем оттук. — Заобиколи мавзолея и установи, че каменната плоча все още си е на мястото. Не беше и очаквал друго. — Хайде да влезем.

Сара го изгледа подозрително.

— Но това е... ами ако вътре има някой?

Себастиан избухна в тих смях.

— Не може да има никой. Мавзолеят е отворен и празен. За първи път го видях преди седемнадесет години. Някой го е построил, но после е променил решението си и не е умрял във Венеция. — Заваля по-силно и той ѝ протегна ръка. Побързайте. Вътре, поне е сухо.

Наведе се и се промуши в отвора между каменната плоча и стената — или поне се опита. Сега беше много по-едър, отколкото в деня, когато за първи път бе минал през този отвор. Онова, което някога му се удаваше лесно, сега му струваше едно копче от палтото и няколко драскотини. Когато мина от другата страна, изохка облекчено.

— Какво има? — попита загрижено Сара.

— Малка раничка, но иначе съм добре. — Обърна се и я подкани: — Хайде, влизайте. Иначе ще се намокрите до кости.

— О, Себастиан! — извика тя с добре изиграно възмущение. — Забравихте ли полите ми? Да не мислите, че ще мога да се промуша с този кринолин?

— Притиснете ги — посъветва я той.

Сара поклати глава.

— Нищо няма да се получи. Не е възможно да се огъне.

— Все пак опитайте. Дайте му да разбере. Ако не, оставете го отвън.

— Какво? — извика тя и във възмущението ѝ звънна смях.

— Навън е студено и ако се намокрите, ще настинете — обясни делово той. — Ще си навлечете някое белодробно възпаление. Никой няма да ви види. Ако се налага, ще рискувам да загубя още малко кожа и ще изляза да ви помогна.

— Добре, добре! — Сара се огледа, после вдигна полата си и решително развърза шнура на кринолина. Смъкна го и го обърна. — Сега доволен ли сте? — попита укорително и го напъха в отвора, после се промъкна след него ѝ внимателно вдигна мокрите си поли.

— Напълно — отговори Себастиан и незнайно защо се почувства виновен.

Грижливо подредените къдрици висяха от двете страни на лицето ѝ. Тя ги приглади назад и попипа очите си. Гримът, естествено, се беше разтекъл.

— Не беше много почтено да ми заповядате да се съблека — изрече тя с привидна сериозност.

— Ох, малката ми гълъбица! Намирам, че твърде много ме улеснявате — отвърна автоматично той.

Сега, когато най-последно бяха на сухо, реши да се поогледа. Вътре беше все така мрачно и тясно. По двете дълги страни бяха поставени два каменни саркофага, чакащи да приемат ковчезите на хората, построили мавзолея, но те никога нямаше да се появят. Подът беше покрит с дебел слой прах, а зеленото, хлъзгаво петно в ъгъла, където покривът течеше, се бе уголемило. С изключение на тези дребни промени всичко си беше както по-рано.

Себастиан седна на един от саркофазите. Сара свали влажното си палто, смъкна ръкавиците и започна да разтрива ръцете си.

— Като момче лягах в саркофага и си представях, че съм мъртъв — промълви Себастиан и също свали палтото си.

Сара го погледна втренчено.

— Звучи доста... зловещо.

— Не е толкова страшно, колкото си мислите. В семейното ни имение в Уилтшайър е издигнат величествен мавзолей, който се вижда практически отвсякъде. Построен е през 1721 година, когато първият граф на Уортхем получил благородническа титла. Забележителният ми праядо очевидно е смятал, че провинциалният благородник заслужава по-разкошна гробница от простите барони. Освен това много е държал да има добър изглед към имението. Даже изровил някои от предците си, защото не били на почетно място в църквата, и пренесъл костите им в мавзолея. Там са погребани всички господари на Уортхем и всичките им неомъжени дъщери.

— Защо не харесвате мавзолея? — попита Сара и го погледна неразбиращо. — Сигурно е утешително да знаете, че там винаги има място за вас и не е нужно да се тревожите за гроба си.

— За мен това е принуда, не утеха. Толкова много неща в живота ми са били предопределени още преди да се родя — обясни мрачно той. Думите бяха горчиви, но не беше в състояние да ги задържи. През дългите години, когато беше хранил объркани, гневни чувства към баща си, ги беше изричал многократно. — Кой ще бъда, в кое училище ще уча, какво ще стане от мен. Граф Уортхем. Уортхемови са винаги работливи, увеличават собствеността си и са убедени виги. Уортхемови познават дълга си и му служат с чест. Баща ми беше като своя баща, също както дядо ми е бил като своя дядо. Дълга редица съвестно изпълняващи дълга си благородници, горди с потеклото си. Аз не харесвах тези мъже, не харесвах онова, което са били, и не искам да стана като тях. Не искам, когато умра, да ме погребат в предопределеното ми място, само и само да съм със семейството си.

Себастиан скочи от мястото си, много учуден от това, къде го беше отвел въпросът на Сара, и от самата Сара. Никога преди това не беше обяснявал обърканите си чувства така ясно и разбираемо. Никога преди не се беше опитвал да разбере ужасяващото си отвращение от всичко, което беше скъпо на баща му. За него това беше просто факт: той мразеше всичко, на което баща му държеше, но никога не се беше постарал да потърси причините.

— Ние с вас сме учудващо различни — проговори бавно Сара и впи поглед в лицето му. Вятърът виеше заплашително около входа на мавзолея и изсъхващите коси се развяваха около лицето ѝ като разрошен ореол. — Но дълбоко в себе си искаме едно и също. Аз искам място в този свят, който не предлага нищо на жена като мен. А вие искате място в свят, който винаги ви е казвал какъв трябва да бъдете.

— Точно така — отговори Себастиан, смаян от трезвата ѝ преценка. Тя бе изразила простишко най-съкровениите му мисли. — Знам, че не би трябвало да се оплаквам. Имам богатство. Хората ме уважават. Имам власт. И не смятам да се откажа от всичко това. Но искам повече — колкото и егоистично да звучи.

— Можех да прекарам остатъка от живота си като компаньонка на приятелката си, стига да исках — заговори като на себе си Сара. — Щях да имам повече комфорт и лукс, отколкото бих посмяла да мечтая. Но и аз исках повече. Ако вие сте егоист, значи и аз съм егоистка.

Себастиан се засмя безрадостно.

— Вие поне сте показали сила на характера и сте отхвърлили даровете на приятелката си.

— Да, но аз също не съм родена в тази среда и нищо от това нямаше да ми принадлежи по право. — Сара седна на саркофага насреща му и го погледна с внимание. Мрачната светлина, която падаше, през процепа, осветяваше меко лицето ѝ, докато дъждът шумеше навън. — Всичко, което имате, ви принадлежи. Ваша работа е какво ще правите с него. Там е разликата помежду ни. Вие имате средства и това ви дава повече възможности за избор, отколкото осъзнавате, докато аз нямам практически нищо.

Себастиан усети как по гърба му пробяга студена тръпка. Изведнъж изпита чувството, че разяреният дух на баща му е застанал зад него, и проумя колко безотговорно беше допуснал миналото да управлява живота му. В продължение на едно десетилетие се беше опълчвал срещу нарежданията на един мъртвец — не защото собствените му желания го тласкаха да постъпва така, а защото все още се бунтуваше детински, слепешком.

— Ако не сте щастлив — продължи Сара, сякаш бе прочела мислите му, — просто тръгнете по друг път. Пътя, по който искате да вървите. Освен това честта и усърдието не са лоши неща, макар че

гледната ви точка е оцветена от спомена за баща ви. Можете да извлечете най-доброто и да забравите останалото. Няма да направите нищо лошо, ако приемете ценностите на баща си, стига да не поемете и грешките му.

Себастиан импулсивно протегна ръка и я сложи на бузата ѝ.

— Права сте — промълви той. — Благодаря ви. — Опита се да изтрие размазания туш под очите ѝ, но само изцапа ръкавицата си.

Изведнъж му стана ясно колко смешна изглеждаше тя със сериозното си лице, с размазания грим и разрошените коси, стърчащи необуздано на всички страни. Това беше важен момент в живота му и би трябвало да се държи съответно сериозно и тържествено, но с отхвърлянето на стария товар изпита неудържимо желание да се смее.

Въпреки всички усилия да остане сериозен, той се закиска и само след секунди избухна в луд смях. Смееше се силно и сърдечно и скоро смехът му заглуши вятъра, който люлееше дърветата навън, и постоянното трополене на дъжда.

Сара го изгледа смаяно и той се разсмя още по-силно, даже се хвана за корема и се преви от смях. Ако Сара знаеше как изглежда в този момент...

— Какво е толкова смешно? — попита тя.

— Аз... аз ви размазах — едва успя да произнесе той. Показа ѝ ръкавицата, която беше свалил, и допълни: — Това е кал... Толкова съжалявам!

Макар и бавно, Сара осъзна какво е станало.

— Намазали сте лицето ми с кал?

Той кимна, останал без дъх, и успя да се овладее.

— Моля за прошка. Най-искрено моля за прошка. — Задуши поредния пристъп на смях и се постара да обясни: — Изглеждахте толкова сериозна... и бяхте абсолютно права. Думите ви бяха спасение за мен. И тогава, в най-важния миг от живота ми... опитах се да ви благодаря и размазах по лицето ви кал. — Погледна я безпомощно и заключи: — Изведнъж ме напуши неудържим смях.

Половин дузина най-различни чувства пробягаха по лицето ѝ. В следващия миг грабна от пода шепя мокра шума и я хвърли в лицето му. Това го завари напълно неподготвен. Доволна от себе си, Сара се изкиска звънко и този момичешки изблик го възхити.

Когато тя се наведе отново да напълни шепата си с шума, Себастиан се хвърли върху нея. След кратка битка, през която и двамата се заливаха от смях, той я притисна с тялото си върху саркофага.

— Вие не сте джентълмен, сър — обвини го Сара през смях. — И цялата ви коса е в мокри листа.

— А вие, мадам, имате кал по лицето и въпреки това сте единствената жена, която съм желал и желая истински.

Лицето на Сара се вкамени. Думите, изплъзнали се от устата му, улучиха Себастиан като удар. Наистина ли бе казал това? Наистина ли го мислеше? Огромно беше учудването му, когато разбра, че е бил напълно искрен.

Сара се овладя първа.

— Няма нищо — прошепна задъхано тя. — Знам, че не сте искали да кажете подобно нещо. Опитвам се да ви кажа, че в горещината на мига...

— Тихо! — изсъска Себастиан. Тя прехапа устни по начин, от който го заболя сърцето. — Нищо не съм ви обещал — продължи дрезгаво. — Не мога да давам обещания, колкото и да ми се иска. Но дори признанието ми да е било неволно, това не го прави по-малко истинско.

В прекрасните ѝ очи, обрамчени с черни линии, светна учудване.

— Б-б-благодаря ви.

— Не — отвърна той с лека ирония. — Аз ви благодаря.

Сара освободи ръката си и го привлече към себе си. Устните ѝ бяха хладни и меки, отвориха се за него, поканиха го да я вкуси. Мускулите му се напрегнаха, в слабините му нахлу горещина и обхвана цялото тяло. Докато я целуваше, той мушна ръка между телата им и задърпа полите ѝ.

Сара се отдръпна и го погледна възмутено.

— Не можем да го направим, Себастиан! Не и тук!

— Кой ще ни види? — засмя се той. — Кой ще дойде тук посред бурята, за да провери най-отдалеченото кътче на острова?

Сара се обърна към процепа и се вгледа в мокрите дървета и треви. Тревогата изчезна от лицето ѝ и отстъпи място на възбуда.

— Сигурен ли сте, че никой няма да ни види? В гласа ѝ звучеше съмнение, ала очите го умоляваха да я убеди.

— Абсолютно сигурен — успокой я той.

— Надявам се да се окажете прав — изсъска заплашително тя, но в следващия миг отново привлече главата му към своята и уви крака около хълбоците му. Себастиан простена и зарови глава в свивката на шията ѝ, намери най-чувствителните, най-прекрасните ѝ места и ги възбуди с устни и език, докато тя престана да движи ръце, заизвива се сладостно под него и подканващо притисна слабините си към неговите. Той я целуна жадно и тя му отговори със същото желание. Ръката му се мушна между краката и, намери отвора на бельото и проследи гладкото бедро до влажното гнездо от тънки кичурчета. Когато плъзна пръсти в горещата ѝ утроба, тя се разтрепери и се надигна да го приеме. Той спря и тя извика едновременно протестиращо и умоляващо. Викът ѝ беше и хленч, и заплаха.

Себастиан вдигна глава и погледна в изцапаното ѝ лице, напрегнато от очакване. Очите ѝ бяха огромни и бездънни като първородният рях.

— Точно такава обичам да ви виждам, Сара.

— Себастиан — произнесе задъхано тя и се устреми към ръката му. Той мушна още един пръст в нея ѝ тя пое шумно въздух. Ръката му се раздвижи бавно, но не навлезе още навътре, както очакваше тя, а започна да я милва.

— О, божичко — пошепна задъхано тя и затвори очи. О, божичко...

С тих смях Себастиан притисна с палец коравата пъпка между срамните устни и изчака тя да го усети, изчака да види реакцията ѝ, да я прочете по лицето ѝ. Едва след това палецът му се задвижи в същия ритъм като другите два пръста.

Сара застена неудържимо. Цялото ѝ тяло се напрегна. Себастиан промени ритъма няколко пъти, докато намери най-подходящия. Дъхът ѝ се ускори. Стоновете ѝ изразяваха блаженство.

— Почакай — изпъшка внезапно тя. — Става много бързо...

В следващия миг стисна очи, изви глава назад и се вкопчи здраво в жакета му. От гърлото ѝ се изтръгна дрезгав вик. Той продължи още пет-десет секунди... една малка вечност. Жаждата му хранеше нейната наслада. Едва когато тя започна да се отпуска, той отвори копчетата на панталона си, за да освободи еректирания член.

Сара беше гореща и влажна и той се приготви да се забие дълбоко в нея...

... и срещна съпротива. От гърдите му се изтръгна мъчителен стон.

— Бавно — произнесе дрезгаво Сара, но той вече го знаеше. Обузда нетърпението си, проникна внимателно навътре, докато накрая усети разхлабването ѝ и мускулите, които искаха да го изхвърлят, го обхванаха с прекрасна интимност.

— Господи, Сара — прошепна той, — няма да издържа дълго.

— Нахлу мощно в нея и ускори тласъците, докато тя стигна до следващия връх. Последва я само след секунди. Обля го горещина и запулсира по тялото му, докато семето му се изливаше в нея.

След време горещината отслабна и двамата се спогледаха невярващи.

— Божичко, Сара — повтори замаяно Себастиан. Изправи се бавно, завлече се до другия саркофаг и тежко се отпусна върху каменната подложка. Сара седна, изкриви лице и се изтри между краката с една от фустите си. Косата ѝ беше ужасно разрешена, лицето червено и още по-изцапано отпреди. Но според Себастиан беше по-красива от всякога.

— Защо става така? — попита той и се прокле, че не може да се изрази по-нежно. — Да не би да съм прекалено груб? Или твърде нетърпелив?

Тя въздъхна тихо и на лицето ѝ се изписа меланхолия.

— Не. Винаги съм била такава. Понякога става леко, друг път не. Мисля, че просто съм създадена такава.

В тона ѝ имаше извинение и Себастиан побърза да я успокои.

— Докато не ви причинявам болка, няма нищо лошо. — При спомена за прекрасната, тясна утроба го побиха тръпки. — Така усещането е много по-силно.

— Казвали са ми го поне сто пъти. — Сара помълча малко и добави решително: — От тринадесетата до седемнадесетата си година работих като проститутка в един дом на Хаймаркет.

Себастиан едва скри изненадата си. Знаеше, че тя има минало, може би дори съмнително, както много жени от нисшите класи. Ала жените от Хаймаркет бяха професионални проститутки, които даваха част от възнаграждението си на собственицата на публичния дом,

срещу което получаваха елегантна стая и хубави дрехи. Освен това се показваха в определени заведения, за да изкушават мъжете от средната класа.

— Прощавайте, ако думите ми ще ви засегнат, но аз не ви смятам за една от онези жени, които се решават доброволно на такъв живот. Казвам го въпреки ласкателното за мен бързо решение да приемете предложението ми.

Сара се взираше пред себе си, без да вижда нищо.

— Ще го кажа направо. По-добре това, отколкото да ме бият. Когато навърших дванайсет години, жената, която водеше нашата детска банда, умря и спътникът ѝ си въобрази, че трябва да стане новият ни водач. Казваше се Джони и беше подъл тип. Вреше си носа навсякъде. Заповяда всяко дете да му носи на седмица по един фунт стерлинг, иначе щял да го пребие от бой и да го изпрати да спи в наводненото мазе, повечето от нас крадяха, макар да беше много рисковано, а най-добрите просеха. Аз не бях достатъчно бърза, за да крада, затова припечелвах по нещо с шев и старата жена не се сърдеше. Обаче никой не може да спечели цял фунт с кърпене на стари дрехи.

— И тогава направихте, каквото трябваше — кимна Себастиан.

Сара стисна устни, погледът ѝ се помрачи от болка.

— Правех го колкото може по-рядко. Откакто дебелият Дейвид, от когото всички ни предупреждаваха да се пазим, ме спипа в една задна уличка, вече не бях девица. Това се случи точно една седмица преди старата жена да умре. Знаех какво ме очаква. Оказа се много просто да убедя една от собствениците на домове в Хаймаркет да ме приеме. Не бях красавица като повечето от проститутките в къщата ѝ, но скоро се сдобих с постоянни клиенти. Някои ме харесваха само защото винаги бях толкова тясна. А другите... ами, те плащаха двойно, за да се преструвам, че се отбранявам. Беше ме страх от тях, защото понякога забравях, че само се преструвам...

— Сигурно сте ги мразили — проговори меко Себастиан. Погледът и на подгонена сърна му причиняваше болка. Когато е била изнасилена, Сара е била на възраст колкото Адела. Но никой не си бе и помислил да отмъсти за уличното дете. Той преглътна мъчително, но не успя да прогони жлъчката, която се надигаше в гърлото му.

— О, не — прошепна Сара. — Ако беше толкова просто, нямаше да се презирам така силно. Моралистите често твърдят, че дълбоко в себе си всички проститутки се срамуват от онова, което вършат. Но това просто не е вярно. Някои жени изобщо не се смятат за уличници, а твърдят, че са били принудени да се продават, защото няма честен труд, с който една сама жена да може да си изкарва хляба, да не говорим за децата. Децата обикновено се продават много евтино, защото не са в състояние да проумеят факта, че трябва да искат цена за тялото си. Те, както и жените, които са се пропили, и скоро ще идат в гроба. Докато професионалните проститутки си живеят много добре, като се продават само по няколко часа на ден. Някои даже се забавляват, но на повечето им е все едно. Те се стараят да не забелязват какво става с тялото им. Безразлично им е дали някой го милва или злоупотребява с него. Както им е все едно дали времето е хубаво или лошо. То няма нищо общо с тях.

Себастиан си припомни многото проститутки, с които беше спал през лудите си години. Случваше се да наеме дузина жени, за да поддържат настроението на гостите му. Беше спал с жени, пристигнали с приятелите му, не само с онези, които беше избрал за себе си. Никога не се беше замислял какво ги е накарало да се заловят с тази професия — освен парите, разбира се. Повечето уличници бяха вулгарни, ярко гримирани. Куртизанките и оперните певици се правеха на плахи и бяха по-придирчиви, но циничното инструментализиране на тялото беше универсално.

— Проститутката печели поне двойно повече от икономка, да не говорим за обикновените слугини — продължи Сара. — Знаехте ли това? Някои мъже може да са груби, да имат лош дъх или да пият, но да изпразваш нощни гърнета също не е особено приятна работа.

— Въпреки това не вярвам, че сте се утешавали с това — възрази Себастиан. Сара приемаше нещата много дълбоко и никога не би могла да се дистанцира така от себе си.

— Прав сте — съгласи се тихо тя. — Но аз бях много далече от онова, което реформаторите наричат паднало момиче. Все едно какво става в главата, тялото реагира на докосването на мъжа. Това е първото, което научава проститутката. Реакцията може да е приглушена, защото страстта не е истинска, но ако не искаш да усещаш нищо и само се молиш да свърши бързо, малкото приглушено

удоволствие се превръща в едно от най-ужасните неща на света. А аз не само, че не бях в състояние да пренебрегнам неприятните неща, ами и не бях в състояние да си забраня да изпитвам удоволствие. Отвращавах се от работата си не защото съм имала угризения на съвестта — точно обратното. Отвращавах се от нея по съвсем лични причини: защото всеки мъж, който влизаше в стаята ми, отнасяше със себе си по една частица от мен.

— Защо тогава дойдохте при мен? — попита глухо Себастиан.

— Все още ли не сте разбрали? — Сара изохка задавено и се опита да се засмее, но смехът прозвуча като хълцане. — Вие не търсехте проститутка, която да отговаря на вкуса ви или да осъществи най-тайните ви фантазии. Незнайно по каква причина вие искахте точно мен.

— Исках отмъщение — възрази тихо Себастиан.

— Да, сигурно — призна с готовност тя. — Но през онази нощ ме гледахте с желание. Това беше само за мен, а не за която и да е жена, дошла да запълни нощта ви. Никога дотогава не бях преживявала това с мъж. Преживях го като прекрасен сън. — Тя разтърси глава, сякаш искаше да забрави последните десет минути от разговора им, и продължи делово: — Има нещо, което не разбирам. Защо не взехте предпазни мерки срещу възможни заболявания, които може би нося в себе си? Нали бяхте убеден, че съм метреса на Дьо Линт?

— Себастиан се опита да се засмее.

— Дьо Линт може да е отвратителна личност, но винаги подбира внимателно жение, с които се забавлява.

— Значи наистина си мислехте, че му принадлежа? Дори когато... дори когато ме целувахте... там? — Сара се изчерви смутено.

— Вече знаех, че той е прекарал предишната нощ другаде — обясни Себастиан. После реши да каже истината — или поне част от нея. — Освен това се чувствах зле заради онова, което възнамерявах да ви причиня. Исках да ви дам нещо, което никой да не може да ви отнеме.

Сара примигна, бързо изтри сълзите от очите си и поклати глава.

— Понякога не ви разбирам, Себастиан.

Той се усмихна измъчено.

— Ако винаги ме разбирахте, щяхте да сте единствената на този свят.

Себастиан и Сара седяха мълчаливо, докато минутите минаваха и дъждът продължаваше да вали. Светът извън тяхната малка изкуствена пещера беше картина в сиво и кафяво. Всички цветове бяха приглушени и меки и образуваха хладен контраст с живия вой на вятъра, който танцуваше в короните на дърветата и шумеше в тревите. Себастиан привлече Сара към себе си и я уви в палтото си. Тя се сгуши на гърдите му и остана неподвижна. Лека възбуда дразнеше сетивата ѝ и тя се наслаждаваше на усещането на тялото му до своето. Радваше се и на дъжд, а и беше доволна и щастлива тук и сега. После вятърът бавно отслабна, и дъждът намаля. Стомахът ѝ изкъркори шумно и я върна в действителността.

— Искате ли да си вървим? — попита тя и се усмихна смутено. — Тук е прекрасно, но аз закусих само с няколко хлебчета и сега умирам от глад.

— Разбира се — съгласи се веднага той.

Промушиха се през отвора, Сара измърмори нещо не особено прилично и стегна кринолина на талията си. След като приглади, доколкото може, влажните, опръскани с кал поли, Себастиан я хвана под ръка и я поведе бързо към кея, където бяха слезли преди няколко часа.

Катафалката и придружаващите я гондоли си бяха заминали и лодката на Себастиан се полюляваше самотно върху мрачната, мръсна вода. Двамата облечени в бяло гондолиери чакаха на кея и се надигнаха при приближаването им. Себастиан им извика нещо на италиански и мъжете му отговориха бодро.

— Прекарали са бурята в гондолата.

— О! — промълви Сара. — Радвам се да чуя, че не са се намокрили заради нас.

Качиха се мълчаливо в гондолата и се настаниха на пейката. На връщане към Канал Гранде Сара гледаше през прозорчето и остави мислите си да се реят свободно. Развълнуваната вода се движеше само

на метър от нея в хипнотизиращи прозрачни гребени към погълнатия от сиви облаци хоризонт. Чистият аромат на дъжда се смесваше с органичните изпарения на лагуната. Сара пое дълбоко въздух.

Когато Себастиан заговори, тя се върна рязко в действителността.

— Възнамерявам да дам бал с маски в палацо Контарини. След три дни.

— Какво? — извика Сара, изправи гръб и го зяпна смаяно, забравила глада и умората. — Шегувате ли се?

Себастиан изглеждаше напълно сериозен и изобщо не правеше впечатление на човек, който се е пошегувал.

— Доскоро имах намерение да наема други помещения, но вие се справихте толкова добре с ремонта, че би било позорно да не празнуваме в нашия собствен палат. Освен това не искам да ви лиша от удоволствието да бъдете домакиня на голям бал.

— Но аз имам още много работа — възрази почти сърдито тя. — Още не съм прочистила вестибюла, а трапезарията е почти напълно разрушена. Ако наистина имате намерение да дадете голям бал като в палацо Белини, целият ми план ще отиде по дяволите.

Себастиан се усмихна малко принудено и това не убягна от погледа ѝ.

— Имам пълно доверие във вас, Сара. Вие ще изберете темата и ще се погрижите за декорацията. Аз ще се погрижа за вечерята и за програмата, освен това ще уредя всички въпроси около прислужниците и задълженията им. Ако желаете, можете да наемете и сто работници, стига да смятате, че са ви нужни — направете всичко, което трябва. Убеден съм, че ще се справите.

Сара поклати глава. Не вярваше, че ще успее да свърши толкова много работа за толкова кратко време. Ала знаеше, че няма смисъл да спори с него. Затова през остатъка от пътуването мълча и се опитваше да подреди в ума си какво ѝ оставаше да свърши. Когато Себастиан вдигна завесите, тя подскочи стреснато. Огледа се изненадано и установи, че са пристигнали пред палацо Контарини. Беше толкова потънала в мислите си, че не бе забелязала как гондолиерите са вързали лодката и са слезли на брега. Под топлото следобедно слънце измитият от дъжда палат изобщо не изглеждаше заплашителен, както го беше запомнила от първото си идване. Петната по мрамора

приличаха по-скоро на куриози, отколкото на признаци на болест, а по тротоара вървяха усмихнати пешеходци. Себастиан трябваше да изчака, докато премине изтощената бавачка с веселите си питомци, за да може да слезе на брега и да подаде ръка на Сара.

Тя го хвана подръка и се огледа засрамено. Колко ли смешна изглеждаше в мръсната, измачкана рокля... Хвърли бърз поглед, към скъсаното палто на Себастиан и отстъпи настрана, за да пропусне някакъв мършав мъж. Беше сигурна, че изглежда двойно по-зле от него...

Внезапно мъжът се изправи и се хвърли върху Себастиан изотзад. Сара реагира инстинктивно и с все сила го дръпна настрана. Едва тогава видя блясъка на острието и тъкмо, когато изпищя, ножът се заби в тялото на Себастиан и той нададе дрезгав вик.

Силата на сблъсъка запрати Сара към мраморната фасада на палацото. Себастиан падна върху нея. Тя се опита да напълни дробовете си с въздух и да овладее паниката, когато Себастиан се отдели от нея и се обърна срещу нападателя. Мършавият мъж го погледна изпитателно и за миг прецени големината и силата му. Още преди Себастиан да е направил и една крачка към него, нападателят захвърли ножа и се втурна да бяга. Тропотът на ботушите му отекна по паважа.

— Себастиан! — Сара скочи и улови ръката му. — Ранен ли сте?

Той направи гримаса.

— Само драскотина. Благодарение на вас. — Огледа се и се намръщи. Десетина мъже и жени стояха като втрещени на тротоара и ги зяпаха. — Хайде да влезем.

Сара го последва с лудо биещо сърце. След няколко крачки стисна устни и му предложи ръката си, за да се опре на нея. Той се направи, че не я вижда, и влезе в палацото без чужда помощ. Много скоро вестибюлът се изпълни с уплашени, развълнувано викащи слуги.

— Мистър Гарза — извика Сара, като откри в навалищата едрия иконом, — веднага донесете гореща вода, кърпи и превръзки.

— В кабинета ми — добави кратко Себастиан.

— Сигурен ли сте, че ще стигнете дотам? — пошепна Сара и с последни сили прогони страха от гласа си.

— Абсолютно — увери я той, вдигна глава и Сара проследи погледа му към Джани, който слизаше по стълбата.

— Преди малко едва не ме убиха — съобщи хладно Себастиан.
— Искам да знам кой е бил.

Лицето на момъка остана непроменено.

— Разбира се. — И веднага започна да дава заповеди на италиански. Хаотично тичащите слуги се подчиниха незабавно. Няколко по-едри мъже изтичаха навън, други се втурнаха да изпълняват някакви неизвестни задачи.

Себастиан изкачи стълбата, без да се олюлее. Сара го следваше по петите. Когато влязоха в кабинета, той простена и се отпусна на най-близкия стол. Когато се овладя, се намести така, че едната му страна да не се опира на облегалката.

— Дайте да видя — помоли Сара. — Вече съм превързвала мъже, ранени след бой с ножове. — Това беше вярно, но когато се грижеше за Франки, тя беше просто загрижена и нервна — това беше нищо в сравнение с пронизващата болка, която изпитваше сега.

Известно време Себастиан не се помръдна. Само се взираше с невиждащ поглед в стената, сякаш на света нямаше нищо по-важно. Затова Сара вложи в гласа си цялата настойчивост, на която беше способна, и помоли:

— Веднага ще ви превържа — каза тя, когато икономът се появи с гореща вода и превръзки. Себастиан не отговори. Не реагира и докато тя почистваше раната с навлажнена кърпа, за да отстрани съсирената кръв.

— Прав бях — промълви той, когато Сара спря, за да изплакне кърпата. Гласът му беше лишен от всякакво чувство. — Преследват ме.

— Какво? — Сара го погледна смаяно. — Когато подслушах разговора ви с Джани, казахте, че вероятно са били улични разбойници. Че произшествието е било случайност.

— Точно така. Предполагах, че страдам от мания за преследване. — Гласът му преливаше от самоирония. — Очевидно съм се излъгал.

— Невъзможно е да е Дьо Линт, нали? — повита с треперещ глас Сара.

— Не вярвам да е той — отговори Себастиан, отново с безизразен глас. — Той няма представа, че съм във Венеция.

— Кой тогава ви преследва? Кой ви мрази толкова, та е наел убиец да ви премахне? — Сара изстиска кърпата, остави я до легена и посегна към дългия бинт. Решително потисна страха си — нямаше да

се поддаде на истерията, колкото и да ѝ се искаше да се отпусне. — Много неприятели ли имате?

— Преди шест месеца щях да кажа, че нямам нито един — отвърна Себастиан. Зарови пръста в косата си и потръпна, когато движението отвори раната. — Всъщност исках да ви спестя историята, заради която сте тук, но вие току-що ми спасихте живота и имате право да я чуете.

— Да, искам да я чуя — отговори със спокоен глас Сара, устремила поглед към превързката, с която увиваше гърдите му.

Себастиан помълча малко, но накрая се реши и заговори:

— Вече знаете, че някога Дьо Линт ми беше приятел. — Той се изсмя рязко и грозно. — По-точно, тогава бях толкова сляп, че не се сърдех, когато ми казваха колко си приличаме. След като поех наследството си, живяхме известно време в Саламанка заедно с още няколко познати от нашите кръгове. Преживях страстна, но напълно незначителна афера с една от местните куртизанки. След пет години получих писмо от нея, в което ми съобщаваше, че е на смъртно легло, и ме молеше да се погрижа за дъщеря ѝ Адела. Уверяваше ме, че момичето е моя дъщеря. Изпратих един доверен посредник да разследва случая и той потвърди, че жената е на умиране и има петгодишна дъщеря с черна коса и очи, които много приличали на моите. Обещах на жената, че ще се грижа за момиченцето, и след като тя умря, го взех при себе си.

Докато той говореше, Сара продължаваше да го превързва и не смееше да го прекъсне. Всяка негова дума беше отговор на въпросите, които досега не се решаваше да зададе. Затова жадно попиваше всичко казано от него.

— Настаних детето в Амбърли парк, едно от по-малките ми имения. Назначих гувернантка, бавачка и няколко прислужнички. Бях дяволски самодоволен и се гордеех с постъпката си. Всяка година ѝ изпращах подаръци за Коледа, когато бях в добро настроение, обикалях магазините и ѝ купувах разни неща. Веднъж в годината се появявах лично, отрупвах я с подаръци и пак изчезвах. Миналата година отидох при нея през август след почти двегодишно отсъствие. Честно казано, отидох в Амбърли парк не заради Адела, а за да обсъдя с адвоката си някои неотложни инвестиции — макар че тогава почти не се интересувах от финансите си. Но исках да съм наясно поне с най-

важните вложения и разходи. Видях Адела и установих, че е станала красиво, интелигентно момиче на дванайсет години. Отново изпитах задоволство, че съм удържал на думата си и съм се грижил добре за нея.

Ожесточението в гласа му накара Сара да прехапе устни и да преглътне напирашките на езика ѝ утешителни думи. Стегна превръзката и запази мълчание. Себастиан продължи, сякаш изобщо не я забелязваше:

— Най-неочаквано в Амбърли пристигнаха братовчед ми Даниел, Дьо Линт и още няколко познати. Не знам защо, но ги поканих да останат. Първия ден, когато все още бяхме сравнително трезви и се държахме прилично, ми хрумна да повикам Адела, за да ни изпее хубавата песничка, която бе изпълнила в деня на пристигането ми. Бавачката се възпротиви, но аз я убедих. Всички бяха въодушевени от Адела и ме похвалиха за великодушието, че съм я приел и се грижа за нея. Аз, естествено, бях убеден, че другите ще забравят Адела също толкова бързо, колкото я забравях аз.

Сара едва не извика. Вече знаеше как ще продължи историята, но не си позволи да го прекъсне.

— След две вечери компанията беше доста пияна. Тъкмо се готвех да си лягам, когато чух писъци и отидох да видя какво става. Заварих бавачката да пици като луда и да стиска Адела в прегръдките си. Малката беше цялата в кръв и очевидно бе изпаднала в шок. Не мога да опиша какво почувствах в онзи момент. Всичко, което бях в продължение на тринайсет години или повече, изведнъж се изправи пред мен в целия му егоцентричен ужас. Аз сам бях разрушил единственото добро, което бях сторил през целия си досегашен живот. Една от уличниците, които ни правеха компания, дошла да повика бавачката, за да ѝ отвлече вниманието. Описанието съвпадна с проститутката, която бе довел Дьо Линт — като ви видях онзи ден на кея с него, осъзнах, че много приличате на нея, и помислих, че сте била вие.

Заради белезите по лицето, разбра Сара и се чувства зле. Той бе видял белезите ѝ и я бе сметнал за жената, описана от бавачката.

— След като докторът я прегледа, Адела ни разказа какво е преживяла. Нападнали са я в пълен мрак — продължи с пресекващ глас Себастиан. — Не научих много, но описанието ѝ беше достатъчно

ясно. Единственият мъж в къщата, който можеше да го е извършил, беше Дьо Линт.

Оттогава бяха минали десет години, но Сара изведнъж изпита стария си страх, усети вонящия дъх на „Мръсния Дейвид“, докато я влачеше към задната уличка, а всички минавачи извъръщаха глави. От устата ѝ се изтръгна най-грозното проклятие, което знаеше. Себастиан се обърна рязко и я погледна смаяно.

— Знам какво ще направя с онзи тип — изсъска тя. — Десет минути насаме и един тъп нож...

— Аз доведох полиция, за да го арестува. — Лицето на Себастиан помрачня още повече. — На разпита каза, че момичето го предизвикало. Случаят изобщо не стигна до съда. Бях наясно, че моята небрежност е виновна за случилото се, освен това... не исках да омърся името на Адела в публичен процес... не се надявах на успех. След като нападнах Дьо Линт в Уайтс Клуб, ми дадох да разбера, че истинският джентълмен не постъпва така. Че не ми вярват. Потеглих към къщи и изхвърчах от файтона си. После се разбра, че оста е била прерязана. Счупих си три ребра, за малко не разкъсах белите си дробове, а ударът по главата беше толкова силен, че докторът беше убеден, че никога вече няма да се събудя, а ако все пак го сторя, ще остана с трайни увреждания. Все още не разбирам как се възстанових напълно. Но докато лежах в тъмната стая, осъзнах, че: само съм използвал Адела. Разбрах, че никога не съм се отнасял добре с нея, а само съм си въобразявал разни глупости и съм подхранвал самодоволството си. Че цял живот съм бил егоист и порочен. Допуснах Адела да преживее нещо ужасно, но се заклек, че ще отмъстя за нея и ще възстановя доброто ѝ име. Затова разпространих новината, че не съм се събудил от комата и съм умрял, докато в действителност започнах друг живот. Затова дойдох тук след Дьо Линт.

— Какво ще правите с него? — попита Сара, все още замаяна от признанието му. — Досега можехте да го убиете сто пъти.

— Заслужава да го убия, защото той също се опита да ме убие. Но той нанесе непоправима вреда на Адела и аз няма да се задоволя със смъртта му. Искам да го видя да страда!

— И какво възнамерявате? — попита отново Сара.

— Не е нужно да знаете — отсече категорично Себастиан и тя не посмя да попита пак. Той се протегна, раздвижи мускулите си и лицето

му не трепна. Може би болката беше престанала. — В момента ме интересува по-скоро въпросът кой се опита да ме убие. Невъзможно е Дьо Линт да е открил кой съм. Не е чак толкова умен. Твърде малко хора знаят, че съм още жив. Няколко слуги и братовчед ми Даниел, когото съм обявил за свой наследник и който вече цял месец изпълнява ролята на граф Уортхем. Само един човек би спечелил от смъртта ми...

— Братовчед ви — разбра веднага Сара и изпита болка, като видя как се разкриви лицето му.

— Да. Единственият човек, който през изминалите шест месеца беше неотлъчно до мен, без да ме разпитва и без да настоява за нищо. — Себастиан поклати глава. — Не вярвам. Не мога да повярвам. Може би все пак е Дьо Линт. Може би съм го подценил. Но защо да върви по обиколни пътища, като може да тръгне по прекия?

Сара нямаше отговор. Изведнъж Себастиан тръбна глава и очите му засвяткаха.

— А може би онзи, който трябва да умре, не е граф Уортхем? Може би някой се опитва да убие сеньор Гуера? Това е най-очевидното и най-разумното обяснение. Може би е някой венециански сводник, който се е вбесил от внезапната конкуренция. Ако Даниел искаше да ме види мъртъв, можеше да уреди въпроса в Англия и никой никога нямаше да узнае — продължи настойчиво Себастиан. — Доколкото мога да преценя, всички досегашни нападатели са местни хора. Ако, без да знам, съм навлязъл в територията на някои местен бандит, няма нищо чудно, че е пратил подире ми убийците си.

— Какво по-точно сте направили? — попита Сара.

Себастиан поклати глава.

— Нищо, за която да заслужавам смърт, това поне е сигурно. Сега трябва да доведе плана си до желаня край. Веднага след това сеньор Гуера ще изчезне от Венеция, преди някой луд венецианец да е хвърлил тялото му в някой канал. — Той направи гримаса и допълни: — Ако чакаме твърде дълго, поредният убиец може да има късмет. Например като опита с пистолет.

Сара потрепери.

— Кога ще приключите с плана си?

— След три дни, естествено — отговори с известно нетърпение той. — На бала с маски.

Присви я корем. След три дни? Толкова скоро? А после... какво ще стане после?

— Какво ще правим дотогава? — попита вместо това тя.

— Нищо — отговори уверено той. — Има само едно нещо, което е от значение.

— И какво е то? — попита настойчиво тя.

Себастиан я погледна нерешително, сякаш не знаеше дали да ѝ се довери.

— Трябва ми едно шишенце от одеколona на Дьо Линт — отговори след малко.

— Одеколон за бръснене? — Сара не бе очаквала подобно нещо.

— Точно така. Опитвам се да го получа от някой слуга, но засега не съм постигнал успех.

Внезапно всички части на пъзела се наместиха по местата си. В Англия Дьо Линт бе избягнал съдебно разследване и процес, защото имаше влиятелни приятели и Себастиан не разполагаше с убедителни доказателства. Обаче в Италия — с някоя малка уличница и с мъж, който прилича на Дьо Линт — можеха да инсценират изнасилване и да заблудят дузина свидетели. Тук непременно щяха да го осъдят. Затова Себастиан държеше да изпипа всички детайли, които да направят фалшивия Дьо Линт досущ приличен на истинския. Затова му трябваше одеколон.

— Лейди Ана — пошепна задъхано тя. — Ето какво сте искали от нея. Да ви даде одеколona на Дьо Линт, дрехите му, всичко. Едно е да подкупвате слуги, за да сложат в стаята цветя и дребни подаръци, но съвсем друго е да крадете. Лейди Ана няма да го сметне за кражба. За нея това ще е игра.

— Много сте умна — промърмори Себастиан. — Засега обаче тя отказва да сътрудничи. Надявам се Джани да постигне най-сетне някакъв успех.

— Разбира се, че ще постигне — увери го тя, припомнила си, че лейди Ана беше луда по италианеца. Когато най-сетне проумя какъв е планът на Себастиан, от сърцето ѝ падна камък и изпита огромно облекчение. Как бе могла да се съмнява в намеренията му относно лейди Мерил и лейди Ана? Той не беше чудовище. Беше преследвал нея, Сара, само защото я бе смятал за жената, описана от бавачката. Приблужи се до него и сложи ръка на рамото му.

— Всичко ще свърши добре, Себастиан, ще видите.

Очите му потънаха в тъмни сенки и изразът им остана неразгадаем.

— Боя се, че не споделям оптимизма ви, Сара, но се надявам да се окажете права.

Себастиан се взираше навън през прозореца. Мислите му се въртяха в кръг и образуваха ярък контраст със спокойния, тих канал под него. Залезът на слънцето позлатяваше черната вода и се пречупваше в белите стени на околните палати.

Трябваше да мисли за плана си. Трябваше да обмисли всеки детайл, да потърси грешки, дори съвсем дребни, да си даде сметка за всеки възможен обрат. В крайна сметка обаче щеше да разчита на късмета си. Времето за коване на планове беше отдавна отминало.

Мисълта за предстоящата разплата увеличаваше болезнения хаос на чувствата и той се опитваше да се бори с него още откакто беше тръгнал по този път — свещен гняв и известно удовлетворение, естествено, но и ярост, и ожесточение, и радост от позора, на който щеше да изложи Дьо Линт. Презираше се за тези чувства, но не беше в състояние да ги потисне...

Себастиан знаеше, че трябва да размисли и за покушенията срещу него, но самата мисъл за това го плашеше. Както вече беше казал на Сара, бе стигнал до заключението, че водачът на една от местните банди се е стреснал от конкуренцията на „сеньор Гуера“ и иска да се отърве от него. Това наистина беше най-разумното обяснение. Ала дълбоко в себе си той се опасяваше от по-дълбоки интриги, от по-грозно предателство, и всеки път, когато усетеше болка в раната, го обземаше и друга болка. Сериозното лице на Даниел заставаще пред него и братовчед му го умоляваше да се откаже от плана си. Искрено ли е говорил или не? Дали се е вживял в ролята на граф и това му е харесало, дали не е решил да го превърне в трайно състояние?

Не. Стига толкова. Краят се виждаше. Себастиан се вкопчи в тази мисъл, която му носеше облекчение и мъка едновременно. Скоро щеше да приключи с отмъщението, което от минута на минута ставаше все по-непоносимо. Щеше да избяга от атентаторите и отново да стане

граф Уортхем. И да замени засенчените от спомени канали на Венеция със светлото, уютно пространство на английското си имение.

А какво ще стане със Сара? Дали ще се наложи да се раздели с нея, или тя ще се съгласи да дойде с него в Англия? Тя беше убедена, че вече знае цялата истина — ще може ли да му прости, когато разбере, че я е излъгал?

Когато слънцето потъна в морето и гледката през прозореца му потъна в сянка, той не помръдна от мястото си. Гласът на Сара, която даваше заповеди, и шумът на слугите и работниците, които изпълняваха указанията ѝ, бяха чудесен фон за размишленията му, ала сега забеляза, че в палацото цари тишина.

Себастиан излезе в пустото горно портеджо и се запъти към спалнята на Сара. Под вратата се виждаше ивица златна светлина, затова почука кратко и влезе.

Сара седеше на леглото. Беше се увила в зелената покривка и балансираше на коленете си тежка книга. Котката се бе свила на сиво кълбо в краката ѝ. Косата ѝ беше ометена на стегната плитка, лицето — грижливо измито, без всякакъв грим. Тя вдигна очи към него и по лицето ѝ се изписа изненада. Себастиан установи, че откакто бе дошла при него, не я беше виждал в този вид. Дори когато идваше при него нощем, беше леко напудрена и дискретно парфюмирана, носеше красив халат, косата ѝ беше разпусната.

Странно защо досега не беше забелязал нищо. Просто я приемаше, каквато беше в момента. Никога не се питаше защо или как така. Сега, като размисли, разбра, че не го е било грижа.

Ала в този момент, докато я гледаше да седи насреща му в прозрачната нощница, по-гола, отколкото през изминалите четиринадесет нощи в обятията му, внезапно изпита желание да изхвърли всички кутийки с гримове през прозореца. Сара изглеждаше толкова трогателно истинска, толкова разголена и ранима... и толкова желана. Наистина странно откритие. Ако някой го попиташе, сигурно щеше да му представи цял списък с недостатъците ѝ и отново да заяви, че тя не е истинска красавица. Белезите, естествено, носът ѝ беше малко дълъг, брадичката — доста остра. Устата ѝ беше малка, точно по модата, но твърде пълна. Познаваше недостатъците ѝ, но я искаше точно такава.

— Моля за извинение, сър — изрече бързо тя и остави книгата. — След всичко, което се случи днес следобед, помислих, че тази вечер няма да дойдете при мен. Моля ви, позволете да повикам Мария, за да ме направи достойна за вас.

— Не. Сара — отговори просто той, приседна на ръба на леглото и я погледна втренчено. — Такава, каквато сте в момента, за мен сте свършена. И престанете да ме наричате сър. — Усмихна се малко криво и поясни: — Смятам, че ако беше ежедневието, в книгите за добро държание щеше да пише, че не е редно да наричате „сър“ мъжа, на когото сте спасили живота.

— Нищо не съм направила — отговори тя автоматично — поне така му се стори — и недоволно събра вежди. — Изобщо нямах време да мисля. Сигурна съм, че вие щяхте да...

— Да се оставя да ми разпорят гърдите — довърши изречението той. — Аз и моята почти цяла кожа ви благодарят най-искрено, че нищо такова не се случи.

— Е, добре — кимна примирено тя, решила да преглътне възраженията си. — Приемам благодарностите ви, Себастиан.

Той мълча дълго, изненадан от противоречивите чувства, които го вълнуваха. Не знаеше какво трябва да й каже и как да обясни идването си. Улови се, че погледът му инстинктивно следва извивките на тялото й. Отлично знаеше как изглеждат тези извивки, неприкрити от нощницата, и как се усеща кожата й.

Когато отново я погледна в лицето, очите й сияеха и бузите бяха леко зачервени. Себастиан се засмя тихо. Знаеше какво ги свързва, но знаеше също, че тази нощ иска повече от бързо сливане, колкото и задоволяващо да беше. Затова пренебрегна чувствените тръпки и си заповяда да говори с нея сериозно.

— Докъде стигнахте с подготовката на бала?

— Определих темата... разбира се, ако вие сте съгласен — отговори Сара. Както винаги, когато говореше за работата си, изглеждаше малко плаха. — Избрах Египет.

Себастиан я погледна изненадано.

— Има ли някаква специална причина?

— Мисля, че тази тема предлага на гостите достатъчно възможности да избират между различни роли и периоди — отговори Сара и на лицето й изгря усмивка. — Освен това темата е вълнуваща и

екзотична, без да е груба или неясна. Ако бях избрала Китай, хората може би щяха да се объркат, да не говорим, че самата аз нямаше да зная какво да правя. Ако бях избрала Арабия или Турция, сигурно щях да се объркам... да се заблудя... да заблудя и гостите относно характера на празненството.

— Логични разсъждения — отбеляза Себастиан. Тактичното ѝ описание го забавляваше. — Утре ще изпратим съответното уточнение към поканите.

Сара го погледна стъписано.

— Не знаех, че вече сте изпратили поканите. Ако искате, ще направя промяна...

— Не — прекъсна я Себастиан. — Идеята е добра. Няма проблеми.

— Сигурен ли сте? — попита със съмнение тя.

— Абсолютно.

— Добре — кимна тя с видимо облекчение.

— Стига, Сара. Защо толкова ви е страх да не сбъркате някъде? — попита той с лек гняв. — Междувременно би трябвало да знаете, че няма да ви се разсърдя, ако по някаква глупава случайност направите грешка.

Тя отвори уста — без съмнение, за да възрази, но замълча. След малко се опита да обясни:

— Не знам. Не ме е страх от вас... честно казано, не ме е страх от никого. Просто не обичам да правя грешки. Убедена съм, че с достатъчно внимание и подготовка винаги е възможно да избегнем грешките. Те са... лоши. Те са... грешни. — Тя поклати глава. — Сигурно ви звучи наивно, но аз винаги съм го усещала така.

— Да се греша, е човешко, Сара, а вие сте човек — напомни ѝ меко той.

Тя вдигна очи към него и погледът ѝ беше трогателен.

— Ами ако изобщо не искам да съм човек, ако това означава да греша? Как мога да бъда доволна от себе си, ако толкова много неща при мен не са както трябва?

Думите ѝ бяха толкова близо до собствените му усещания, че Себастиан потрепери. Винаги мислеше по този начин, когато си спомняше участието си в злодействата на Дьо Линт. За момент изгуби ориентация.

— Не знам — призна тихо. — Също като другите хора, предполагам. — Вдигна рамене и добави: — Вие ми простихте грешка, много по-страшна от онези, които сте допуснали през целия си живот, сигурен съм в това. Би трябвало да ви е лесно да прощавате собствените си дребни грешки.

Сара сведе поглед, прехапа долната си устна и се загледа в коленете си. Думите му неизбежно ѝ напомниха защо бе дошъл във Венеция — и че след три дни щеше да си отмъсти.

— Щом уредите въпроса с Дьо Линт, ще се върнете в Англия, нали?

— Да — отговори просто той.

Не, ако вие поискате да остана. Или ще ви помоля да ме придружите.

Значи той ще си отиде, а тя ще остане. Мислите, които през последните две седмици не си разрешаваше, нахлуха в главата ѝ. Точно сега, когато водеше с радост свое собствено домакинство и когато започваше да опознава живота от приятната му страна, не можеше да си представи, че ще се върне към живота на безотечествена, бедна слугиня. Представата отново да стане зависима от Маги също беше непоносима.

— Не искам повече да работя като компаньонка — почти извика тя. — Нито пък като гувернантка, дори да ми разрешат.

Красивото лице на Себастиан се вцепени.

— А какво искате? — Тонът му беше хладен, почти равнодушен.

Сара нервно облиза устни.

— Първо трябва да знам нещо... Всичко онова, което ми дадохте... наистина ли е мое?

— Естествено — отговори той и зелените му очи потъмняха.

Част от напрежението ѝ изчезна.

— Тогава ще имам нещо, с което да започна нов живот. Миналата седмица ви казах, че всяка жена има нужда от добро име и от семейство. Мисля, че трябва да добавя и пари, и връзки — те помагат да завоюваш първото.

— Какво по-точно имате предвид? — Тонът му беше все така лишен от емоции.

Сара отново сведе поглед и приглади покривката на леглото.

— Искам да видя повече от света. Искам да живея в красиви места, да притежавам красиви неща. Искам да се запозная с красиви хора. — Пое дълбоко въздух и заключи: — Накратко казано, ще стана куртизанка.

— Проститутка? — почти изкрещя Себастиан и рязко се изправи. — След всичко, което сте изстрадали? След всичко, от което сте избягали? — В гласа му звучеше неверие и гняв.

— Не проститутка — отговори тя и упорито вирна брадичка. — Професионална любовница. Такава, каквато съм сега за вас, макар че надали мога да очаквам от бъдещия си... любовник толкова великодушие и такива условия на живот.

Себастиан я гледаше все така мрачно и тя усети как по бузите ѝ пропълзя червенина. Смуцението ѝ нарастваше.

— Знам, че не съм красавица — и никога няма да стана дори ако чудодейните средства на Мария продължат да ми действат така. Но установих, че мъжете ме забелязват и че липсата на красота не е толкова сериозен недостатък, за какъвто го смятах. — Тя го погледна почти толкова мрачно, колкото той нея. — Винаги съм смятала, че белезите от едра шарка по лицето ми са толкова обезобразяващи, все едно съм се родила без нос или с десет пръста на ръката. Сега знам, че съм била глупава. Виждала съм и много по-страшни белези от моите. Никой не може да каже със сигурност откъде идват белезите по лицето ми, освен ако не се издам с поведението си. Но дори и да се издам, кого го е грижа откъде произхожда една куртизанка, след като вече е в леглото? Не искам да стана нечия съпруга, нали?

— Не — отговори той със странен израз на лицето. — Не, сигурно не.

Сара се принуди да продължи.

— Вие ми дадохте толкова много, че мога да стана самостоятелна. Мога да си позволя компаньонка и да минавам за почтена жена. Бих ви помолила още да си припомните някои добри познати и да ме препоръчат с писма. Надявам се мъжете да са образовани, с добър вкус и с широки сърца. Би било хубаво да са от различни европейски страни. Ако срещна някого от тях и не се харесаме, може поне да ме препоръча в съответните кръгове, където да намеря човек, който ми подхожда по-добре.

Себастиан мълчеше упорито и само я гледаше. Сара започна да се ядосва.

— Мъж с вашето положение може и трябва да си намери почтено, доходно занимание. Аз не мога — обясни тя. — Търсих други начини да изживея задоволяващо живота си, но не постигнах нищо. Ако искам да съм независима, трябва или да имам достатъчно пари, или да прекарам остатъка от дните си с благодетел по мой избор. Само едно от двете е възможно.

Секундите минаваха, но Себастиан продължаваше да мълчи. Лицето му беше неразгадаема маска, очите му я изучаваха внимателно. Какво мислеше? Дали се гневеше, че го е помолила за помощ, след като вече ѝ бе дал толкова много? Сара съзнаваше, че той има пълното право да е гневен, но мълчеше упорито.

Най-после той проговори:

— Наистина ли искате това?

— То е единственото, което ми остава. И най-разумното. — Сара вдигна колене към лицето си, сякаш искаше да се защити.

— Божичко, Сара... — Себастиан млъкна и разтърси глава. — Щом непременно го искате, ще ви дам всичко, от което се нуждаете. В момента не съм в състояние да ви предложа повече.

При тези думи, които подпечатваха края на връзката им и заедно с това ѝ предлагаха перспектива за бъдещето, тя изпита тъжно облекчение.

— Благодаря ви. — Хвана импулсивно ръката му и го привлече към себе си. — Благодаря ви.

Той го схвана като цокана и я целуна. Движението предизвика болка в раната и по тялото му пробяга тръпка. Сара се притисна силно към него, отвори се и се опита да му покаже с тялото си всичко онова, което не можеше да му каже с думи — какво означава той за нея и какво означава за нея времето, прекарано с него. Можеше само да се надява, че той ще разбере.

След няколко часа Сара лежеше в мрака на стаята си и се вираше във високия бял таван, докато Виктор Емануел мъркаше доволно в краката ѝ. Себастиан лежеше до нея и спеше дълбоко. Дишането му беше равномерно и спокойно. През двете седмици, откакто бяха заедно, това беше първият път, когато оставаше при нея, след като се бяха любили. Чувството беше прекрасно. Да усеща

топлината му, само на сантиметри от нея, да усеща тялото му, познато и чуждо едновременно... Сара изпитваше утеха и горчива ирония. Виждаше бъдещето си, но Себастиан не беше в него.

Бъдеще, по-блестящо от всичко, за което беше мечтала. Не биваше да се чувства нещастна. Пътищата им лежах ясни пред нея. Себастиан ще си отмъсти и двамата ще се разделят. Той ще се върне в Англия, а тя... тя ще тръгне по нов път и ще си изгради нова кариера.

Сара се опита да си представи как обядва с красивия си, въздиган и деликатен нов благодетел на брега на Женевското езеро, как разглеждат Ница, Брюксел или Спа... Представи си апартамента, който щеше да си наеме, малкото изискани мебели, които ще купи и ще взема навсякъде със себе си. Слуги, тоалети, известни забележителности, вълнуващи приключения — всичко оживяваше пред очите ѝ. Ала всеки път, когато се опитваше да си представи лицето на мъжа, с когото ще преживее всичко това, виждаше само Себастиан:

Изтощена от напразните опити, Сара си заповяда да не мисли за бъдещето, а за настоящето. Още нищо не беше сигурно. Планът на Себастиан за бала с маски все още можеше да се провали. Може би двойникът на Дьо Линт няма да е убедителен, или самият Дьо Линт няма да се появи на бала. Или пък няма да се хване на уловките на Себастиан и ще се появи на неподходящо място в неподходящо време.

Сара си помисли за одеколона — единствената подробност, която все още липсваше. Ако лейди Ана не го донесе, една съществена част от пъзела няма да застане на мястото си. Добре ли беше това или зле? От чисто егоистична гледна точка тя не беше сигурна. Може би тогава Себастиан ще остане още във Венеция, ще направи втори опит да отмъсти и през това време ще я задържи при себе си. Или пък ще се откаже и ще си замине. Сара не беше сигурна дали иска Дьо Линт да получи заслуженото наказание от ръката на Себастиан. Онова, което бе извършил, беше грозно ѝ отвратително, но мисълта, че Себастиан смята да упражни толкова лично отмъщение, я караше да трепери.

Нещо изглеждаше не на мястото си. Нещо в намерението му не беше както трябва и макар да не можеше да определи причината, тя се чувстваше все по-зле.

Сигурно беше одеколонът. Това трябваше да е. Не ѝ беше съвсем ясно за какво му трябва одеколонът и това я измъчваше. Разкъсвана от противоречиви чувства, тя понечи да събуди Себастиан, за да го

попита дали трябва да му помогне, или е длъжна да го спре. Ала не посмя. Как така ще го спре? Та нали това ще му причини болка! Не е ли по-добре да даде всичко от себе си, за да му помогне? След всичко, което той беше направил за нея — все едно дали беше компенсация или не, — тя му дължеше лоялност и помощ.

Внезапно си припомни Дьо Линт, когато на борда на „Серафина“ влезе в каютата на лейди Мерил с празен кристален флакон в ръка. Със сигурност щеше да познае флакона, ако го видеше отново. И аромата на одеколона... Когато Дьо Линт я притисна до стената в палацо Баволо, тя запомни завинаги и израза на лицето му, и аромата на одеколона, който струеше от него.

Утре трябваше да излезе на пазар, за да закупи разни неща за бала с маски. Щеше да обиколи цяла Венеция, но да намери шишенце със същия одеколон и да го даде на Себастиан. Макар че ѝ беше причинил зло, той беше направил за нея повече, отколкото тя заслужаваше. Тя беше длъжна да прогони всички съмнения и колебания и да му покаже, че му има доверие. Само така можеше да му благодари за великодушието, което беше проявил спрямо нея.

С това решение Сара затвори очи, сгуши се във възглавниците и заспа дълбоко.

Когато на следващата сутрин Сара се събуди, Себастиан вече си беше отишъл. Тя закуси набързо и излезе на покупки в града. С Мария обиколиха всички магазини, където биха могли да имат одеколони на мистър Дьо Линт. Обиколката им отне поне два часа, но когато позна шишенцето и аромата, плати и го прибра на сигурно място в чантата си, Сара си каза, че си е струвало.

Прекара остатъка от следобед по магазините, за да поръча всичко необходимо за бала с маски след два дни. Последната спирка беше в салона на шивачката, където приготвяха костюма ѝ със замайваща скорост и на още по-замайваща цена. Първото посещение при шивачката беше след нападението над Себастиан и когато се сещаше за това, тя изпитваше угризения на съвестта. Може би беше егоистично да постъпи по този начин, но вече не съжаляваше.

Сара слезе от гондолата с лека стъпка, следвана от Мария. Джани вървеше подире им като сянка. След вчерашното покушение върху живота му Себастиан бе заповядал Сара да излиза в града, придружена от секретаря му и двама гондолиери и никога да не се отделя на повече от метър от тях. Джани бе получил заповед нито за секунда да не я изпусна от очи.

Двете с Мария влязоха в салона, Джани остана отвън на стража. Собственикът я поздрави многословно и веднага я отведе в една от задните стаи, където облече полуготовата рокля. Цяла дузина шивачки и калфи кръжаха около нея, бодяха я с карфици, ахкаха и охкаха и шумно обсъждаха тоалета ѝ.

Сара бе поръчала екстравагантната, леко скандална рокля, без да я обсъди със Себастиан. Предполагаше, че повечето гости ще изберат богато драпирани тоалети, които считаха за типично египетски стил, но той беше по-скоро арабски или римски от времето на Клеопатра. Тя обаче си спомнила за една богато илюстрирана книга в библиотеката на лорд Едингтън, която беше разглеждала и чела с голям интерес. Там имаше рисунки на древни египтяни. Една от дамите беше в дълга тясна

рокля, изработена от плътни разноцветни ленти. Сара не си спомняше точно какво пишеше в книгата за материята на тази странна рокля, не знаеше даже дали наистина е била изработена от отделни ивици плат, затова си поръча роклята такава, каквато си я представяше. Цялата беше обшита с мънички стъклени перли, което със сигурност не беше автентично египетско, но щеше да има зашеметяващ ефект под светлината на безброй свещи. Разбира се, роклята ѝ не беше чак толкова тясна, колкото изглеждаше оригиналът това беше недопустимо за една дама, да не говорим, че на рисунката гърдите на жената бяха открити. Интерпретацията ѝ беше доста свободна. Горната част бе удължена, с прикачени къси ръкави, полата леко се разширяваше надолу, а горната пола от тънка, прозрачна коприна бе украсена с рюшове. Шивачът се бе закълел, че двайсет души ще работят роклята ден и нощ и Сара му повярва — от вчера наистина бяха напреднали много.

След като пробата приключи, Сара се облече зад паравана и се върна в салона, за да поговори с майстора за навременното доставяне на тоалета.

— Не се тревожете, синьора — увери я той. — Ще я приготвим точно навреме.

Сара кимна доволно и се обърна да си върви. В този момент вратата се отвори. Тя се обърна автоматично, очаквайки да види Джани, който цяла сутрин я подканваше да бърза. Вместо това пред нея се изправи... лейди Ана.

След първия миг на ужасено мълчание момичето проговори:

— Наистина сте вие!

Сестрите Мортън, които бяха влезли след приятелката си, спряха да се карат и смаяно вдигнаха очи. Мис Ефи зяпна слисано.

— За малко да не ви позная — промълви лейди Ана. — Изглеждате толкова красива!

— Благодаря — отговори сковано Сара и си каза, че девойката не е искала да я обиди. Лейди Ана очевидно не забеляза хладината ѝ.

— Баба беше много разтревожена. Ще се радва да чуе, че сте добре.

Думите улучиха Сара като удар. Лейди Мерил не беше наивно момиче — сигурно знаеше много добре какво е новото занимание на бившата ѝ компаньонка.

— Моля ви, не казвайте на баба си, че сте ме видели. — За нейно учудване думите прозвучаха категорично, по-скоро като заповед, отколкото като молба.

Най-сетне лейди Ана забеляза промяната, настъпила у Сара. Отстъпи назад и сбърчи чело, вместо да отмине забележката ѝ.

— Ако наистина настоявате — изрече тя с лекото раздражение, с което говореше на баба си, за да наложи волята си. — Макар да не разбирам защо.

— Просто не ѝ казвайте. — Гласът на Сара прозвуча още по-твърдо.

— Е, добре. — Лицето на девойката се отпусна, в очите ѝ пламна любопитство. — Какво правите, откакто ни напуснахте? Да не би да работите като продавачка?

— Не — отговори Сара и си разреши по-строг тон. — В момента съм на покупки. Един приятел беше така мил да ме подслони в дома си.

— Приятел? Да не би Антонио отвън да чака вас? — Очите на лейди Ана блеснаха от недоверие и ревност. — Като ме видя да идвам насам, веднага се скри зад ъгъла. Не бива да рискуваме да ни видят заедно, разбирате ли, но сърцето ми го познава отдалече.

Явно има предвид Джани, сети се Сара и ѝ стана жал за момичето.

— Не — отговори бързо тя. — Антонио е приятел на моя приятел. И понеже моят приятел беше възпрепятстван, Антонио предложи да ме придружи — разбира се, заедно с компаньонката ми. — Сара кимна в посока към Мария. — В последно време във Венеция се наблюдава рязко покачване на грабежите и нападенията по улиците.

— Знам, знам — закима усърдно лейди Ана, явно въодушевена от драматичното предупреждение на Сара. — Трябваше да вземем две големи гондоли, защото двама слуги ни придружават навсякъде, за да ни пазят от негодниците. — Огледа замислено Сара и промълви: — Значи познавате Антонио...

— Виждам го от време на време — отговори предпазливо Сара. Хранеше подозрението, че „Антонио“ вече няма да се появи под прозореца на лейди Ана — нали одеколонът беше в чантата ѝ. Ала не искаше да създаде впечатление, че знае за ситуацията повече,

отколкото намекваше младата дама. — Не знаех, че той е вашият... обожател.

— Разбира се, че не! — извика възбудено лейди Ана. — Той е дискретен и благороден. Наистина ли е граф? Знаете ли дали притежава истински венециански дворец? О, трябва да ми разкажете повече за него. Аз не знам почти нищо. Безсрамно е да се задават подобни въпроси, нали? — Очите ѝ святкаха трескаво. — Писмата! Вие можете да ни доставяте писмата!

При тази молба сърцето на Сара направи огромен скок.

— Но вие го виждате всяка вечер, нали?

— Това не е достатъчно — отсече момичето. — През деня, когато съм разделена от него, често си мисля, че ей сега ще умра.

Лейди Ана произнесе последните думи с такова достойнство, сякаш беше опитна драматична актриса.

Сара едва не се засмя. Каква глупава представа — да си въобразяваш, че си близо до смъртта само защото няколко часа не си видял любимия човек. Разбира се, когато Себастиан предприемаше някое от тайнствените си излизания, тя усещаше болезнено липсата му, защото го чувстваше като част от себе си, но никога не мислеше за ранна смърт.

— Съжалявам, лейди Ана, но не мога да пренасям писмата ви.

— О, трябва, трябва! — възпротиви се бурно момичето.

— Не — повтори твърдо. Сара и въпреки че не харесваше разглезената хлапачка, реши да ѝ помогне. — Познавате ли статуята на Кампо Манин?

— Мъжа с крилатия лъв? Да, разбира се — отговори сърдито лейди Ана.

— Можете да оставяте писмата си там всяка сутрин, а аз ще помоля Антонио да ги взема и да ви отговаря най-късно до вечерта — обясни търпеливо Сара. — Лейди Мерил със сигурност ще ви разреши тази кратка разходка. За добро храносмилане, нали разбирате?

— О, знаех си аз, че ще се, окажете добра приятелка! — Лейди Ана засия с цялото си лице. — Каква фантастична идея! Колко романтично! Много, много ви благодаря!

— Няма нищо — отговори Сара и отново изпита съжаление към момичето. Но съвсем, съвсем малко.

Когато лейди Ана ѝ обърна гръб, сякаш е престанала да съществува, Сара осъзна, че не изпитва практически нищо — нито чувство за вина, нито някакво неизпълнено задължение, нито подсъзнателна враждебност. Познаваше лейди Ана вече повече от месец, но за пръв път се чувстваше толкова спокойна и безгрижна.

Сара излезе от салона с необичайно за нея чувство на задоволство и тръгна да търси Джани, за да се върнат в палацо Контарини.

Себастиан влезе в салона на Сара, очаквайки да я заvari там, както обикновено. Ала стаята беше празна, само котката се бе разположила удобно на любимия си стол. Запита се дали да не я потърси, но си каза, че това би било егоистично и несправедливо. Макар да имаше пълно доверие в организаторския ѝ талант, той съзнаваше, че я е натоварил с твърде много работа. Тя никога не беше организирала бал с маски, никога не беше изпълнявала ролята на домакиня... Трябваше ѝ време — време, в което той да не отклонява вниманието ѝ с присъствието си.

Не беше нейна вината, че той имаше нужда да я види и да говори с нея. В действителност даже, не знаеше какво ще ѝ каже. Че след грозната случка при завръщането му от казино Джало тази сутрин беше загрижен за здравия си разум? Това нямаше да е далече от истината. Междувременно параноята му беше стигнала дотам, че поне дузина пъти се припозна в братовчед си Даниел. Беше готов да се закълне, че го е видял, докато не му стана ясно, че това е невъзможно. А когато мина през един страничен канал, зърна стария Уитби да изчезва зад ъгъла с типичните му влачеци стъпки...

Себастиан седна на столчето пред пианото и тихо засвири някаква мелодия, опитвайки се да подреди мислите си. Страховете му бяха ужасни, но той знаеше, че не те са причината да желае отчаяно да види Сара. В същото време изпитваше страх от всяка минута, прекарана с нея. Най-много го мъчеше чувството, че времето се изплъзва от ръцете му — че няма да може да осъществи плановете си, че Сара ще си отиде, че връзката им ще приключи... Представата, че няма да я види никога вече, го измъчваше повече, отколкото му изглеждаше възможно.

Още две вечери и тя няма да иска да има нищо общо с мен, каза си той. Беше му ясно, че тя се настройва за бъдеще без него, и нямаше основания да смята, че балът с маски ще я накара да промени мнението си. И без това, докато не приключеше с отмъщението, той не беше в състояние да ѝ предложи някаква алтернатива. Още докато едната половина на ума му беше заета със съмнения и страхове относно плана му и покушението срещу него, /фугата половина очакваше с нетърпение да я види отново, двамата да си поговорят, да се любят... И всяка половина се бореше да завоюва цялото му внимание.

Работата е там, че не искам да стана съпруга на някого си — бе казала тя предишната вечер. Думите ѝ го бяха навели на една идея, толкова смешна и невъзможна, че не смееше да я обмисли по-подробно. Освен това, щом узнае цялата истина, тя няма да иска да му прости. Защото той я бе заблудил, бе я накарал да повярва в измислената от самата нея история.

Докато мислите му се движеха в кръг, ръцете му се разхождаха по клавишите, следваха нотите и споменът за часовете, в които Сара беше седяла в самозабрава пред пианото, късаше сърцето му.

Сара влезе в палацото с шишенце одеколон в ръка. Докато изкачваше стълбата, до ушите ѝ достигнаха звуци от пиано. Ускори крачка и последва звуците до салона си. Отвори вратата и замръзна на прага. Себастиан свиреше прекрасно... повече от прекрасно.

Музиката я завладя без остатък. Позна пиесата, която тя беше упражнявала толкова дълго, но под неговите ръце мелодията изглеждаше напълно различна. Напълно нова. Нотите, които под нейните ръце звучаха безжизнено, сега буквално пееха. Блясваха в един миг и се пречупваха в следващия, танцуваха във вихрушка от радост и болка. Понякога Себастиан правеше грешки, понякога забравяше няколко ноти, но дивата енергия, красотата и жизнеността на изпълнението му и отнеха дъха.

Ръцете му се движеха по клавишите с невероятна лекота, погледът му беше устремен в нотите. Болезнената красота на музиката я улучи като удар и с него дойде прозрението, че тя никога няма да бъде в състояние да изтръгне такива тонове от музикалния инструмент,

който толкова силно обичаше. Колкото и да се старае, колкото и силно да го желае... никога.

Тъкмо в мига, когато я осени прозрението, звуците заглъхнаха с меланхолична въздишка. Себастиан вдигна глава и я видя да стои на прага.

Сара преглътна мъчително.

— Това беше... беше прекрасно — изрече задавено. — Никога не съм си представяла, че може да звучи по този начин.

Себастиан се усмихна нежно.

— Мама винаги се оплакваше, че не се упражнявам достатъчно, но беше убедена, че имам талант и мога да стана концертиращ пианист. — Пръстите му се плъзнаха по клавишите с цвят на слонова кост. — От години не бях свирил...

Сара преглътна жлъчката в гърлото си.

— Какво ли сте си мислили, като сте ме слушали да свиря... — Тя млъкна рязко, защото се сети за какво беше дошла, и побърза да промени темата. — Нося ви нещо.

Отиде при него и постави шишенцето на пианото.

— Открих го днес, докато пазарувах. Видях това шишенце с одеколон на кораба, а после, когато той се опита да ме... когато ме нападна, усетих миризмата съвсем ясно. Мисля, че никога няма да я забравя, даже да искам. — Като забеляза, че гласът ѝ трепери, тя замлъкна и се опита да се успокои.

Себастиан погледна втренчено шишенцето. Внезапно смръщените му вежди се отпуснаха.

— Наистина ли е същият одеколон?

— Да — отговори твърдо Сара. — Сега имате всичко, което ви трябва, и ще доведете плана си докрай.

Себастиан посегна и взе шишенцето.

— Благодаря — пошепна той и думата прозвуча като „сбогом“.

— За нищо — отговори глухо Сара и избяга от салона, преди да е избухнала в сълзи. Прекоси портеджото и влезе тичешком в стаята си. Затръшна вратата и падна на леглото. Какво си беше въобразявала досега? Как бе могла да повярва, че има нужда само от един шанс, за да постигне мечтите си? Разликата между Себастиан и нея никога не е била толкова ясна и набиваща се на очи — той произхождаше от друг свят. Зад него стояха поколения лейди и джентълмени.

Докато тя... Сега ѝ стана ясно, че старият афоризъм „Произходът не може да се отхвърли“ е абсолютно верен. Тя беше мечтала да свири на пиано, когато го получи, едва не умря от радост, но не можеше да свири на него. Заплака още по-силно. Какво още си беше въобразила? Сигурно и с книгите нямаше да се справи, макар че четеше по цяла нощ. Може би Себастиан ѝ се надсмиваше тайно, или — което беше още по-лошо — я съжаляваше?

Разтърси я следващият пристъп на плач и Сара силно прехапа устни. Сега идваше най-лошото. Снощи, докато говореха за бъдещето, Себастиан не я попита иска ли да тръгне с него, когато напусне Венеция. Защо? Какво не беше наред с нея? Този въпрос отдавна дебнеше в подсъзнанието ѝ: Музиката отприщи тайната ѝ болка и я принуди да застане лице в лице с истината. Колкото и да твърдеше, че я цени, колкото и нежен да беше с нея, Себастиан знаеше, че тя не е достатъчно добра, за да бъде повече от кратковременна метреса.

Е, тогава ще стана куртизанка, каза си решително тя. Крайно време беше да се отърси от илюзиите. Щеше да се изкачи на най-високото място, допустимо за жена с нейния произход, и да се задоволи с това.

Тази мисъл отново я разплака и мина доста време, докато се успокои достатъчно, за да напусне стаята си и да изпълни задълженията си за деня.

21

Зашеметяващо.

Сара имаше чувството, че е стъклена фигурка, издухана от някой изкусен майстор от Мурано. Една част от нея не преставаше да се чуди на промените, настъпили само за три дни.

Портеджото на първия белетаж светеше. Платна с египетски пейзажи бяха опънати между тежки фалшиви колони, изрисувани с лотосови цветове. За съжаление по това време на годината във Венеция не се намираха истински лотоси или водни лилии, но тя си спомни, че Себастиан харесваше лилиуми, и поръча няколко дюзини, за да украси с тях помещението. Красивите цветни кошници разпространяваха тежък аромат. На всяка колона висяха букети, над вратите имаше гирлянди. Под тавана също се полюляваха гирлянди от червени и оранжеви лилиуми и се увиваха около полилеите. Между тях се рееха блестящи тъмносини копринени ленти, които по ъглите се спускаха чак до пода.

Тъмната копринена стена беше идея на Себастиан. Бяха я поставили в задната част на портеджото и зад нея оставаха пет свободни метра — за най-голямата изненада на вечерта, както бе заявил той мрачно. Вътре в малкото помещение драперии от коприна скриваха тавана, лоджията и страничните стени и човек се чувстваше като в огромна тъмна палатка. Сара усети как по гърба ѝ пробягаха студени тръпки. Роклята ѝ се развя от мекия бриз, който влизаше откъм градината. Обзеха я мрачни предчувствия.

Тя прогони решително страха и слезе бавно по голямата стълба в залата, която също беше изцяло преобразена. Танцовите ѝ обувки се плъзгаха безшумно по студения мрамор, тежките поли се влачеха след нея. Тъй като цялата ѝ рокля беше обшита със смарагдовозелени и лазурносини стъклени перли, тя беше украсила косите си с оранжевочервени лилиуми и носеше малко букетче от същите цветя на дясната китка над късата бяла ръкавица.

Спря на последната стълбищна площадка и завърза простата бяла маска, на която с черен въглен бяха изписани отворите за очите.

— Сара... — Гласът изразяваше дълбоко възхищение. Тя се обърна и видя Себастиан да влиза през вратата на кухнята. Отново носеше арабски костюм, но днес приличаше по-скоро на модерен египтянин, отколкото на мавър. Маската висеше на ръката му. Когато я видя, очите му пламнаха, а елегантните черти на лицето отразиха хаос от емоции, които Сара изобщо не се опита да разгадае. Както винаги в такива моменти, тя изпита учудване от красотата на този мъж. Широко чело, елегантен патрициански нос, класически черти — и всичко това съчетано с чувствено извити устни. Тя познаваше всяка частичка от лицето му, но красотата му всеки път я улучваше като удар.

Дъхът ѝ спря, ръката ѝ автоматично се плъзна към стомаха. Усмихна му се под маската и се опита да задуши копнежа и болката от близката загуба. Тази нощ беше последната. Никой не знаеше какво ще им донесе утрото.

— Сеньор Гуера — проговори учтиво тя. Бяха се уговорили как да се наричат.

— Предполагам, че и вие носите някакво екзотично име — отговори с усмивка той и върза маската си.

— Знам само две египетски женски имена — призна съкрушено Сара. — Но не мисля, че мога да се нарека Нефертити или Клеопатра.

— Тогава да потърсим в арабския харем. Какво ще кажете за Лейла? Или Зара? — Той я хвана подръка. Очите му бяха неотстъпно устремени в лицето ѝ през отворите на бялата маска.

— Мисля, че Зара е добре — отвърна небрежно тя, притисна се до него и усети добре познатите тръпки. — Прилича на истинското ми име.

Входната врата се отвори с трясък и чакащият лакей удари гонг, който отекна в голямото помещение. Икономът възвести тържествено първите две имена.

— Гостите започват да пристигат — отбеляза Себастиан.

— Да идем да ги поздравим.

Сара отново се усмихна и изпита приятно вълнение. Това беше първият ѝ прием. Кой знае, може би щеше да бъде и последният...

Гостите пристигаха, първо двама по двама, после на големи групи. Мъже с фараонски корони и надиплени наметки обикаляха

помещенията, придружени от жени с гривни под формата на змии. Чернооки Клеопатри се прегръщаха с Цезари и Марк Антониевци, арабски харемски дами се усмихваха иззад ветрилата си на шейхове и емири. В морето от облечени в бяло египтяни, римляни и мохамедани Сара беше като сапфир върху легло от перли. Усещаше как десетки погледи я следят, където и да отиде. Знаеше, че всички се чудят и се възхищават на прекрасната дама подръка с домакина. Роклята ѝ блестеше в синьо и зелено, коприната шумолеше предизвикателно, перлите прозвънваха при всяка стъпка. Зад маската тя се чувстваше силна и изключителна. Поздравяваше всеки гост с величествено кимване и тихи, нищо незначещи думи.

Само след час помещенията бяха пълни, дори препълнени. Сара никога не беше помисляла, че Себастиан — или сеньор Гуера — познава толкова много хора във Венеция. Чуваше италиански, френски, немски и английски — истинско вавилонско стълпотворение, примесено с много смехове и вълнение.

— Откъде се взеха толкова много хора? — пошепна тя, след като, поздравиха поредните гости.

— Знаете, че не съм прекарал последните две седмици само в компанията на Дьо Линт. — Себастиан се изсмя развеселено. — Докато обикалях нощните забавления, успях да си изградя толкова мистериозна аура, че всички местни и дори най-добронравните гости на Венеция, закопнели за необикновени преживявания, приеха с благодарност поканата ми да присъстват на моя бал.

Сара отдавна беше забелязала, че гостите излъчват някакво особено напрежение. Никога не беше преживявала подобно нещо. Нито докато беше камериерка на Маги и съпругът ѝ организираше празненства по различни поводи, нито в дома на лейди Мерил. Имаше чувството, че днешният бал с маски съвсем съзнателно прекрива границите на приличието, че всички са решени да се държат особено дръзко и да съгрешават, без да стават вулгарни.

— Движете се по опасен наклон — проговори сериозно Сара, когато минаха покрай млад певец, изпълняващ любовна песен, която караше слушащите го двойки да си разменят похотливи погледи.

— Знам — отговори доволно Себастиан. — Атмосферата е перфектна. — Хвърли ѝ многозначителен поглед и незабавно смени

темата. — Тук всички изглеждат доволни. Хайде да се качим в салона. Там танцуват.

Сара се усмихна и биенето на сърцето ѝ се ускори, когато си припомни първия им танц.

— За нищо на света не искам да пропусна танците.

Пробиха си път по пренаселената стълба и влязоха в помещението, предвидено за бална зала. На танцовата площадка вече бяха излезли поне две дузини двойки. Себастиан буквално я грабна в обятията си и я завъртя в ритъма на валса.

— Скъпи мой сеньор Гуера — пошепна задъхано Сара ѝ отново се наслади на приятните тръпки, — вие сте отличен танцьор.

— Това е едно от предимствата на моя стил на живот — обясни той с нарочна небрежност. Ала шеговитите думи имаха мрачен подтекст, сякаш си бе припомнил случки, който искаше да забрави, а в очите му светнаха болка и онзи познат копнеж, който непрестанно го тласкаше в неизвестна посока.

Сара потрепери и се притисна до него. Знаеше, че очите издават физическата ѝ реакция, но не я беше грижа. Вече не беше компаньонка, която се стреми към независимост, но в същото време държи да остане уважавана и стабилна. Сега беше непочтена жена, метреса на богат мъж. За първи път в живота си се почувства истински щастлива.

Себастиан я притисна до гърдите си. Тя се засмя под маската, отметна глава назад и приближи устни до неговите. Краката ѝ, освободени от ужасния кринолин, се притискаха към неговите. Наслаждаваше се на допира на силното му тяло, наслаждаваше се на неприличната им близост на обществено място, радваше се на чувствените тръпки, които постепенно обхванаха цялото ѝ тяло и го затоплиха. Скоро престана да усеща пода под краката си. Виждаше и усещаше само него — мъжа, който я притискаше до гърдите си и чиито очи светеха като смарагди.

Когато музиката замлъкна, той я поведе през навалищата към тъмната страна на залата, бутна я в един ъгъл и ѝ препречи с тялото си гледката към залата.

— Зверче такова — изсъска и в предрезгавелия от желание глас звънна смях.

— Аз съм жена, която се наслаждава — поправи го сериозно Сара. — Тази вечер съм вакханка. Чувствена жена. И за това сте виновен само вие.

Погледът му я опари. Той вдигна маската, но когато тя понечи да го последва, и попречи да я свали, като стисна здраво китката ѝ.

— Още не. — И впи устни в устата, изрисувана на маската.

Сара се разтрепери от наслада. Не можеше да повярва, че един толкова странен акт може да бъде така възбуждащ. През тесния отвор усещаше горещия, влажен дъх на мъжа, коравата, гладка хартия се триеше в устата ѝ. Това беше възбуда и мъчение, обещание, жадуващо за изпълнение, и от устните ѝ се изтръгна дрезгав вик. Най-сетне Себастиан престана да я мъчи ѝ разхлаби хватката си. Тя вдигна маската и го изгледа мрачно.

— Постарайте се да се поправите.

Той избухна в тих смях, повдигна внимателно брадичката ѝ и бавно завладя устата ѝ.

Сара се разтопи. Кожата ѝ стана невероятно чувствителна, — още първото докосване на устните му я заля като втечен огън. Затвори очи, изгуби се в чувството, раздвижи устни, първо меко, после по-енергично, обзета от желание, което я остави безволева. Устата му владееше нейната, езикът му я влудяваше, в тялото ѝ запулсира копнеж...

— Виждам, че си имате забавление, и то добро.

Подигравателният глас проникна през мъглата на страстта и Сара подскочи. Отвори очи в мига, когато Себастиан се откъсна от нея и моментално спусна маската на лицето си. Тя не беше толкова бърза и остана да стои като вкаменена, докато сърцето ѝ биеше болезнено.

Мистър Дьо Линт бе изникнал внезапно сред стотиците надиплени тоги и копринени поли. Както винаги, носеше елегантен вечерен костюм. Под скромната черна полумаска се виждаха само брадичката, устата и бакенбардите. Кехлибарените очи святкаха през отворите.

Като го видя пред себе си, Сара веднага си представи ужасна сцена: мистър Дьо Линт я разпознава, завлича я в палацо Боволо и заявява, че тя е крадла и е длъжна да му се подчинява безпрекословно, ако не иска да я предаде на полицията. Кошмарът беше толкова силен,

че ѝ трябваше доста време да проумее, че той не я е познал и изобщо не се интересува от нея.

— О, сеньор Дьо Линт — поздрави учтиво Себастиан. Последва неразбираем поток от италиански думи.

Вниманието на Дьо Линт беше съсредоточено изцяло върху Себастиан. Отговори му също на италиански и Сара се възползва от случая да върже маската си и да се оттегли в тъмния ъгъл. Двата продължиха разговора си, без Дьо Линт да я удостои дори с един поглед. След пет минути Сара вече се беше отпуснала ѝ си позволи да огледа залата.

С голямо учудване установи, че всички тъмни ъгли бяха заети от страстно прегръщащи се двойки. Повечето само се целуваха, но тя изпита възмущение, примесено с възбуда. Заповяда си да се държи прилично, прогони възбудата надалеч и заоглежда полилеите на тавана, докато мъжете продължаваха да разговарят.

Най-сетне мистър Дьо Линт се върна към родния си език.

— Е, май е време да си отида. Не искам да ви лиша от заслуженото удоволствие. Посветете отново вниманието си на вашата... хм... придружителка. Всичко хубаво, сър. — Направи кратък поклон и се отдалечи.

— Защо се държахте така непредпазливо, след като знаехте, че той е тук? — изсъска гневно Сара, когато Дьо Линт се скри в навалищата.

— За момент се забравих — отговори той, вдигна вежди и я огледа с поглед, който отново събуди желанието ѝ. — Повярвайте, когато ви поканих да танцуваме, нямах подобни мисли.

— Той можеше да ме познае — настоя тя и отново я обзе паника. — Не може да не сте помислили за това, когато ми вдигнахте маската.

— Но не ви позна. — Себастиан понижи глас. — Стига, Сара, вие също знаехте, че той е тук. Но го забравихте.

За момент това я накара да замълчи.

— Не исках да мисля, че ще го видя отново — призна разкаяно тя.

Себастиан се засмя тихо и плъзна пръст по мястото, където маската докосваше брадичката.

— Не ви обвинявам, скъпа. Самият аз си пожелах да не мисля за него. — Предложи ѝ ръката си и добави: — Хайде да танцуваме. Но ви

моля да криете изкусителните си очи, иначе не мога да гарантирам за нищо.

Танцуваха още два валса, после Себастиан я отведе в балната зала, където ги очакваше разкошен бюфет. Сара не знаеше много за предпочитанията на висшите класи, но комбинацията от стриди и шоколад, хайвер и грозде ѝ напомни за разказите на една проститутка, присъствала на вечерите на няколко лордове.

— Оргия ли смятате да правите? — попита тя и се изчерви от откровеността си.

Себастиан се изсмя безгрижно.

— Разбира се, че не. Искам само да изглежда като оргия. Нашият бал е почти буржоазен.

— Почти буржоазен? — повтори през смях Сара и понечи да възрази, когато звукът на добре познат глас я спря.

— Погледнете какво има тук! За бога, не е ли малко пресилено?

Сара се обърна като ужилена и погледаш към вратата. Не можеше да е тя, не и тук...

Не, тя беше. Лейди Ана. Без съмнение. Лейди Ана, облечена в костюм на римлянка, но с огромен кринолин. От двете ѝ страни бяха сестрите Мортън. Както винаги напоследък.

Сара се обърна и побягна. Проби си път през навалищата и излезе в портеджото. Повече усещаше Себастиан зад себе, си, отколкото да го вижда. Когато се увери, че никой не ги вижда, се обърна към него и изсъска разярено:

— Вие ли поканихте лейди Ана?

— Естествено — отговори Себастиан като истински светски мъж. — Защо не? Лейди Мерил трябва да преживее позора на сина си, за да повярва, че е виновен. Освен това старата дама много се радва на празненства с лек нетипичен привкус. Беше съвсем логично да покани не само Дьо Линт, но и роднините му.

Сара престана да се тревожи за гостите, които може би ги наблюдаваха. Гневът и нарастваше, но заедно с това се чувстваше все по-несигурна. Обзе я безпокойство. Ала очите на Себастиан бяха неразгадаеми. Между тях сякаш се издигна стена. Това я доведе до отчаяние. Неволно се запита дали изобщо познава този мъж.

Мълча цяла минута, защото не знаеше какво да каже. Тогава зад тях изникна Джани и Сара смаяно установи, че е облечен във

фараонски костюм, вместо да носи ливрея като другите слуги. Той я изгледа одобрително отстрани, наведе се и пошепна нещо На Себастиан.

Сърцето ѝ се сви. Започваше лошото. Себастиан се поклони кратко пред нея.

— Разбрах, че тук има човек, с когото трябва да говоря. Извинете ме за няколко минути, Сара.

— Разбира се — прошепна с пресекващ глас тя.

Без да каже дума повече, Себастиан се обърна и изчезна в навалищата. Това е, каза си отчаяно Сара. Последната крачка. Краят на плановете му.

Все още не знаеше на какво да се надява — дали на успех или на провал.

Себастиан вървеше бързо през пълните помещения и се опитваше да се съсредоточи върху непосредствено предстоящите задачи. Ала мислите му отново и отново се връщаха към Сара и към покушенията срещу живота му. Припомни си последната среща с Даниел, нападението над Адела. Накрая се получи такава смесица, че животът му загуби смисъл. Нищо не беше наред. Изобщо не беше наред. Нещо, което до този момент не беше разбрал... За секунди дори повярва, че е видял между гостите адвоката си, но когато се обърна, фантомът беше изчезнал.

— Както виждам, най-после сте оставили красивата си придружителка. Това означава ли, че всичко е готово за мен? — Италианският на Дьо Линт беше твърде интимен и твърде висок.

Себастиан се обърна и видя врага си облегат на стената с чаша в ръка. Слугите, инструктирани да го наливат с концентриран алкохол, бяха изпълнили успешно задачата си. На лицето му изгря мрачна усмивка.

— Разбира се, сеньор — увери го той. — Последвайте ме.

Отведе Дьо Линт в един от страничните салони, а оттам през няколко тъмни помещения. През цялото време се надяваше, че бившият му приятел е достатъчно пиян и няма да забележи, че се връщат в портеджото — по-точно, в помещението откъм канала, отделено от голямата зала с копринена стена. Тя беше поставена така, че едно дръпване на шнура щеше да е достатъчно да я свали на пода.

Шумът от празненството се чуваше в целия палат и Себастиан не се страхуваше, че Дьо Линт ще усети клопката, която му бе приготвил.

Джани охраняваше единствената врата и когато двамата мъже наближиха, кимна на Себастиан. Всичко беше готово.

— Тя ви очаква вътре — рече тихо Себастиан. — И помнете, сеньор — абсолютно мълчание! Това е единственото правило.

— Да, да, разбира се — отговори раздражено Дьо Линт. Отвори вратата, провря се през процепа и веднага я затвори зад себе си.

Себастиан остана дълго време пред простата дървена врата. Бе направил, каквото трябваше. Сега всичко зависеше от случайността.

След като постоя няколко минути в препълненото портеджо, където я остави Себастиан, Сара надникна в трапезарията, за да види лейди Ана. Веднага откри сестрите Мортън и беше готова да си излезе, когато усети, че нещо не беше наред. Сестрите Мортън бяха там, но лейди Ана не беше с тях.

Къде е лейди Ана?

Лейди Ана, която заемаше значително място в плановете на Себастиан. Лейди Ана, която бе поканена на този абсолютно неподходящ за нейната възраст бал с маски...

Погледът ѝ бе привлечен от полюляващата се копринена завеса в другия край на портеджото. Себастиан със сигурност не е... Не може да е...

Изведнъж Сара проумя целия план за отмъщение и се задейства, без да мисли. Устреми се към другия край на портеджото, но напредваше бавно заради навалищата. Да опозори момиче от нисшите класи — макар и девица — това изобщо нямаше да навреди на доброто име на Дьо Линт.

Или поне не завинаги. Но да опозори дъщеря на лорд... Своята собствена племенница...

Сара се опита да тича, но около нея имаше твърде много хора. Твърде много тела между нейното и изкусителните тъмни завеси. Още докато се стремеше към тях, умът ѝ разгадаваше и други загадки, произвеждаше нови, ужасяващи сценарии, който я тласкаха неудържимо към завесата. Одеколонът! Тя бе купила одеколони за Себастиан, защото мислеше, че му трябва за двойника на мистър Дьо Линт на бала с маски. А истината беше, че е бил предназначен за Джани. Тази вечер се бе намазал, за да може, след като най-сетне

примами лейди Ана в прегръдките си, тя да запомни аромата му и по-късно — в мрака на копринената палатка — да не направи разлика между своя любим и чичо си. А после ще е вече твърде късно... Познавах всички частички на пъзела, упрекуваше се Сара, но не можах да ги подреда правилно. А сега Себастиан се готвеше да направи най-голямата грешка в живота си. Само тя можеше да го спре.

Сара дишаше на пресекулки, но не спря нито за миг. Навалицата я притискаше от всички страни. Някой настъпи полата ѝ и за малко не я спря, но тя се изтегли с всичка сила напред. Копринената пола се скъса и по пода се посипаха дюзини перли. Сара продължи напред, разблъскваше стоящите на пътя ѝ хора, глуха за гневните викове и проклетия, които я следваха.

Напред, напред... Най-сетне стигна до завесата. Ръцете ѝ докоснаха коприната. Лакътят на един мъж я улучи в лицето, когато се наведе да хване края на завесата. Маската ѝ се измести, тя я смъкна нетърпеливо и я захвърли настрана, наведе се и с две ръце повдигна тежката драперия.

За момент светлината на портеджото огря малкото, отделено със завеси помещение. Лейди Ана беше в прегръдките на мистър Дьо Линт. Изглеждаше гневна и уплашена и с всички сили се мъчеше да се освободи от ръцете му. Той я държеше здраво, едната му ръка беше в корсета и грубо опипваше гърдите ѝ.

— Не! — изкрещя Сара.

Осветени от многобройните свещи, двамата се погледнаха и се познаха. Двете лица се разкривиха от ужас. Мистър Дьо Линт отблъсна момичето и то политна назад. Точно в този миг завесите паднаха.

Коприната се свлече с мек шум на пода и буквално погълна леката фигурка на Сара. Тя зарита отчаяно, размаха ръце и постепенно успя да свали пластове от раменете си. Когато най-сетне се освободи, примигна смаяно и установи, че копринената стена, отделяща палатката от портеджото, вече я няма.

Зад нея цареше гробна тишина. Сара хвърли бърз поглед през рамо. Стотици гости гледаха с облещени очи и зяпнали уста сцената, която се бе разкрила пред тях. Лейди Мерил стоеше най-отпред и дори под маската личеше колко е ужасена. Погледите им се срещнаха за миг и Сара видя учудването на бившата си работодателка, което бързо се превърна в обвинение. Едва сега ѝ стана ясно как изглежда,

фантастичната рокля беше разкъсана, елегантната фризура — разрушена от падналата отгоре ѝ коприна, белезите по лицето ѝ личаха от ясно по-ясно. В следващия момент ѝ стана ясно, че това ѝ е напълно безразлично.

Сара кимна леко и отново се обърна към двамата главни участници.

Лейди Ана бе коленичила до парапета на разкритата лоджия и плачеше тихо, скрила лице в ръцете си. Дьо Линт стоеше на известно разстояние от нея и лицето му беше разкривено в гневна маска... а погледът му фиксираше мъжа, който тъкмо бе влязъл в портеджото.

Ала Себастиан гледаше само Сара, която стоеше между стотиците зрители и странната двойка от лейди Ана и Дьо Линт.

— Защо? — попита Себастиан и се придвижи към средата на помещението, сякаш се намираше на оперна сцена. — Защо, Сара?

Гласът му трепереше от гняв и Сара се олюля. Край. Всичко свърши. Той я мразеше. А и как би могъл да не я мрази? Сигурно вярваше, че през цялото време тя е работила за Дьо Линт, че е дошла в дома му с намерение да го измами... Сара преглътна и отхвърли тази грозна мисъл. Заповяда си да се концентрира върху фактите.

— Това беше грешка. Тя не ви е сторила нищо и не е виновна, че...

— Нямахте да допусна да я изнасили — изсъска Себастиан съвсем тихо, за да не ги чуе никой от гостите. Само Сара го разбра — и Джани, който стоеше непосредствено зад господаря си.

— Въпреки това щяхте да я унищожите завинаги — прошепна Сара, знаейки, че ги гледат безброй очи. Вече беше наясно как изглежда в разкъсаната си рокля, без маска, краката ѝ затънали в метри коприна. — Обществото никога не се е интересувало дали момичето наистина е девствено или не. И вие го знаете. В очите на обществото лейди Ана ще бъде унищожена завинаги. Както мистър Дьо Линт унищожил Адела.

Дори зад маската личеше какво преживява той. Тя прочете учудване, презрение към самия себе си и дълбок, неизмерим гняв — срещу нея.

Сара усети гадене, но си заповяда да вдигне глава.

— Ти е невинна странична фигурка — точно каквато бях аз някога — изрече тя с ясен и все по-висок глас. — Не можех да ви

оставя да направите това, Себастиан. Не исках да направите два пъти една и съща грешка.

— Себастиан? — изкрещя Дьо Линт и лицето му почервения от луд гняв.

Сара се стресна и ужасено затисна устата си с ръка. Ала Себастиан не я удостои дори с отвратен поглед. Вместо това смъкна маската от лицето си и я хвърли с такава сила, че тя падна шумно на мраморния под.

— Реших да изляза от ранния гроб, в който ме изпратихте, и да ви отмъстя — изрече той бавно и отчетливо. — Да ви отмъстя за Адела.

Дьо Линт избухна в презрителен смях.

— Ако се бях опитал да ви убия, сега щяхте да сте мъртъв. Този път отидохте твърде далеч!

С тези думи той се нахвърли върху Себастиан, който от своя страна връхлетя върху него като разярен бик. Сблъскаха се с такава сила, че ударът отекна в цялото портеджо. Дьо Линт политна назад и няколко зрители изохкаха ужасено. В следващия миг двамата мъже се вкопчиха един в друг и започнаха да се млатят безмилостно, без правила и финес, с диво ожесточение и бруталност. Юмруците хвърчаха с такава бързина, че Сара не беше в състояние да следи размяната на удари, а шумът, който произвеждаха изпълни цялото помещение с атмосфера на бруталност и заличи всичко друго.

Внезапно Себастиан вдигна крак и Дьо Линт се строполи на пода, като увлече противника със себе си. Дватама паднаха толкова тежко, че Сара извика от ужас. Себастиан се изправи пръв и продължи да налага Дьо Линт с юмруци, където свари, забравил всичко около себе си. Явно не виждаше Сара, която стоеше само на два метра от него.

Божичко, помисли си тя. Мили боже! Себастиан ще го убие. Ще го убие и ще го пратят на бесилката!

Тази мисъл беше непоносима. Сара извика задавено, освободи се от коприната, която стягаше глезените ѝ, и хукна към биещите се. Неясно усети, че Джани я е последвал, и изпита облекчение. Без да се бави, тя се хвърли между противниците и задърпа ръцете и дрехите им, за да ги разтърве.

— Престанете! — извика тя, колкото имаше сили. — Престанете! Моля те, Себастиан, не го убивай! Моля те, недей! Ако го убиеш, ще те обесят! Аз те обичам!

Нечий крак я улучи в корема и изпразни дробовете ѝ. Тя се свлече на пода и се удари в каменния парапет на лоджията. Изохка и след няколко опита успя да напълни дробовете си с въздух. Трепереше с цялото си тяло. Макар и останала съвсем без сили, се изправи на крака, закашля се и заплака от болка и страх.

— Джани! — Това беше последната ѝ надежда. — Разделете ги! Не позволявайте на Себастиан да го убие!

Младият мъж я погледна втренчено, и макар и само за миг, очите му блеснаха развеселено. Това я обърка. Без да бърза, Джани се приближи към двамата мъже, бръкна в египетската си туника и извади нещо черно, метално...

Още преди да е осъзнала, че нещото в ръката му е пистолет, Сара се хвърли върху него. Удари се в гърба му и успя да дръпне ръката му в мига, когато той стреля. Джани заби юмрук в лицето ѝ, тя политна назад и се удари в парапета на лоджията. Залови се за студения камък, за да не падне, и втренчи поглед в младия италианец. Джани бе обърнал гръб на биещите си. Вдигна пистолета и насочи дулото към главата ѝ.

От това разстояние не може да сгречи, помисли си Сара. Опря се здраво на парапета, вдигна се на ръце и се прехвърли от другата страна. Едва успя да поеме дълбоко въздух, преди да полети в канала.

Себастиан чу изстрела и рязко обърна глава. В продължение на един безумен миг повярва, че един от полилеите е рухнал на пода, но в следващия видя, че Джани държи в ръка оръжие и се цели в Сара, която се е отдръпнала до парапета на лоджията...

Точно в мига, когато сърцето му спря да бие, тя прелетя безшумно над ръба.

Само след секунда плясъкът на падналото в канала тяло разкъса задъханата тишина. Дали Джани беше стрелял в нея?

Себастиан не знаеше. След една минута вече нямаше да има значение. Тя не можеше да плува. Грозна картина изникна пред вътрешния му взор — самотна протегнатата ръка, която потъва в черната вода, докато тежките, общити с перли поли затъват все по-дълбоко в тинята...

Не!

Джани изскочи от лоджията, размахвайки пистолета. Себастиан се хвърли върху него слепешком, все още с образа на падащата Сара пред очите си. Силата на сблъсъка изпрати пистолета високо във въздуха, а Джани политна назад.

— Хванете го! — изкрещя разярено така нареченият му секретар.

Себастиан се огледа като подгонен дивеч. Лакеите обикаляха в нерешителност по края на салона и явно не бяха склонни да се намесят.

Себастиан се обърна отново към противника си, изръмжа като ранен звяр, грабна го през кръста и го запрати през балкона.

Джани се завъртя във въздуха и отчаяно се протегна, за да се залови за парапета. Не го улучи, но успя да се хване за една от колоните. Тялото му се замята като махало и се удари няколко пъти във външната стена на палацото.

Себастиан моментално забрави за него. Скочи гъвкаво върху каменния парапет, засили се, описа широка дъга над тротоара и падна

в канала. Водата беше ужасно студена. Дрехите му моментално се намокриха. Главата му потъна и упоите му забучаха.

След няколко безумни удара на сърцето стъпалата му затънаха в тинята на канала. Той се отблъсна с всичка сила и се изхвърли на повърхността.

Озова се в нощ, която след блесналите салони на къщата му се стори почти черна. Сара — къде беше Сара? Вонящата вода наоколо беше мрачна и развълнувана. Малки вълни се удряха в стените на канала, а водовъртежът, образувал се при падането му, не му позволяваше да установи кои вълни са от него и кои — от Сара. Всяка вълна отразяваше златната светлина, идваща от палацото. Себастиан хвърли бърз поглед към балкона, за да установи къде точно е паднала Сара. Пое дълбоко въздух, потопа се и заплува срещу течението.

Задържа въздуха в дробовете си и размаха ръце с надеждата да улови парче плат или ръката ѝ. Ала не усети нищо друго, освен съпротивата на водата. Остана долу, докато дробовете му запариха и пред очите му засвяткаха звезди. Изскочи на повърхността... и видя две бледи ръце, които се протегнаха над позлатената от светлината вода само на метър от него и леко се раздвижиха. Хвърли се към ръцете и ги сграбчи. Плъзна пръсти към раменете ѝ, стисна ги здраво и се потопа до мястото, където мократа рокля, станала още по-тежка от стъклените перли, я теглеше към дъното. Плъзна едната ръка по тялото ѝ, намери талията, хвана я през кръста и я изтегли на повърхността. Само след секунда ръцете ѝ намериха раменете му и се вкопчиха в мократа туника.

Тя е добре. Всичко ще бъде наред.

Размахвайки ръце и крака, Себастиан успя да отнесе Сара до брега на канала. Беше прекарал много време под водата и дробовете му горяха, а кръвта пулсираше с такава сила, че главата му ей сега щеше да се пръсне. Въздухът му свършваше. Сигурно ще загуби съзнание, тя ще се изплъзне от ръцете му и отново ще потъне... Във водата. В смъртта. Въпреки това не посмя да покаже главата си и да поеме въздух. Успя да се пребори с тялото си и с измамната вода, която го заобикаляше, и да стигне до мястото, където предполагаше, че е брегът.

Внезапно му олекна и той разбра, че вече не е нужно да държи Сара над водата. Освободи се от тежките ѝ поли, изтегли се на

повърхността и се залови за ръба на стената. Сара беше само на метър от него, вкопчена в каменния ръб. Кашляше и се давеше, гримът се беше размазал по смъртнобледото ѝ лице, косата ѝ висеше на тежки мокри кичури.

— Ранена ли си, Сара? — попита с последни усилия Себастиан.

Тя поклати глава. Очевидно нямаше сили да му отговори.

Себастиан пое въздух и напълни дробовете си до пръсване. Напрегна сили и изскочи на повърхността. Тогава забеляза, че Джани седи на няколко метра от тях, облегал гръб на стената на палацото. Лицето му беше разкривено в болезнена гримаса. Единият крак бе протегнат напред и неестествено извит. Вероятно бе изпуснал колоната, преди да успее да се изтегли на балкона, и беше паднал на тротоара. Ако се съдеше по позата, кракът му беше счупен, и то сериозно. Това означаваше, че не може да го нападне. Освен това не беше въоръжен. Себастиан рискува да обърне гръб на италианеца, докато измъкна Сара от канала, при което зажаднелите за кислород мускули на раменете му причиниха адски болки.

Лицето ѝ беше пепелносиво. Тя се бе вкопчила в раменете му с такава сила, че ноктите ѝ оставиха следи по кожата му. Щом я прехвърли през ръба на канала, тя политна напред, повърна вода от канала и се разплака. Себастиан се наведе, за да ѝ помогне, когато някой изкрещя от прозореца точно над него и го накара да вдигне глава.

Дьо Линт се бе надвесил навън и стискаше в дясната си ръка пистолета на Джани.

Сърцето на Себастиан спря да бие. Автоматично се изправи, застана пред Сара и погледна своя смъртен враг право в очите. Дужина гости се бяха събрали в лоджията и наблюдаваха сцената, сякаш беше някакъв гротескен спектакъл. Никой не направи опит да отнеме оръжието от ръката на Дьо Линт. За миг Себастиан си представи как ще бъде убит на тротоара под аплодисментите на собствените си гости.

— Вие сте глупак, Уортхем — изкрещя гневно Дьо Линт. — Ако исках да ви видя мъртъв, нямаше да си направя труда да отнема оръжието от ръцете на този странен дребосък.

Едва тогава Себастиан видя, че Дьо Линт бе сграбчил мъжа до себе си за яката и го държеше здраво. Мъжът бе загубил маската си, перуката му беше накривена и лицето му се виждаше ясно.

Уитби.

Погледът на Себастиан се премести от адвоката към Джани, когото беше назначил по препоръка на Уитби. Джани, който се бе опитал да убие Сара...

— Вие ли сте тайният убиец? — попита невярващо той. — Защо, за бога?

— Бих могъл да твърдя, че съм невинен. Но след като ме заловиха да се целя с револвер в гърба ви, се съмнявам, че ще ми повярват, затова ще задоволя любопитството ви — отговори Уитби, както винаги с добре подбрани думи. Не беше нужно да повиши глас — казаното от него се чуваше съвсем ясно в неестествената тишина въпреки тълпата гости. — Дори само опит за убийство на член на горната камара ще ме прати на бесилката, затова няма да се старая да пледирам за невинност. Вие станяхте твърде нахален — обясни сбръчканият стар мъж и смръщи чело, сякаш Себастиан беше невъзпитан хлапак. Хладното му спокойствие беше потресаващо. — Моето семейство работи за вашето от пет поколения. Четирите поколения преди мен, умряха бедни и в безчестие. Беше логично да се възползвам от позицията си, за да си получа дължимото от вашето семейство, което досега отказваше да плати.

— Значи през цялото време сте ме ограбвали? — попита невярващо Себастиан.

— О, не се смятайте за гениален! — изсъска Уитби й в гласа му звънна гняв. — Баща ви беше много по-умен от вас, но и на него му трябваша години, докато разбере какво правя. Малко дигиталис в чая му — и слабото сърце на минутата спря да бие. — Уитби се намръщи заплашително. — Трябваше да ми благодарите, че ви отървах от него, но вместо това вие непряко ме обвинихте в липса на лоялност, като поискахте да ви предам всички сметководни книги, за да ги прегледате. Е, аз съм твърде умен, за да ви позволя да ме заловите по този жалък начин, ала интересът ви ме подразни. Той постави началото на една крайно неприятна промяна. И тъй като дигиталисът не е подходящ за мъж на вашата възраст и с вашето здраво сърце, трябваше да измисля нещо друго.

Себастиан си припомни, че бе поискал сметководните книги само няколко седмици преди нападението над Адела, и внезапно всички части на загадката застанаха по местата си. Уитби беше настоял

дватамата да се срещнат именно в Амбърли. Нападението, твърденията на Дьо Линт, че е невинен, просячето, което го бе изпратило в Уитсън Клъбс... Даже прерязаната ос на файтона му, която едва не му струва живота.

— Тогава изнасилването на Адела...

— Беше инсценирано от мен, да. — Старецът въздъхна със съжаление. — Не можех да се проваля. Бях наел един безскрупулен негодник, който приличаше достатъчно на приятеля ви Дьо Линт, за да заблуди детето в мрака. Аз накарах братовчед ви да доведе няколко приятели на изненадващо посещение в Амбърли, докато ме очаквахте там. Аз накарах тогавашната метреса на мистър Дьо Линт да подмами бавачката навън и онази глупачка никога не разбра за какво съм я използвал. Намерих даже момиченце, което много приличаше на вашата малка Адела и което междувремево преспа с мистър Дьо Линт. Планът ми беше перфектен. Бях абсолютно сигурен, че ще убиете мистър Дьо Линт — или той вас. И в двата случая пътят ми щеше да е свободен. Вместо това вие настояхте да използвате легални средства. Колко нетипично за вас...

Себастиан кипеше от гняв, но сърцето му беше пълно с отчаяние. Мъжът, отговорен за нападението над Адела, през цялото време е бил близо до него, а той, глупакът, е преследвал друг, негов бивш приятел. Вярно, безпринципен и с извратени наклонности, но невинен в престъплението, в което го обвиняваше приятелят му.

— Защо точно Адела? — попита възмутено Себастиан и стисна ръце в юмруци. — Тя не е причинила зло никому. Тя е още дете, по дяволите!

— Точно така — отговори невъзмутимо Уитби. — Нищо не е направила, а расте при вас като малка принцеса. Всяка година давате за нея повече, отколкото плащате за моите услуги.

— Сега доволен ли сте? — изкрещя Дьо Линт и крясъкът му изразяваше едновременно гняв и триумф. — Колко пъти ви казвах, че съм невинен!

— Да — отговори задавено Себастиан, докато мислите се надпреварваха в главата му. — Да, казвахте ми.

Уитби продължи, явно недоволен, че са го прекъснали така нетактично:

— След като първоначалният ми план се провали, се погрижих да прережат оста на файтона ви и ви пратих в клуба, за да се скарате с мистър дьо Линт и сам да си счупите главата. Може да съм бил наивен, но се оказах прав. За нещастие вие преживяхте злополуката с относително леки наранявания. Хубавото беше, че не престанахте да мислите за отмъщение. В Англия и когато става въпрос за лорд Уортхем, убийството не е разрешение на въпроса, но кои ще се поинтересува какво се е случило с някой си сеньор Гуера в Италия?

Уитби извъртя глава към Дьо Линт, който продължаваше да го държи за яката.

— Историята свърши. Сега бъдете така добър да ме оставите да си отида — изрече учтиво той.

Дьо Линт разхлаби хватката си — по рефлекс, както помисли Себастиан, или от изненада, че след като е извършил толкова много престъпления, адвокатът има наглостта да постави такова искане.

— Благодаря — промълви Уитби и се протегна. После, напълно неочаквано, се наведе над парапета и увисна с главата надолу над пропастта. Преди някой да е успял да поеме въздух, тежкото тяло полетя надолу.

Себастиан извика болезнено, когато чу трясъка от падането на Уитби върху паважа. Зад него Сара извика тихо. Адвокатът бе паднал с главата надолу и неестественият ъгъл на шията му показва, че няма смисъл да се погрижи за него. С този трясък угасна целият гняв, който пламтеше в сърцето му след нападението над Адела. Угасна като свещ. Себастиан стоеше като упоен и се чувстваше празен. Боеше се да види какво е останало от живота му, сега, когато двигателната сила на изминалите седем месеца вече я нямаше.

Дьо Линт изпухтя отвратено, но Себастиан не разбра дали това беше заради някогашния приятел или заради неочакваното самоубийство на Уитби.

— Би трябвало да ви изправа пред съда за онова, което искахте да ми причините — изрече той.

Себастиан вдигна глава към него и за първи път от много години видя ясно какво представляваше Дьо Линт. Той не беше истински зъл. Беше плиткоумен, самодоволен, безпътен, с извратени наклонности, стигащи понякога до жестокост. Вероятно си мислеше, че светът му дължи нещо. Той не знаеше що е любов, не знаеше що е съчувствие,

затова беше склонен към груби постъпки. Ала не беше чудовище. Не заслужаваше извинение, но не беше заслужил и такова жестоко отмъщение.

— Аз би трябвало да ви изправа пред съда за онова, което искахте да причините на Сара — отвърна студено той. — Смятайте се за щастлив, че се отървахте само с една порция бой.

— Ха! — изсъска Дьо Линт. — А коя е тя, че някой ще ѝ повярва повече, отколкото на скъпата ви малка Адела?

Думите целяха да го вбесят, но гневът му бе умрял с Уитби. Сега не можеше да мисли за стария си приятел. Затова му обърна гръб и посвети вниманието си на жената, която го бе спасила и му бе попречила да изпълни отмъщението, за което беше работил седем месеца и което се бе оказало неоправдано. Обичам те, бе казала тя. Себастиан не знаеше кога точно е чул думите, но сега си спомни. И разбра, че тя е всичко, което иска.

Сара се отдели треперееща от него и го погледна. Все още изглеждаше замаяна от разкритията, които странният адвокат бе направил преди смъртта си. Каквато и да беше истината, тя бе успяла да спре отмъщението на Себастиан в момент, когато все още вярваше в престъпните деяния на Дьо Линт. Не можеше да се надява, че Себастиан ще ѝ прости, не го и заслужаваше. Лицето му беше студено, гладко като мрамор и тъмно... Тя се вкопчи в мисълта, че той все пак държи на нея, след като я бе спасил от удавяне. Сигурно не ѝ беше спасил живота, за да я унищожи след това. Стомахът ѝ се сви на топка от страх. Погълнатата вода от канала ѝ причиняваше гадене.

— Обичаш ли ме? — попита той с тих глас, предрезгавял от чувства.

Сара го погледна стреснато. Какво целеше с този въпрос?

— Да — отговори тя и си заповяда да изглежда спокойна, докато гласът ѝ трепереше неконтролируемо. — Но ти... ти не се притеснявай. Това няма значение.

— Изстрелът... — Себастиан не можа да продължи.

— Беше предназначен за теб — потвърди тя, разбрала какво искаше да я попита.

— Тогава си ми спасила живота за втори път.

— Така изглежда — заекна тя. Все още не знаеше накъде води този разговор. — Точно както ти спаси моя.

— Ти нямаше да се изложиш на опасност, ако не беше попречила на Джани да стреля по мен. — Той кимна в посока към бившия си служител, облегнат безсилно на стената. — Би било лоша благодарност да те оставя да умреш, след като си ме спасила, нали?

Сара издаде звук, който можеше да се изтълкува като съгласие, и той продължи:

— Макар че явно съм много скъп за теб, след като рискува живота си, за да ме опазиш жив, ти ми попречи да завърша отмъщението си, въпреки че и двамата смятахме Дьо Линт за виновен по всички точки.

— Да — отговори твърдо Сара и отново я присви стомах. Искаше да го прегърне и да го помоли за прошка, ала не го направи, защото не съжаляваше за постъпката си. — Ти постъпи зле, като въвлече лейди Ана в тази история. — Вирна брадичка, но гласът ѝ се пречупи. — А аз те обичам твърде много, за да ти позволя да извършиш такава грешка.

Той я гледаше пронизващо, но погледът му ск оставаше неразгадаем.

— Даже ако щях да те намразя за това?

— Даже тогава — потвърди тя и гласът ѝ не беше повече от дрезгав шепот.

Себастиан направи крачка към нея и сърцето ѝ ускори ритъма си. Стисна здраво зъби, за да не отстъпи назад. Той улови китката ѝ и сложи другата си ръка на тила ѝ.

— Тъкмо затова, Сара, те обичам толкова много.

В първия момент тя не проумя какво беше казал. Когато вникна в смисъла на думите, неволно се отдръпна, но той веднага я привлече към себе си. Ръката ѝ автоматично се вкопчи в мократа туника, затоплена от могъщото му тяло.

— Какво каза? — попита тя, защото все още не вярваше на ушите си.

Себастиан опря лице в свивката на шията ѝ. Тя усети топлината на кожата му и се опита да повярва, че това е истината.

— На този свят, Сара, има твърде малко хора, на които е оказана честта да срещнат човек с толкова красива душа като твоята. Ти ми говореше, че искаш да направиш света по-красив, но за тази цел не е нужно да свириш на пиано или да говориш дузина чужди езици.

Красотата е част от теб. Аз съм удостоен с високата чест да те обичам и ако се съгласиш, се надявам да бъда удостоен с още по-високата чест да те направя своя съпруга.

Сара се изтръгна от прегръдката му и го погледна смаяно. Пулсът ѝ се ускори до непоносимост, главата ѝ се замая.

— Аз не съм жена, която има право да се омъжи за граф — изрече задавено тя. — Ясно ми е, че в момента си много... възбуден, но утре със сигурност ще бъдеш на друго мнение.

— По дяволите, Сара — изсъска той с разкривено лице.

— Не можеш да си представиш колко сериозно говоря — днес, утре и завинаги. Сега не искам да водим абсурдни спорове за обществото и очакванията му. Обществото одобрява всичко, което прави един граф. Това е едно от предимствата на положението ми.

— Не можеш да го направиш! Налита казах, че вероятно няма да имам деца!

Себастиан я улови за раменете и леко я разтърси.

— Все ми е едно. Тогава титлата ще премине в ръцете на децата на Даниел. Досега не бях особено добър баща. И със сигурност не ми трябват половин дузина деца, за да те обичам. Разбираш ли ме? — Пое дълбоко въздух и заключи: — Дай ми отговора, който усещаш в сърцето си. Искаш ли да станеш моя жена?

— Ние с теб почти не се познаваме, Себастиан. Но не мога да си представя, че ще има ден в живота ми, когато няма да те обичам. — Тя прехапа устни. — Трябва да кажа да — пошепна и най-сетне се осмели да повярва в щастието си. — О, да...

Себастиан се обърна с тържествуваща усмивка към лоджията, където все още стоеше Дьо Линт, заобиколен от другите госта.

— Тази дама, лейди и джентълмени, е моята бъдеща съпруга и контеса. Който се осмели да я обиди, обижда мен и моята титла. Смятам, че това е достатъчно, Дьо Линт.

Бившият му приятел се поклони и очите му засвяткаха.

— И аз съм на мнение, че е достатъчно — отговори сковано. За първи път, откакто го познаваше, Сара не изпита страх от него.

Все още усмихнат, Себастиан се обърна към своята Сара. Заплашително събраните черни вежди се отпуснаха, пронизващият поглед изрази безкрайна нежност.

— Ще се оженим, преди да напуснем Венеция... и преди да разбереш, че заслужаваш нещо по-добро.

И когато тя по навик отвори уста, за да протестира, той я накара да замълчи със страстна целувка.

ЕПИЛОГ

Сара стоеше до прозореца в своя частен салон и наблюдаваше как доведената ѝ дъщеря и гостите ѝ играят крикет на зелената морава. За първи път, откакто бе станала контесата на Себастиан, се изявяваше като домакиня. Приемът нарочно бе организиран в тесни рамки. Гости в имението бяха мистър Колинс, братовчедът на Себастиан, Маги със семейството си и един от приятелите на Себастиан със семейството си. Интересното беше, че този приятел не само беше изключително кротък мъж, ами и беше женен за зълвата на Маги.

Сара изобщо не беше подготвена за шума, който се вдигна, когато Себастиан се завърна от света на мъртвите — и то със съпруга, чийто произход беше мистерия за висшето общество. С изключение на семейството на лейди Мерил, което пазеше ледено мълчание за случилото се във Венеция, твърде малко хора знаеха коя е тя. Маги, лорд Едингтън и сестрата на лорд Едингтън, единствените, освен самата нея и Себастиан, които можеха да задоволят общественото любопитство, запазиха тайната ѝ.

Себастиан побърза да се оттегли в провинцията с жена си и дъщеря си и всички въпроси останаха без отговор. Това беше първият им прием и на него бяха поканени само няколко грижливо подбрани гости.

Срещата между Маги и Сара беше болезнена, но с характерното си великодушие Маги ѝ прости всички лъжи и измами. Двете отново бяха близки както в дните на детството им. Тя се засмя, когато приятелката ѝ се наведе с мъка, за да утеши сърдития си малък син. Маги очакваше второто си дете. Когато гостите пристигнаха, Сара остана възхитена от шестте деца, които доведоха, и сега ги наблюдаваше със смесица от копнеж и завист. Ала това чувство скоро се превърна във вълнение, когато седмицата отмина и подозрението ѝ се превърна в сигурност. Изпитваше смесени чувства, защото не знаеше как ще реагира Себастиан.

Сякаш привлечен от мислите ѝ, той влезе в салона и се запъти към нея. Спря до пианото, седна и засвири една от любимите ѝ пиеси. Макар че пианото все още заемаше почетно място в салона ѝ, тя прекарваше повече време да слуша свиренето на съпруга си, отколкото да се упражнява сама. През първия месец след пристигането им бе ремонтирала скромната господарска къща, а сега посвещаваше цялото си внимание на градината. Предпочиташе новия непринуден стил и възприемаше работата си там като истинско предизвикателство. Вече беше създала прекрасни алеи и смело съчетаваше цветята и храстите по свой вкус.

— Изглеждат много доволни — каза тихо тя ѝ посочи с глава групата на моравата.

— Ти си прекрасна домакиня — похвали я Себастиан.

— Надявам се да съм и добра майка — продължи предпазливо Сара. — Засега Адела ме обича и уважава и създава впечатление, че е щастлива да живее с нас... въпреки всичко, което е преживяла.

— Във всеки случай аз не бях добър баща — отвърна Себастиан със смръщено чело и удари силно клавишите.

— А сега? — попита тихо Сара.

— Мисля, че ще ѝ дам любовта, която заслужава. — Гласът му звучеше решително.

Сара нервно мачкаше пръсти.

— Искаш ли да имаш още едно дете? С мен?

Себастиан престана да свири и я изгледа с вдигнати вежди.

— Ти ми показва, че не бива да повтарям грешките, извършени от баща ми... и да не правя нови. Аз имам теб, животът ми е пълен и не ми трябва нищо друго.

— Не искаш ли да имаш повече? — продължи упорито Сара. — Какво ще кажеш, ако разбереш, че очаквам дете?

Дълго време Себастиан я гледаше неразбиращо. После объркването бе заменено от учудване. Той се изправи рязко и столчето падна на мекия килим. Сара неволно отстъпи крачка назад и се удари в рамката на прозореца.

— Наистина ли очакваш дете? — попита почти строго той. — Във Венеция ми каза, че не можеш да забременееш и...

— Три години съм била проститутка и нито веднъж не забременях. Какво друго можех да си помисля? — попита спокойно

Сара. — Мензисът ми идваше рядко, никога не знаех кога да го очаквам и скоро престанах да мисля за това. Обаче, когато се качихме на кораба във Венеция, за да се приберем в Англия, преживях спонтанен аборт.

— Това е било около шест седмици след първата ни интимност — уточни Себастиан. — Откъде можеш да си сигурна, че е било спонтанен аборт?

— Познавам достатъчно жени, преживели спонтанни аборти, за да знам каква е разликата между нормално кървене и изхвърляне на плода — обясни Сара и гласът ѝ трепереше все по-силно. — Нямам думи да ти обясня как се почувствах. Дотогава бях уверена, че не съм като другите жени и че невъзможността да забременея, е още едно доказателство за несъвършенството ми. Като разбрах, че съм била бременна, макар и за кратко, ме изпълни такава надежда... Едва не умрях от мъка, защото бях загубила детето, и изпитвах див страх, че няма да забременея отново. От друга страна, бях много щастлива, че все пак мога да стана майка — но и ме беше страх да не кажеш, че съм те излъгала. Боях се, че няма да искаш дете от мен, след всичко, което се случи с Адела. Често си ми го казвал през изминалите месеци, нали? Затова не ти казах. Ако беше станало ясно, че не мога да зачена друго дете, никога нямаше да узнаеш. — Тя пое дълбоко въздух. — Но аз отново съм бременна и вече е минало достатъчно време, за да съм сигурна, че ще износя това дете. След пет или шест месеца ще имаме бебе.

Сара затвори очи и се опря тежко на перваза на прозореца. Най-после му бе казала всичко. Сега беше негов ред. Може би трябваше да се подготви за най-лошото...

Себастиан издиша бавно.

— Аз те обичам, Сара. Знаеш го, нали?

Тя усети приближаването му, отвори очи и установи, че той я гледаше неотстъпно. Преглътна тежко и зачака да чуе думата „но“.

Тя не дойде.

— Сигурен съм, че ще обичам по същия начин и детето ти — нашето дете, искам да кажа. — Той взе лицето ѝ в ръцете си и продължи: — Каквито и егоистични страхове да храня, аз се радвам, Сара — и за двама ни. Радвам се, че ще ме дариш с дете, и се надявам, че ще бъда баща, с който нашият син или нашата дъщеря ще се гордее.

— Наистина ли? — пошепна Сара. Облекчението ѝ беше толкова огромно, че коленете ѝ омекнаха.

— Велики боже, Сара! — извика сърдито той и на красивите му устни заигра усмивка. — Винаги ли трябва първо да ти доказвам онова, което твърдя?

Наведе се към нея и впи устни в нейните.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.